

श्री सुणसागर परमानंद—सज्जनभाणा.

तथा

ईश्वर प्रार्थना.

नवनीत

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

(ગાજગતી કાપીરાશિદ ઇતિહાસ)

અનુક્રમાંક ૧૫૦૬૦ તારીખ

પ્રસ્તુતકર્તા નામ સુખસાગર પરમાનંદ ભટ્ટાચાર્ય

વિષય : - : ૧૦૬૦

श्रीसद्गुरुवेनमः ।

श्री गोपाल कृष्ण राधेकृष्ण नमः ।

श्री सुअसागर परमानंद-लज्जनभाषा

तथा

ईश्वर साथे वातो करवानी रीत.

वसुदेव सुतं देवं, कंस चाणूर मर्दनम् ।

देवकी परमानंदं, कृष्णं वंदे जगद्गुरुम् ॥

मुकं करोति वाचालं, पंगुं लंघयंत गिरीम् ।

यत्कृपा तमहं वंदे, परमानंद माधवम् ॥

नाहं वसामि वैकुण्ठे योगिनां हृदये न च ।

मद्भक्ता यत्र गायन्ति, तत्र तिष्ठामि नारद ॥

रंग लगाडी लक्ष्मीना, पीजे अभूत रस;

लूढी आ ससारने, रहिजे प्रभुमां भरत.

अंतर आहिर देखिजे, प्रभुनुं शुद्ध स्वर्प;

अभंड अनंद उवाडि, रोम रोम सुअर्प.

आवृति पहिली.] प्रकाशक:-नवनीतलाल वी. दलाल. [प्रत १०००.

ईश्वर अभूत प्रेम “ ओक लक्ष ”

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ગુજરાતી કોપીરાઈટ સંગ્રહ
૧૫૭૧૦૦

મુદ્રક:—રઘુનાથ રામચંદ્ર બખસે, ' મુંબઈ વૈભવ પ્રેસ '
સર્વન્ટ્સ ઓફ ઇન્ડિયા સોસાયટી બિલ્ડિંગ,
સેંટ હર્સ્ટ રોડ, ગીરગામ, મુંબઈ.

પ્રકાશક:—નવનીતલાલ વી. દલાલ, સી. પી. ટેન્ક કોરેનેશન
(શ્રીનીવાસ) બીલ્ડિંગ, મુંબઈ નં. ૪.

પ્રસ્તાવના.

અહો વહાલા આત્માઓ તમે પ્રસ્તાવના વાંચસો તો પાછળ પસ્તાવું નહી પડે. માટે શાન્ત ચીત્તે વિચાર કરશો તો માલમ પડશે કે જે મનુષ્ય દેહ પ્રાપ્ત કરી, આ ભરત ખંડની પુણ્ય ભુમીમાં અનેક ઋષિઓ મુનીઓ, મહાત્માઓ યોગીઓ અને સાધુસંત ભક્તો થઈ ગયા છે. જેઓના અસંત પવિત્ર ચરિત્ર જન સમાજ આગળ મોજુદ છે. જેઓએ પોતાની આખી જીંદગાની ભગવત અર્પણ કરી હતી ને જીવન મુક્ત થઈ ગયા હતા. મનુષ્ય દેહમાંજ સાધન સંપન્ન થઈ પરમાત્માનો સાક્ષાત્કાર થઈ શકે છે. એટલુંજ નહી પણ મનુષ્ય દેહ એ મહા દુર્લભ છે, જેને સ્વર્ગના દેવતાઓ અને નારકી જીવો ઇચ્છે છે. વળી દેવતાઓ પણ પ્રભુને પ્રાર્થના કરે છે કે હે પ્રભુ અમને અનંત કલ્પ સુધી સ્વર્ગના સુખ ભોગવવા નથી. જેથી તમારી વિસ્મૃતિ થાય માટે હમને કૃપા કરી મનુષ્યનો દેહ આપો કે જે ક્ષણ ભંગુર છે તો પણ તેમાં મનુષ્ય જે ચહાય તો મોક્ષ સંપાદન કરી શકે છે. માટે જે દેવો ઇચ્છી રહ્યા છે, તે મનુષ્યનો દેહ આપણ સર્વેને મળ્યો છે. માટે દરેક સુજ્ઞ મનુષ્યે મોક્ષ

પ્રાપ્તીનો ઉપાય સત્વર કરવો જોઈએ, અને પરબ્રહ્મ પરમાત્માનું સત્ત્વ સ્વરૂપ ઝોળખીને, પરમાનંદ પ્રાપ્ત કરી, મોક્ષ સુખનો આ જીવનમાં જ અનુભવ કરીને જીવન સફળ કરી, જન્મ મરણના મહા દુઃખોમાંથી છુટી, પરમ પદની પ્રાપ્તી કરી લેવી જોઈએ. એમ દરેક શાસ્ત્રો, વેદ પુરાણ, ઉપનીષદ, શ્રુતીસ્મૃતિ અને સંતો મહાત્માઓનું કહેવું છે. માટે આ અધોર કલ્પીયુગને વીધે ભગવત નામ સ્મરણ એજ કેવલ સાધન છે. માટે સતસંગ દ્વારા પરમ કૃપાળુ સચ્ચીદાનંદ પરમાત્માની અખંડ અને અનન્ય ભક્તિ કરી, અંતઃકરણ શુદ્ધ કરી, પરબ્રહ્મ સ્વરૂપ ઝોળખી માયાનુ આવરણ દુર કરી, આ અજ્ઞાની જીવ કે જે અનંત દુઃખોને ત્રીવીધી તાપોથી ઘેરાયેલો છે, તેને અહંતા મમતા રૂપી બેડીથી છુટા કરી, આત્મ સ્વરૂપ પ્રાપ્ત કરાવી, અચલ સુખને પરમ શાંતીનો લાભ આપવો, એ વાસ્તે આ પરમાનંદ સુખસાગર ભજનમાળાની ચોપડી છપાવવામાં આવી છે. જેમાં ઘણાજ રસીક અને સુંદર પદો જુદા જુદા મહાત્માઓના જ્ઞાન, ભક્તિ અને વૈરાગ્યથી ભરપુર છે જે વાંચવાથી અનુભવ થશે. માટે દરેક હરીજનોને હુમારી એ વિનંતી છે કે એક વાર વાંચી અનુભવ કરશે ને પોતાના સગા વહાલા

દોસ્ત ભાઈબંધને તેનો અનુભવ કરાવી સતસંગનો પરમ લાભ આપી હરી રસ અમૃત પાન કરાવી પોતે મુક્ત થવું ને બીજાને પણ જીવન મુક્તિના સુખનો અનુભવ કરાવવો એજ આ મનુષ્ય દેહનું પરમ ધ્યેય છે માટે પ્રભુ પાસે હમારી એ પ્રાર્થના છે કે:—હે પરમ કૃપાળુ સચ્ચીદાનંદ પરમાત્મા હમો સૌ જીવોને સદ બુદ્ધિ આપો કે જેથી, અમો સૌ તમારું પરમ કલ્યાણ, ને મહા મંગળકારી તથા અક્ષય સુખદાયક, પતીત પાવન નામનું સ્મરણ કરીએ ને આ અગાધ ગંભીર અને ઉંડાસંસાર સાગરને તરી જઈએ.

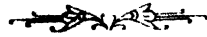
હરે રામ, હરે રામ, રામ રામ, હરે હરે,
હરે કૃષ્ણ, હરે કૃષ્ણ, કૃષ્ણ કૃષ્ણ, હરે હરે.

ૐ

શાન્તી !   શાન્તી !!   શાન્તી !!!

કાર્તિક શુદ્ધ એકાદશી }   લી૦ સેવક,
સંવત ૧૯૮૬.   “ નવનીતના ” જય શ્રીકૃષ્ણ.
તા. ૧૩-૧૧-૨૬. }

અનુક્રમણીકા.

પદ.	નામ.	પાનું.	પદ.	નામ.	પાનું.
	અ				
૬	અમને લાગી રવરૂપસે	૪	૧૦૩	આનંદકો ધર પાયો	૫૭
૮૭	અતીરે આનંદ ભર્યા	૪૮	૧૧૪	આજ મોરો ભાગ્ય	૬૪
૧૦૭	અધરથી ઉતરેલો આ	૫૮	૩૪	આવો ઉજવીએ	૨૧
૭૩	અખીઆંહરી દર્શનકી	૪૨	૧૩૧	આજ મેરા સતગુરુ	૭૩
૧૫૨	અમે સર્વત્ર શ્યામ	૮૬	૧૩૭	આજનો લલાવો લીછ	૭૭
૧૮૨	અબ કર નારાયણકો	૧૦૫	૧૪૧	આજ સખી મુને	૭૯
૨૩૮	અનંદકી ધુન પ્યારી	૧૩૫	૧૪૭	આકાશથી ઉઠ્યા અને	૮૩
૨૪૫	અવસર પારે પાર	૧૩૮	૧૮૪	આશુંડાંઉનાં હમારા	૧૦૬
૨૫૨	અહો વિશ્વના દેવ	૧૪૨	૨૦૭	આજ બળેવ દિવસ	૧૧૯
૨૫૪	અત્રે આવો પધારો	૧૪૨	૨૫૧	આશક મસ્ત ફકીર	૧૪૧
૨૭૭	અનુભવીઓ આપ	૧૫૭	૨૭૧	આધ્ય પુરૂષ	૧૫૩
૨૭૮	અલ્યા મન ઓળખ	૧૫૭	૨૫૫	આટલો સંદેશો પ્યારા	૧૪૩
૨૮૩	અસાવં બ્રહ્મ સુખ	૧૫૯	૩૨૮	આગી લાગો તયા	૧૭૫
૨૯૨	અહો રામ રાયા	૧૬૩	૩૩૭	આમહી જાતો	૧૭૮
૩૪૦	અમેરે ગયાતા ખેની	૧૭૯	૩૬૮	આનંદ સાગર ઉલટયો	૧૯૩
૩૭૬	અમારા પ્રેમની ખાતર	૧૯૮	૧૧	એવી કાનુડાની મોરલી	૮
૩૮૧	અચ્છા મેરા દીનાનાથ	૨૦૧	૧૨૨	એવો શું કરવો ઉપાય	૬૯
૧૭	આવી રૂડી સરદ	૧૧	૨૨૭	એક પલક જો રહીએ	૧૩૦
૪૯	આનંદ નંદી નાયત	૨૯	૩૩૧	એક પળે પાહતાં	૧૭૭
			૩૭૯	એવી સંગત કરીએ	૨૦૦
			૨૪૬	અસી કરી ગુરુદેવ	૧૩૯

(૫)

પદ.	નામ.	પાત્રું.	પદ.	નામ.	પાત્રું.
	ઈ				
૩૫	ધતના તો કરના	૨૧	૨૯૪	કહારે ગયા વો કાન	૧૬૩
૮૬	ધસ તન ધનકી કોન	૪૭	૩૬૫	ક્યારે મળશે મારો શ્યામ	૧૮૨
	ઉ		૨૧	કાગળ કોણુ લઈ જાય	૧૪
૩૦૫	ઉગા મી કોણુ કાય	૧૬૭	૧૫	કાન ઓરા આવો તો	૧૦
૩૯૨	ઉધોસો મુરત હમ	૨૦૬	૫૪	કાયરનુ નહી કામ ન્યારો	૩૧
	ક		૯૪	કાળજની વાત કોને	૫૧
૨૫	કળ સમરોગે રામ	૧૬	૩૬૬	કાગળ કુણુ લઈ જાય	૧૮૨
૨૩	કરીઓકા મન અમને	૧૫	૪૮	કીધી મુને ઘેલી ઓધા	૨૮
૩૨	કરના સંત સમાગમ	૨૦	૧૧૬	કે ઓધવ માધવને	૬૫
૯૩	કલકી શીકર મત કરો	૫૧	૧૨૫	કોઈ ચાંપ કરીને	૭૧
૯૭	કૃણુ તે કામ ધેનુદુજે	૫૪	૧૩૦	કોઈ ચેતો નરનારી	૭૨
૧૨૭	કયા માગુ મેરા રામ	૭૨	૧૯૯	કોઈ પ્રેમ ભુખ્યા	૧૧૪
૧૪૮	કંહું કોને હૃદયની આ	૮૩		ખ	
૧૫૪	કયા ખોલે અખ કયા	૮૭	૨૬૫	ખપી જવુ પ્રેમમાં તારા	૧૪૯
૧૭૬	કૃપા સીંધુ મુજે	૧૦૧	૧૪૦	ખેલત હમ હરી સંગ	૭૯
૧૭૭	કૃણુ જોતા નથી કાંઈ	૧૦૨	૩૫૧	ખેલો જન જ્ઞાન કી હોલી	૧૮૫
૧૮૫	કછુ લેના ન દેના	૧૦૬	૨૫૯	ખોજ કરો કોઈ ધસિ તન	૧૪૫
૨૧૭	કરો બંદગી હરકી	૧૨૬		ગ	
૨૭૩	કૃણુ જગત કીરતાંર	૧૫૪	૨	ગજનંદ સમરી એહો	૨
૨૭૪	કૃણુ કરે તે ઠીક	૧૫૫	૧૦૪	ગાશીલ મત રહેના ખેટા	૫૮
૨૯૦	કૃણુ માઝી માતા	૧૬૨	૧૦૬	ગુરવીના જ્ઞાન નવ થાએ	૫૯
૩૨૬	કયા મુખડા દીખલાઈ	૧૭૫	૧૯૬	ગુરવર કેરા ચરણાવીદે	૧૧૨
			૨૮૧	ગુરૂપા અંજન પાયો	૧૫૯

પદ.	નામ.	પાનું.
૨૮૬	ગુરૂની ઐસી ચટક	૧૬૦
૩૫૨	ગુરૂ થોર કાં દેવ થોર	૧૮૬
૩૧	ગોપાલા મેરી કરૂણા કયુ	૨૦
૫૧	ગોવીંદના ગુણ ગાથું	૩૦
૧૬૦	ગોકળીયુ નાનુ ગામડીયુ	૯૦
૨૪૮	ગૌરી કુમારને કાઠી	૧૪૦

ધ

૧૦૮	ધટહીમે અવિનાશી	૬૧
૧૮૦	ધણીખંભા રંગીલા	૧૦૪
૩૧૪	ધેધ્ર ધેધ્ર માઝે વાચે	૧૬૯
૮૪	ધુંધટકા પટ ખોલરે	૪૬

ચ

૧૪	ચરણરજ મહીમા	૯
૭૦	ચંદ્ર જેસા મુખ મીરા	૩૯
૩૯	ચાલ હમારી ચાલો	૨૪
૧૫૧	ચાદર જીની રામજીની	૮૫
૩૦૦	ચાલે હે શરીર કોણાચી	૧૬૬
૩૨૨	ચાલો ચાલો તમામ	૧૭૨
૩૩૯	ચિત સુદ તરી	૧૭૯

છ

૩૯૯	છોડ કે શ્રી કૃષ્ણ દેવ	૨૦૯
૪૦૦	છોડ કે શ્રી રાધેશ્યામ	૨૦૯

પદ.	નામ.	પાનું.
	જ	

૨૯	જગતકે બંગલામેં આકે	૧૮
૩૩	જગત હય રેનકા સ્વમા	૨૦
૧૦૦	જપ જપ રે મનવાં	૫૫
૧૧૧	જય જય રામ જય જય	૬૨
૧૯૫	જય કાળ તણા મહાકાળ	૧૧૨
૨૧૬	જગ ચલા જાતહે	૧૨૫
૨૩૬	જગમેં ગુરૂ સમાન	૧૩૪
૨૮૫	જપ તું રામ નામ કીતી	૧૬૦
૨૮૯	જપ સંતોષ હૃદય	૧૬૨
૩૦૪	જ્યા મધુની થેતી જાતી	૧૬૭
૧૬૭	જનમ તેરે બાતો મેં	૯૪
૨૭૫	જય જગદીશ હરે	૧૫૫
૩૪૩	ઝટપટ રામ સુમર	૧૮૦
૩૪૫	જ્યારે આત્માતણી	૧૮૧
૧૧૮	જાઓ જાઓરે કપટી	૬૬
૧૩૩	જાગોરે જાગોરે	૭૪
૧૫૮	જાણ્યુ જાણ્યુ જાણ્યુરે	૯૦
૧૯૭	જાદુ ભરેલ જગમાં	૧૧૩
૩૧૧	જાણાવીતી કૃપા	૧૬૯
૩૩૩	જાણે ભક્તિયા	૧૭૧
૨૨૫	જાવાદેને તું કાન	૧૩૦
૯૧	જીનોને મન માર લીઆ	૫૦
૧૮૮	જીવે છે સો જીવે	૧૦૮

પદ.	નામ.	પાનું.
૧૯૦	છનકે મનમેં શ્રીરામ	૧૦૯
૨૩૯	છવતકો વ્યવહાર	૧૩૬
૨૩૪	છવન મૃત્યુ તણી	૧૩૩
૧૨	જુઠી દેખી પ્રીત જગતમેં	૯
૨૦૦	જુઓ સુરતા ધારી	૧૧૫
૪૬	જેણે ભજયા જદરાયા	૨૭
૧૧૭	જેને રામ તણો નહી	૬૬
૧૭૦	જેની દૃષ્ટીમાં અમીરસ	૯૬
૫૬	જેમળે જેમળે જેમળે રે	૩૨
૧૦૫	જે તુમ તોડો પ્રીયામેં	૫૮
૨૬૪	જે જન ધ્યાન ધરે	૧૪૮
૨૬૩	જે ભજે હરીકૃા સદા	૧૪૮
ઠ		
૧૮	ઠામે ઠામે ધનશ્યામ	૧૨
ડ		
૬૮	ડુખ ડુખ ડુખ મન	૩૮
ત		
૩૭૫	તમે યો અન્નદાતા	૧૯૭
૧૦	તારો નેડો લાગ્યો	૭
૪૪	તાણી તાણીરે લીધાં	૨૬
૧૭૮	તારો તમે તોજતરીએ	૧૭૮
૩૪૭	તારા દાસના દાસની	૧૮૪
૩૮૪	તારા દાસના ચરણની	૧૮૪
૫	તુ જગતી પ્રભુજી સૌથી	૪

પદ.	નામ.	પાનું.
૯	તુલશીની માળા મીરા	૭
૭૫	તુતો રામ સુમર જગ	૪૨
૧૮૩	તુજવીણુ પ્રભુ હું	૧૦૫
૩૧૨	તુ માઝા યજમાન	૧૬૯
૩૨૭	તુજ પાહતાં સામેરી	૧૭૫
૩૧૯	તુજે રૂપ વેળો વેળા	૧૭૧
૩૮૨	તુમ ખીન મેરી કોન	૩૮૨
૩૫૩	તુજે રૂપ પાહતાં દેવા	૧૮૬
૨૦૪	તેરી શરણુ પડા	૧૧૭
દ		
૧૧૯	દવ લાગ્યો ડુંગરીએ	૬૭
૩૯૫	દરશનદેના પ્રાણુ પીયારે	૨૦૮
૧૪૩	દીલ લગા હમારા	૮૧
૧૯૪	દીનન દુઃખ હરન નાથ	૧૧૧
૨૭૬	દીલમાં પ્રગટીલ્યો	૧૫૬
૨૦૯	દેહ ભાવ ગયા છુટ	૧૨૦
૩૨૦	દેહ જાઓ અથવા રાહો	૧૭૧
૩૮૫	દેવ તોચી સંત સંત	૨૦૩
૪૦૨	દુનીઆનાં દુઃખનીવારો	૨૧૦
ધ		
૫૦	ધન્ય જોખીજન રે પ્રેમ	૨૯
૬૫	ધન્ય દહાડો અનુપમ	૩૧૭
૨૮૮	ધ્યાન ધરોની શ્રીહરી	૧૬૧
૩૫૮	ધ્યાન ધર હરીતણું	૧૯૯

પદ.	નામ.	પાનું.	પદ.	નામ.	પાનું.
ન					
૮	નહી આપુહો નંદના લાલ	૬	૨૩૦	પ્યારે રામકુ યાદ	૧૩૨
૩૦	નહીરે ચુંકુ હુતો નહીરે	૧૯	૨૩૧	પરમ પ્રેમ પરી જ્ઞાત	૧૩૨
૭૪	નહીરે વીસાઈ હરી	૪૨	૩૦૮	પહાતાં પહાતાં મરો	૧૬૮
૧૧૩	ન સમજુ સ્વામી શી	૬૩	૩૨૪	પ્યારે પંદરીનાથ બતાવો	૧૭૩
૧૨૧	નગારાં મોતનાં વાજે	૬૮	૩૪૪	પ્યારા અવસર ફોગટ	૧૮૧
૨૪૯	નજર ભર દેખલે	૧૪૦	૧૭૯	પ્રભુ એક અરજ	૧૦૩
૨૫૭	ન સમજાએ જરા	૧૪૪	૨૦૩	પ્રભુ કર સખ દુઃખદુર	૧૧૭
૨૬૦	નજરોંસે દેખ પ્યારે	૧૪૬	૨૦	પ્રાતસમયે પ્રભુના મુખને	૧૩
૩૧૦	નરનારી બાળે અવધા	૧૬૮	૨૦૧	પાછ જીસને શાન્તતા	૧૧૬
૩૧૬	ન મીલો ખાવયા નવાઢો	૧૭૦	૧૧૩	પાવો પ્રેમ રસ	૭૦
૪૦૧	નમસ્તે નમસ્તે નમસ્તે	૨૧૦	૩૧૭	પ્રાણુ જર્મ દેહાતુન	૧૭૦
૩૬૦	નંદ જસોદાના ભાગ્ય	૧૮૯	૧૬૫	પીયા ચાલો નગરીઆ	૯૩
૩૮૦	નંદનાનંદ શું નેહ જીને	૨૦૧	૧૭૪	પ્રીતમ પ્રેમ સોહાગી	૯૭
૧૫૬	નામકો મહીમા અગમ	૮૮	૧૫૦	પ્રીતો પુર્વજનનમ નીરે	૮૫
૨૬૭	ના કોઈ જીગમાં જોયારે	૧૫૦	૩૭૩	પીતા માતાતું મુકતી	૧૯૬
૩૮૩	નારાયણનું નામજ લેતાં	૨૦૨	૧૭૧	પુર્ણ કૃતારથ હું થયો	૯૬
૯૨	નીર્મળ ભક્તિ પદારથ	૫૦	૨૦૮	પુણ્ય પવિત્ર એકાદશી	૧૧૯
૧૭૩	નીત્ય ભજીએ	૯૭	૩૭૧	પુરણ ભાગ્ય જાકો	૧૯૫
૩૦૩	નિવૃત્તી ચેટ્ટી રાહીલો	૧૬૬	૨૬	પ્રેમ સદ્રજ છે તે જીવનો	૧૭
૩૪૨	નેણાઠ્યાં છે તમ જોષને	૧૮૦	૨૮	પ્રેમ આકર્ષણ કરકે	૧૮
પ			૧૧૫	પેલો શ્રીહરી મોરલી	૬૫
૨૪	પતીત પાવન હરી બુદ્ધી	૧૬	૧૯૨	પ્રેમ હોતો શ્રીહરીપે	૧૧૦
૧૨૨	પ્યારા સંતો માયા	૧૨૩	ખ		
			૨૮૦	ખલીહારી રસીઆ	૧૫૮
			૨૮૭	ખજામય વૃત્તિ ઝાલી	૧૬૧

પદ.	નામ.	પાનું.	પદ.	નામ.	પાનું.
૩૩૬	અરેઝાલે દેવા નીગાલા	૧૭૮	૩૮૪	ભુતળભક્તિ પદારથ	૨૦૩
૧૨૯	આઈ અમે જાદવ જોતા	૭૨	૭૭	ભોળીરે ભરવાડણુ	૪૩
૧૪૪	આપુ હુ હું રાંક ભીખારી	૮૧	મ		
૨૦૫	આલી કાઠી જગતની	૧૧૮	૨૨	મનતુ ધુળનું છે ખાનારૂ	૧૪
૩૩૫	આપ મેલા ન કળતાં	૧૭૮	૧૧૨	મને વૈદ મળ્યા ગુરૂદેવ	૬૩
૩૫૦	આરે પાંડુરંગા કેવા	૧૮૫	૨૧૪	મરજીવાર માણે	૧૨૪
૫૯	ખીના કૃષ્ણદર્શન	૩૪	૨૪૦	મન તુમજાઓએ	૧૩૬
૯૮	ખીજનું કાંઈ ન વળેરે	૫૪	૨૪૭	મન રામી રંગલે	૧૩૯
૩૯૪	ખીસરગઈ સખ આત	૨૦૭	૨૬૧	મરવા ટાણે મુઝથી	૧૪૭
૩૩૮	ખસોની નીવાંત સુદ્ધ	૧૭૯	૨૬૨	મરવા ટાણેરે મેંથી	૧૪૭
૪૫	ખોલો હર હર ઐકાર	૨૭	૨૭૯	મરજીવામહારસ	૧૫૮
ભ			૨૯૬	મના તું કરી યાચા	૧૬૪
૪૧	બકતીના પંથે પધારે	૨૫	૩૦૬	મહાજીની સુખ મોરે	૧૬૭
૪૭	ભજનગઢ આંધો મેરા	૨૮	૩૫૫	મનકરારે પ્રસન્ન	૧૮૭
૭૬	ભજન વિના ભવદુઃખ	૪૩	૩૫૮	મહાપદ લાઘ્યુ રે	૧૮૮
૮૫	ભજેરે ભૈયા ગોવીંદ	૪૭	૭	મારા વહાલારે વંદાવન	૫
૧૦૯	ભજેને ભગવાનને	૬૧	૩૬	મારી નાડ તમારે હાથા	૨૨
૧૩૮	ભક્તવત્સલ ભગવાન	૭૮	૫૫	મારી પ્રીતી પ્રાણુ આધાર	૩૨
૧૯૩	ભલે યુરે હમ તેરે	૧૧૦	૧૨૦	મારા વૈદ નારાયણુ	૬૮
૨૧૮	ભજનખી આવરે	૧૨૬	૧૩૪	મારી નાનપણાની	૭૫
૨૪૨	ભરસાના નાથ છો	૧૩૭	૧૫૫	મારે ને હરીવર સાથે	૮૮
૩૨૩	ભરસો છે નાથનો	૧૭૨	૨૦૨	માયાવશ જાણવહય	૧૧૬
૩૯૧	ભક્તિવડે વશ થાય	૨૦૬	૨૨૮	માખણુકી ચોરી છોડ	૧૩૧
૨૨૩	ભુલ્યોમન કબહુ	૧૨૯	૨૮૨	માઝે હૃદયી કાંધારે	૧૫૯

પદ.	નામ.	પાનું.
૩૫૪	માઝે મજ કળોયેતી	૧૮૭
૬૩	મીલાદો સખી શ્યામ	૩૬
૭૮	મુકો મટુકી જાઉ નાસી	૪૪
૫૩	મુઝાવે કાંમુને ભાદી	૩૧
૧૩૬	મુજ જીવન આ પ્રભુ	૭૬
૧૫૭	મુખજાની માયા લાગી	૮૮
૨૫૩	મુઝે હૈ કામ ધન્યરસે	૧૪૨
૨૯૮	મુર્તિ ત્રેલોકી સંચરી	૧૬૫
૧૦૧	મેં નટુકી નામકી પ્યાસી	૫૬
૧૬૬	મેરે તો ગીરધર ગોપાળ	૯૪
૧૮૭	મેં કય દેખુ સુરત કો	૧૦૭
૨૨૪	મેં તો દાસી રામચંદ્રકી	૧૨૮
૩૬૭	મેં જોગી ઐસા હોય	૧૮૩
૩૭૨	મેં મેરો સ્વરૂપ જાણ્યો	૧૮૬
૨૦૬	મોહન વરને બાંધે	૧૧૮
૨૨૬	મોપે જાતન બરની	૧૩૦
૩૩૪	મોરી લાગી લટક	૧૭૭

ય

૧૮૮	યહ વિશ્વ ધરમશાળા	૧૮૮
-----	------------------	-----

ર

૧૭૫	રવીને રૂપે રજની	૯૮
૮૮	રામજી ભજનકો	૪૮
૯૦	રામ ભજનકુદીયા	૪૮
૭૯	રામ રટને તુંબડ લાગી	૪૪

પદ.	નામ.	પાનું.
૧૨૬	રામનુ રમરણુ કરજો	૭૧
૧૫૩	રાજ રામ અવતર્યા	૮૭
૨૩૩	રામ ઓરા આવે તો	૧૩૩
૩૨૧	રામ ગાવા રામ ઘાવા	૧૭૧
૩૧૩	રૂપ પાહતાં લોચની	૧૬૯
૩૧૫	રૂપી ગુતાલે લોચન	૧૭૦
૮૧	રેમન રામસોકર	૪૫
૧૩૮	રોષ રોષ અખીઆં	૭૮

લ

૧૭૨	લેહ લાગી મુને તારી	૯૬
૨૫૦	લક્ષ રોજ રહો લાગી	૧૪૧
૨૫૬	લગાલે પ્રેમ ધન્યરસે	૧૪૪
૨૧૦	લગન મારૂ હરીવર	૧૫૨
૩૭	લાગ્યા શબ્દના બાણુરે	૨૩
૪૨	લાગી લાગીરે મુને	૨૫
૪૦	લાખ વાતોની એક વાત	૨૪
૧૪૨	લાવો લાવો કાગળીયો	૮૦

વ

૬૬	વહાલો મારો ભકત	૩૭
૮૫	વહાલીડા ચઢજો વરેરે	૫૨
૬૦	વહાલાને વઢીને કહે જો	૩૪
૨૧૦	વહાલો વિશ્વ વિહારી	૧૨૧
૨૪૧	વંદના વંદના વંદનારે	૧૩૭

પદ.	નામ.	પાનું.	પદ.	નામ.	પાનું.
૩૬૩	વહાલો રમે છે મારો	૧૯૧		સ	
૩૮	વાલાને વીલા મેલતાં	૨૩	૧૯	સખી આજરે વાગે	૧૩
૫૭	વારી વારીરે બાંઈ વારી	૩૩	૨૭	સંત પુરૂષ તો તેને	૧૮
૩૪૧	વાગેરે મોરલી	૧૮૦	૬૯	સખી હરી મલવાને	૩૯
૩૮૭	વાસનાયે સંગે નકા	૨૦૪	૮૨	સમજ બુઝ દીલખોજ	૪૬
૩૪૬	વાંસલડી વાગેને	૧૮૨	૮૩	સખસે પ્રેમ પદારથ	૪૬
૩	વિદ્ય હરણુ ગવરીકે	૩	૧૩૨	સતગુરુ સંતે મને	૭૪
૬૧	વિષય વાત મમમાત	૩૫	૧૩૫	સદગુરૂ મેરા મેંતો	૭૬
૨૮૪	વિદ્યાયા વિદ્યામ	૧૫૯	૧૪૬	સંતોસો સદગુરૂ	૮૨
	શ		૧૫૯	સખસે ઊંચી પ્રેમ સગાઈ	૯૦
૮૦	શ્યામ તન શ્યામ મન	૪૫	૧૯૮	સત્ય પ્રેમ સીવા	૧૧૩
૧૩	શ્યામ તેરી બંસરીને	૯	૨૧૩	સખમત લખકે યાર	૧૨૪
૪	શાણાઓ કહે છે કે	૩	૨૨૦	સંતોભક્તીકા માર્ગ	૨૨૦
૫૨	શ્યામ કારણુ બેખ લીધો	૩૦	૨૩૫	સંતોરામ નામ લેહ	૧૩૪
૮૮	શ્યામ શું સુતો સોડ	૪૮	૨૩૭	સતગુરૂ બાગ લગ્યા કે	૧૩૫
૧૪૯	શાન્તી જો અપને	૮૪	૨૫૮	સંતોનીરંજન આલ	૧૪૫
૧૬૮	શ્યામ ચરણુ રમરણુ	૯૫	૩૯૬	સનમુખ દેસરે જામે	૨૦૮
૧૨૪	શામળીઆ તુજ સામુરે	૭૦	૨૬૯	સદગુરૂ સ્વામીને વીનવુ	૧૫૨
૭૧	શીગતી થાશે હમારી	૪૦	૩૯૭	સંતપરમ હીતકારી	૨૦૮
૯૬	શું કહું શું કહું અલખ	૫૩	૨૭૨	સદગુરુ સરજન હારે	૧૫૩
૧૮૧	શીવરીકા પ્રેમ હરકો	૧૦૪	૩૯૮	સંત સમાગમકી જો	૨૦૯
૨૨૯	શીવને છોડયો કેલાસ	૧૩૧	૨૯૧	સંત ચરણુરજ લાગતા	૧૬૨
			૨૯૫	સંગત સાધુચી મઝ	૧૬૪

પદ.	નામ.	પાનું.
૨૯૭	સંતાચીએ ગાવી	૧૬૫
૩૦૯	સંકલ્પા વિકલ્પા ઘાવી	૩૦૯
૩૨૫	સંસાર મેસે એક દીન	૧૭૪
૩૫૭	સંત નીંદા જ્યાએ ધરી	૧૮૮
૩૯૩	સાધુ મનકા માન	૨૦૭
૩૦૭	સારાએ હે સાર વેદાએ	૧૬૭
૩૯૦	સાધુ સાએ બળે	૨૦૫
૬૨	સાંભલજે શીખામણ	૩૫
૧૬૧	સાંભવ સુજની રેહો	૮૧
૩૪૯	સાતાદીવસાયા	૧૮૫
૪૩	સીતારામ સગા છે	૨૬
૧	સીધી બુધ્ધીના પતી	૨
૧૬૪	સીતારામને ભજીને	૧૬૪
૯૯	સુંદીર શામળીઆ	૫૪
૧૬૨	સુખરે સાગરમાં	૯૧
૨૨૨	સુમરન બીન ગોથાં	૧૨૮
૨૩૨	સુદામાજી કુ દેખકે	૧૩૨
૨૧૯	સોજન મસ્તાના પાયો	૧૨૭
૬૪	સોહાવે સખી મોહન	૩૬
૩૩૨	સોડી સંસારાચી આસ	૧૭૭
૧૨૮	સૌ આનંદ સાગરમાં	૭૨
૪૦૩	સૌનું કરો કલ્યાણ	૨૧૧

પદ.	નામ.	પાનું.
	શ્રી	
૧૦૨	શ્રીગોવીંદ કૃષ્ણ	૫૬
૨૯૩	શ્રીગુરુપાય ધરા	૧૬૩
૩૬૯	શ્રીવીઠલનાથ બસત	૧૯૪
૩૭૦	શ્રીકૃષ્ણ કૃષ્ણ કૃષ્ણ	૧૯૫
૩૫૯	શ્રાવણ વદી આઠમ	૧૮૯
૩૭૭	શ્રીવલ્લભ વિઠ્ઠલ	૧૯૮
૩૮૮	શ્રીમન્નારાયણ	૨૦૪

હ

૧૬	હરી તું હરી તુ હરીતે	૧૧
૫૮	હવે કોણુ જાય કાશી	૩૩
૭૨	હરીસાચા ધણીરે	૪૧
૧૧૦	હરી હરી છાંડકે દુસરી	૬૨
૧૪૫	હરનાથ અમારો	૮૨
૧૬૯	હમનંગે ઉમરબીતાયેંગે	૯૫
૧૮૬	હૃદયનુ નાવડુ મારું	૧૦૭
૧૯૧	હરીજન આવો હસી	૧૦૯
૨૧૫	હરીરસ એસાહે	૧૨૫
૨૨૦	હરીકે નામ બીન	૧૨૮
૨૪૩	હરીમજ કસા કરીલ	૧૩૮
૩૨૯	હરીચીઆ દાસા	૧૭૬
૩૩૦	હરી બોલા દેતાં,	૧૭૬

પદ.	નામ.	પાત્રું.	પદ.	નામ.	પાત્રું.
૩૮૯	હરી હરી રટણુ કર	૨૦૫	૩૭૪	હે જગમાતા વિશ્વ	૧૯૭
૩૬૧	હરી જોવો તેવો હું દાસ	૧૯૦	૨૧૧	હારે એવા દુર્લાભ	૧૨૨
૩૬૪	હરી ભક્તી કરનારે	૧૯૧	૨૬૬	હારે લટકાળો શામ	૧૫૦
૩૮૬	હાચી મોહરત શુકન	૨૦૪	૨૬૮	હારે કોઈ માધવ	૧૫૧
૬૭	હું તો હરજી જોવાને	૩૮	૩૫૬	હો કાંનર અથવા નારી	૧૮૭
૧૬૩	હે ગોવીંદ રાખો શરણુ	૯૨	૩૬૨	હારે રથ ફેરો ગોકુલ	૧૯૦
૩૦૨	હેચી અનન્ય શરણુ	૧૬૬			
૩૧૮	હેચી દેવા પે માગન	૧૭૧			
૩૦૧	હેચી દાન દેગા દેવા	૧૬૬			

ક્ષ

૨૯૯ ક્ષણો ક્ષણી હાચી કરાવા ૧૬૫

શાંતાકારં ભુજગ શયનં પદ્મનાભં સુરેશમ્
 વિદ્યાધારં ગગન સદૃશં મેઘ વર્ણુ શુભાંગમ્
 લક્ષ્મીકાંતં કમલ નયનં યોગિભિધ્યાન ગમ્યમ્
 વંદે વિષ્ણુ' ભવભય હરં સર્વ લોકૈક નાથમ્

શુદ્ધિપત્ર.

પદ નંબર.	લીટી.	અશુદ્ધ.	શુદ્ધ.
૨	૫	કરને	કરેને
૧૬	૬	સખીએ	શકીએ
૨૨	૧૦	કહું	કહ્યું
૨૩	૧	કાણુ	કામણુ
૨૬	૧૩	વિવાદ	વિવાદ
૫૫	૨	આશા	આશા
૭૭	૭	કોતુક	કોતુક
૮૨	૨	ભરાઈ	ગવાઈ
૧૦૭	૭	શોધીએ	સાંધીએ
૧૩૭	૬	ઉડાળીએરે	ઉડાડીએરે
૧૬૭	૮	રહ્યો	રચ્યો
૨૩૫	૧	હરી	રહી
૨૫૪	૮	દીનતા	દીનના
૩૫૨	૧	કેણાંસી	કેાણાંસી
૩૮૬	૫	હમ્મે	મહમ્મે

ૐ

નારાયણ:

નારાયણ:

નારાયણ:

હે

પ્રભુ ?

તમે એક

છો, અખંડ છો,

અનંત છો, વ્યાપક છો,

નિર્વીકાર છો, સર્વાધાર છો,

સકળ વિશ્વના સ્વામી છો, અને

સર્વ શક્તિમાન છો, તમે સર્વ ગુણોના

નિધિ છો, તમે દયાના સાગર છો, અને તમે

અધમ ઉદ્ધારણુ છો, તમારો મહિમા અગાધ

છે, તમારું હાપણુ અપાર છે. તમે રાજાઓના રાજા
તથા દેવોના પણ દેવ છો, અને તમારી અકળ ગતિનો

કોઈ પણ પાત્રી શકતું નથી. હે મહા મંગળકારી

અખંડ સત્ત્વિદાનંદ, પરમ કૃપાળુ પવિત્ર પિતા

મહાન ઈશ્વર ! તમારા એવા ગુણો ને

મ્હોટાઈમાં મ્હારું મન લય કરવા

માટે અને તમારી સત્યસેવા

કરવાને ખાતર શુદ્ધ અંતઃ

કરણુ ના પ્રેમથી માન

પૂર્વક હજારો હજાર

વાર દંડવત

પ્રણામ કરું

હું.

રામ રામ રામ રામ રામ રામ રામ.

શ્રીસુખસાગર પરમાનંદ-ભજનમાળા.

તથા

શ્રીભગવાનની સાથે એકાગ્ર મનથી વાતો કરવાની રીતી

પ્રકાશક:—શ્રીકૃષ્ણ ભજનાશ્રમ તરફથી (નવનીત)

હેકાળું'—સી. પી. ટેન્ક કોરોનેશન (શ્રીનીવાસ) ખીલ્ડીંગ, મુંબઈ ૪.

અસિત ગિરિસમસ્યાત્ કજ્જલં સીંધુ પાત્રે,
સુર તરૂવર શાખા લેખીની પત્ર મુર્વી;
લિખતી યદી ગૃહીત્વા શારદા સર્વકાલમ્,
તદપિ તવ ગુણાના મીશ પારં ન યાતિ.

હે અખીલ જગતના નાથ, શાન્તીદાતા, પરમકૃપાળુ
સતચિદાનંદ પરમાત્મા:—નિલગિરી પર્વત જેટલી શાહી હોય,
મહાસાગર જેવડો ખડીઓ હોય, સર્વ દેવતાઈ ઝાડોની કલમ
ખનાવી હોય, પૃથ્વીના પડ જેવડો કાગળ ખનાવ્યો હોય, અને
સર્વથી સરસમાં સરસ લખવાવાળાં શારદા દેવી સદાસર્વદા
લખ્યા કરે તો પણ હે નારાયણ તારા ગુણનો પાર આવે તેમ નથી.

લોભશરૂષી:—નમામી નારાયણ પાદ પંકજમ્, કરોમી

નારાયણ પૂજનમ્ સદા, વદામી નારાયણ નામ

નિર્મલમ્, સ્મરામી નારાયણ તત્ત્વમવ્યયમ્

ધૂન: શ્રીનારાયણ જયનારાયણ

જયજય નારાયણ.

ઈશ્વર પ્રાર્થના.

અથવા

શ્રીભગવાન સાથે વાતો કરવાની રીતિ.

હે પરમ પવિત્ર પરમાત્મા પરમ કૃપાળુ પરમેશ્વર ! હું
આ સંસારના મોહ પાસમાં પડેલો છું. તેમાંથી મુક્ત કરનાર તું
સમર્થ છે. મારે સાચો આશ્રય માત્ર તારો છે, તું માંડે રક્ષણ
કરનાર ભયથી બચાવનાર છે, એમને મોટા આધાર આશા
તથા વિશ્રામ છે. કુટિલતા કુરતાથી ભરેલો અને પાપિષ્ઠ છું તે
તારા વિના કોને શરણુ જઈ ? તારી દયાની છાયા વિના હું ક્યાં
જઈને વિશ્રામ પામું ? હે દયાસીંધુ પ્રભુ ! હું તારો છું, તારી
આગલ મારા મનના બધા ઉભરા કહાડીને અભિવંદન પૂર્વક
પ્રાર્થના કરું છું કે મારાં પાપકર્મોને બાળી નાંખી માંડે મન
પવિત્ર કર. સઘળી દુર્વાસના, સઘળા પાપ સંકલ્પો તથા
સઘળા દુર્વિકારો મારા મનમાંથી જડમૂલથી કાઢી નાખ
હે કાશ્મીર્ય મુર્તિ પ્રભુ ! હું મારા મનમાં વિચાર કરું છું.
તો તારી સાથે મારે ગંભીર, પવિત્ર અને દીર્ઘ સંબંધ
કેટલો બધો છે, અને તે સંબંધ ભુલ્લી જઈને મેં કેટલાં બધાં
દુષ્ટ અને ઘોર કર્મ કર્યા છે, મારો અધર્મ, અનાચાર કેટલો

છે ? જે તારો દયાલ સ્વભાવ ન હોત તો હું કદી પણ ક્ષમાને પાત્ર થાત નહીં. તારી શુભ પ્રેરણા પાળવાને બંધાયેલો છતાં ઘણી વેળા તે ઉલંઘી છે; તારા ઉપકારો ભુલી જઈને કૃતઘ્ની થયો છું; તે મને સારે માર્ગે જવાની તથા ભયથી બચવાની સૂચના આપ્યા છતાં તેના ઉપર મેં લક્ષ આપ્યો નથી. તારી મારા ઉપર પ્રીતિ છતાં મેં તારા ઉપર પ્રીતિભાવ રાખ્યો નથી; મારી પ્રીતિ સંસારના ક્ષણિક સુખો સાથે અમર્યાદે વળગી રહી છે; આ બધો વિચાર કરું છું તો તારા આગળ હું એક શબ્દ પણ ઉચ્ચાર કરવાને યોગ્ય નથી. મારાં દુરિત કર્મથી લજ્જા પામી ધ્રુજતો ધ્રુજતો તારી પાસે ઉભો રહ્યો છું; અપરાધી છું; તું માફ રક્ષણ કર. મારો ઉદ્ધાર કર. હું પાપ કર્મનો ખરેખરો પશ્ચાત્તાપ કરીને ક્ષમા માગુ છું. તે કૃપા કરી મારી આ પ્રાર્થના સ્વીકારીને મને સદ્વિચાર તથા સુમતિ આપ, અપવિત્ર વિચારથી મને વેગળો રાખ; ખોટા સંગથી મને છોડાવ; ધાર્મિક જાણના ખોટા ઢોંગ તથા દંભથી મને દુર રાખ, મિથ્યાભિમાન કામ ક્રોધ લોભ તથા પ્રપંચથી મુક્ત કર. જે ક્ષીયાથી તારા ઉપરની મારી પ્રીતિ ઘટે એવી ક્ષીયાથી માફ મન નિવૃત્ત કર. મારામાં જે હુલ્લ ખોડ હોય તે કહાડી નાખી નીતી તથા સદાચારમાં માફ મન પ્રવૃત્ત થાય એવી યોજના કર; મારા મનમાં ખોટી વાસના તથા ખોટા સંકલ્પ ઉત્પન્ન થાય તે વેળા

તાં સ્મરણ કરીને તે વિચારેને મનમાંથી કહાડી નાખવાની મને શક્તિ આપ; અધ્યાત્મિક સુખ મેળવાનો હું યતન કરું કરું તેમાં તું સહાય રહે. હે પરાત્પર ભગવાન ! કાયા, વાણી, મન, ઇન્દ્રિય, બુદ્ધિવડે; આત્મવડે તથા પ્રકૃતિના સ્વભાવવડે જ જ કર્મ કરું છું તે હે પરમેશ્વર હું તને અર્પણ કરું છું, દયાળુ પિતા ! સર્વ રીતે હું તારો છું; તું મારું સર્વ કાળ રક્ષણ કર. તું મારો માતાપિતા છે, તું મારો બાંધુ તથા તું મારો મીત્ર છે, મારી વિદ્યા તથા દ્રવ્ય તું છે; હે દેવ ! તું મારું સર્વસ્વ છે. હું અહુર્નિશ સહસ્રાવધિ અપરાધ કરું છું; મને તારો દાસ જાણીને હે પરમેશ્વર ? મારા અપરાધ ક્ષમા કર. હે ભગવાન આ જીવલોક તમારી માયાવડે મોહિત થયો છે, તેથી “ હું અને આ મારું ” એવો મિથ્યા મમત્વ કરીને કર્મના માર્ગમાં ભટક્યા કરે છે. તેમાંથી મુક્ત કરનાર આપજ છો. હે વ્યાપક ભગવાન ? હું મુર્ખ, આ દેહ પુત્ર ધર સ્ત્રીધન અને સ્વજન વિગેરે સ્વમ સરખા મીથ્યા પદાર્થોને સાચા માનીને સંસારમાં ભટક્યા કરું છું, અનિત્ય એવા કર્મના ફળને નિત્ય માનનાર, અનાત્મા દેહને આત્મા માનનાર, દુઃખરૂપ ધરખાર વગેરેમાં આશક્તિ રાખી સુખરૂપ માનનાર, સુખ દુઃખમાંજ રમનાર અને અજ્ઞાનથી ભરેલો હું પ્રેમના ધામરૂપ અને આત્મારૂપ આપને જાણતો નથી. મુર્ખ મનુષ્યજન્મ ખડ વગેરેથી ઢંકાયલા

ખરા પાણીનો ત્યાગ કરીને ઝાંઝવાના પાણી તરફ દોડે છે, તેમજ હું પણ આપને છોડીને દેહાદિક મિથ્યા વસ્તુ તરફ દોડું છું. કામ તથા કર્મથી પરાજય પામેલાં મારા મનને બળવાન ઇન્દ્રિયો વિષયો તરફ ધસડી જાય છે. તે મનને કૃપણ બુદ્ધિવાળો હું રોકી શકતો નથી તે હું હે ઈશ્વર દુરાત્માઓને દુર્લભ એવા તમારા ચરણમાં શરણે આવ્યો છું. અને તે પણ તમારો અનુગ્રહ છે એમ હું માનું છું. હે પુર્ણ પુરુષોત્તમ પ્રભુ, પુરુષનો જ્યારે સંસારમાંથી છુટકો થવાનો હોય ત્યારેજ સત્પુરુષોની સેવાથી તમારી ભક્તિ કરવાની મતી થાય છે, માટે હે નાથ મને અખંડ સુમતિ આપો ને તમારા પાદારવિંદની ભક્તિ તથા પ્રેમ આપો જેથી હું નિત્ય આપના આનંદ સ્વરૂપમાં નિમગ્ન રહીને મારી જીંદગીના બાકી રહેલા દહાડા પુરા કરીને દેહ છુટવા દ્રાણે તમારા ચરણ કમલમાં મળી જઈ એવી કૃપા કરજો.

હે જગતના ધણી ! આ જગતમાં પ્રેમ કરવા લાયક તું એકજ છે, માટે અમે સૌ તારા સાચા ભગત થઈ રહીએ એવું કર.

ધણાંએ ન કરવાના કામો અમોએ કર્યા છે. અને કરવાં જોઈએ તે કામો અમોએ કર્યાં નથી પ્રભુ ! અમે એવા અધમ જીવો છીએ.

પ્રભુ ! અમને એક ખરો આશરો તમારાજ શરણોનો છે.

(૫)

પ્રભુ ! અમારા અપરાધો અમારા માથાનાં મોવાળાં કરતાં પણ ઘણા છે, તે તમારા વિના બીજા કોઈ પણ માફ કરી શકે તેમ નથી. માટે હે દીન દયાળુ ! અને લોકોના રક્ષક પ્રભુ ! અમે શરણાગત જીવોનાં પાપો ક્ષમા કરો.

હે હરિ ! અમે તમારા માર્ગથી દૂર ન જઈએ એવી અમોને બુદ્ધિ આપો.

પ્રભુ ! તમે જે દયાના સમુદ્ર છો તે વિના અમને બિનું કાણ નીલાવી શકે તેમ છે ? અમે પાપમાંજ જન્મ્યા છીએ, પાપમાંજ ઉછરેલા છીએ, પાપોજ કરતાં આવ્યા છીએ, અને હજી પણ અમારી પાપી બુદ્ધિ પાપમાંથી પાછી હુઠી નથી; માટે હે અધમના ઉદ્ધાર કરનાર પાપમોચન પ્રભુ ! અમે પાપીઓને સદબુદ્ધિ આપો.

પ્રભુ ! અમારી ઉપર તારી દયાનો પણ પાર નથી, અને તારી સામે થઈને અમે જે પાપો કર્યા છે તેનો પણ કાંઈ પાર નથી.

હે દેવ ! અમને તારા વિના બીજા કોઈનું પણ બળ નથી.

પ્રભુ ! અમે પાપી જીવોના ઈનસાફ કરવા બેસશો તો અમારો આરો આવે તેમ નથી, માટે હે દીનાનાથ ! અમે દીન જનો ઉપર તો દયા, દયાને દયાજ કરો.

પ્રભુ! જે તમારા ગુણગાન કરતા નથી તે મોટી ભૂલ કરે છે, માટે હે મારા નાથ! અમે એવી ભૂલ ન કરીએ એવું કર.

પ્રભુ! તમને બહુયા વિના જે જીવે છે તે મુવા જેવાંજ છે.

હે નાથ! અમોને એવું જ્ઞાન આપો કે તમારી સત્ય વસ્તુની શોધમાંજ અમે હમેશાં મંડ્યા રહીએ.

પ્રભુ! અમારું અંતઃકરણ શુદ્ધ કરીને તેમાં તારા ચરણનો પ્રેમ આપ.

હરિ! આ માયાવાદી બોલકણા જીવો તારો સુખદાયી માર્ગ મૂકીને અવગે માર્ગ ચડ્યા છીએ તેને નીતિના નિયમોમાં લાવો.

પ્રભુ! અમો માયિક પ્રપંચમાં મચેલા જીવનો હવે તું માલીક થા. અમો ઉપર એવી કૃપા કર કે અમે તારા વિના બીજ કોઈ ઉપર પ્રેમ ન કરીએ.

હે પ્રભુ! અમારો જીવ જટલો આ જગતની જંજળોમાં રોકાઈ ગયો છે તેટલો તમારી સેવા અને તમારા ગુણગાનોમાં રોકાઈ જાય એવો દહાડો તે ક્યારે આવશે ?

પ્રભુ! હવે મને તમારો દાસ કરી લો કે જેથી હું મારા બાકીના દહાડા તમારી સેવાના અને સ્મરણના સુખમાં કાઢી શકું.

હે હરિ! અમો ખોટો રસ્તો રખડતા જીવોને તમારા પવિત્ર માર્ગમાં લાવો.

પ્રભુ! અમને તમારું ખરું દર્શન આપો કે જેથી અમે તમારી સાથે એકત્ર થઈ જોડાઈ જઈને રહીએ. અમારું ચેમેર ભટકતું મન તમારા ચરણ તરફ ખેંચવાની કૃપા કરો.

અમો અજ્ઞાનરૂપી નિદ્રામાં સૂતેલા જીવોને હવે તમારા માર્ગમાં લેવાની કૃપા કરો. પ્રભુ! અમો પારકા દુઃખીની કથણી કરવામાં બહુ દહાડા ગુમાવ્યા છે; પણ એ દોષમાંથી છુટી અમે અમારા પોતાના દોષ તરફ જોતાં શીખીએ એમ કરો.

પ્રભુ! જે તમે અમને ગરીબને તજી દેશો તેા અમારી ગતિ થઈ શકવાની નથી.

અમારા અંતરમાં તારો પ્રેમ આપ, તારો પ્રેમ આપ. અમો ઉપર એવી કૃપા કર કે અમો તારા વિના કોઈ બીજા ઉપર પ્રેમ ન કરીએ

હે વૈષ્ણવેશ્વર! તું અમને તારામાં અધિક અધિક વહાલપ આપ.

પ્રભુ! અમે તારા દાસ થવાને લાયક થઈએ એવા ગુણ અમો સૌનેઆપ અમે સૌ તને, તન, મન, ધનથી અર્પણ થઈને રહીએ એવી અમોને બુદ્ધિ આપ.

પ્રભુ! હવે અમારું ચિત્ત તમારામાં લય થઈ જાય એમ કરો.

સર્વત્ર જોની દૃષ્ટિ છે એવા હે પ્રભુ! આપ સદાય અમારી સાથે છો એવું જાણીને પાપ કર્મ ન કરીયે એવી અમોને બુદ્ધિ આપો.

પ્રભુ! અમને તમારા કરી લો અને તમે અમારા થઈ જાઓ એટલુંજ અમે માગીએ છીએ.

તું તારા સેવકના સુખનો એક મોટો સમુદ્ર છે, માટે હે પરમાનંદ પ્રભુ! અમે સદા સર્વદા તારા આનંદમાં ડુબેલા રહીયે એવું કર.

કૃપા કર-પ્રભુ, કૃપા કર, અમે સૌ તારા દાસના પણ દાસ છીએ તેની ઉપર કૃપા કર, પ્રભુ! તમે કૃપાળુ છો, અને અમે સૌ તમારા આશ્રયગતિ જીવ છીએ. તમારા વિના બીજે કોઈ પણ અમારો સમર્થ બેઠી નથી. પ્રભુ, અમે તો તારે બળે બળીયા છીએ.

પ્રભુ! તમે જોના સહાયક છો તેનો કોઈ પણ વાંકો વાળ કરી શકે તેમ નથી. અમે દરરોજ તમને ગમે એવાં કાંઈક રૂઢાં કામો કરીએ એવું કર.

પ્રભુ ! મારી સઘળી શોભા તમારે વડેજ છે. હે ઇશ્વર ! માંડું ભલું જેવું આપ જાણો છો તેવું હું જાણતો નથી. માટે હે દીન જનપાલક ! શરણાગતની લજ્જા આપને હાથ છે.

રાતના સૂતી વખતે તુંજ અમારી સંભાળ લેછે, અને સવારના તુંજ અમને સાજા તાજા ઉઠાડે છે.

તમારી ઈચ્છાથી અમે ઉત્પન્ન થયા છીએ માટે અમારા ખરા પિતા તમેજ છો, અને આજ દિવસ સુધી તમેજ અમોને નીભાવ્યા છે માટે અમારા પાલનકર્તા પણ તમેજ છો.

પ્રભુ ! તમે અમારી અગાઉ આ જગત નહોતું સારે પણ હતા, હાલ પણ છો અને હવે પછી પણ રહેશો.

હે હરિ ! હું કાંઈ પણ સાથે લાવ્યો નથી, અને કાંઈ પણ સાથે લઈ જવાનો નથી, તેમ હું તમારી કૃપા શિવાય કાંઈ પણ કરી શકું તેમ નથી.

વિશ્વંભર પ્રભુ ! આ જગતને તમેજ નીભાવી રહ્યા છો. આ જગતમાં જે જે કાંઈ સુંદરતા દેખાય છે તે બધી તારીજ કૃતિ છે.

ધન્ય છે તારી કૃતિને અને પ્રભુ બલિહારી છે તારા નામની.

પ્રભુ ! તારું મંગળ નામ ગણાંક જન્મનાં પાપોને બાળીને ભસ્મ કરી નાંખે તેવું છે; માટે અમે સદાય તારા નામનો જપ કરતાં રહીએ એવું કર.

હે દેવોના દેવ ! આ જમીન ઉપર ને ઉપરના આસ-
માનમાં તમારાથી બીજે કોઈ પણ મોટા નથી; તમે સર્વ રાજ-
ઓની માથે રહેલા મહારાજ છો તેથી સૌ તમને નમે છે.

પ્રભુ ! અમે નિરાધારના તમે આધાર છો, નિર્બળનું તમે
બળ છો અને અમે અનાથના તમે નાથ છો.

પ્રભુ ! તમે પોતે સુખસ્વરૂપ છો અને જ જ સેવક
તમારી પાસે આવે છે તેને સદાય સુખી કરો છે.

તમારા સ્વરૂપની સુંદરતા ને આનંદ એ કોઈ પણ
પ્રાણીથી કે દેવોથી પણ વર્ણવી શકાય તેમ નથી.

હે ઇશ્વર ! જીવથી કદી સમુદ્ર કિનારાના રેતીના કણ
ગણ્યા જાય, પણ તારા ઉપકારો ને તારા ગુણો ગણ્યા જાય
તેમ નથી.

આ જગતમાં અને પરલોકમાં અમારો એક સાચો
સગો તુંજ છે, તારા વિના બીજે કોઈ નથી, કાઠજ નથી.

પ્રભુ ! તું અમારા જીવનનું પણ જીવન થઈ જા કે જથી
અમે તારા ગુણગાનમાંજ અમારું જીવન ગાળીયે.

દોહરા.

- ધન જોખન ઓર રાજમદ અવિચળ રહ્યા ન કોય,
જો દીન ગયો સંતસંગમેં જીવનકા ફલ સોય. (૧)
- દેહ ધરેકા એહી ફલ દે દે દે કછું દે,
દેહ ખેહ હો જયગી ફીર કોન કહેગા દે. (૨)
- લેનેકું હરનામ હે, દેનેકું અનદાન,
તરનેકું આધિનતા ઓર દુખનેકું અભિમાન. (૩)

ઓપાધ.

- ખડે ભાગ્ય માનુષ તનું પાવા સુર દુર્લભ સદ ગ્રંથ ન ગાવા,
સાધન ધામ મોક્ષકર દ્વારા, પાઈન જો પરલોક સંવારા. (૪)

દોહરા.

- સો પરંતુ દુઃખ પાવહી સિરધુની ધુનિ પછિતાય,
કાલહી કર્મહી ઈશ્વરહી, મિથ્યા દોષ લગાય. (૫)
- જો ન તરે ભવસાગહી, નરસમાજ અસપાઈ,
તો કૃત નિંદક મંદમતિ આતમહન ગતિ જઈ. (૬)
- આપો ! કાંઈપણ આપો ? કુવા વાવ કે પરખ ન કરી
શકો તો તરસ્યાને એક લોટા પાણી તો પાઈ શકો ? દાનશાળા

(૧૨)

ન બંધાવી શકો તો અશક્ત જીવને રોટલાનો ટુકડો તો આપી શકોજ ? ધર્મશાળા ન બંધાવી શકો તો ટાઢથી ધ્રુજતા વરસાદથી ભીંજતા દેશબંધુને સુવા કે બેસવા તમારો ઝોટલો તો આપી શકો અરે ? આ લાલી તન બદન પર ચમક ક્યાં સુધી રહેશે ? આ જરજીવાની અને જંદગાની ક્યાં સુધી રહેશે ? માટે પ્રભુનું ભજન કરો પ્રાર્થના કરો ને પરમાર્થ કરો.

રામ રામ રામ રામ રામ રામ રામ

ૐ શાંતિ.

શાંતિ.

શાંતિ.

શ્રીભગવાને ઉદ્ધવજીને કહેલો ભક્તિયોગ વિષે.

શ્રીભગવાન કહે છે—જેને મારી કથા ઉપર શ્રદ્ધા થયેલી હોય, જેને સર્વ કર્મો ઉપર ખેદ આવ્યો હોય અને કર્મો દુઃખદાયી છે, આમ જાણ્યા છતાં પણ તેનો ત્યાગ કરવાને સમર્થ ન હોય તેણે શ્રદ્ધાજી થવું, પરમાત્માની ભક્તિથી જ સર્વ સિદ્ધ થશે આવો દૃઢ નિશ્ચય કરવો, પરિણામે દુઃખદાયી એવા સર્વ વિષયોને ભોગવવા, પરંતુ તેની નિંદા કરવી અને પ્રસન્ન થઈને મારી ભક્તિ કરવી. મેં કહેલાં ભક્તિયોગથી નિરંતર માંડે ભજન કરનારા મુનિના તથા ભક્તના હૃદયમાં હું વાસ કરું છું, તેથી તેના હૃદયની સર્વે કામનાઓ નાશ પામે છે. સર્વનો આત્મારૂપ જે હું તેનાં દર્શન થયા પછી પુરૂષના હૃદયમાં રહેલી અહંકારરૂપી ગાંઠ તૂટી જાય છે, તેના સર્વ સંશયો કપાઈ જાય છે અને તેનાં સર્વ કર્મો નાશ પામે છે. માટે મારી ભક્તિવાળા તથા મારે વિષે જેનું ચિત્ત છે એવા યોગીને આ લોકમાં જ્ઞાન પણ ધણું કરીને કલ્યાણનું સાધન નથી, માત્ર ભક્તિજ કલ્યાણનું સાધન છે. જે વસ્તુ કર્મથી મળે છે, જે વસ્તુ તપથી મળે છે, જે વસ્તુ જ્ઞાનથી તથા વૈરાગ્યથી મળે છે, જે વસ્તુ યોગથી, દાનધર્મથી તથા બીજાં કલ્યાણકારક સાધનોથી મળે છે તે સર્વ

વસ્તુઓ મારો ભક્ત કદાચ જો ઇચ્છા કરે છે, તો મારી ભક્તિથી વિનાપરિશ્રમે સ્વર્ગ, મોક્ષ તથા મારાં ધામને પણ મેળવે છે, પરંતુ મારા ભક્તો ઇચ્છા રાખતા નથી, તેઓ તો માત્ર ભક્તિની જ ઇચ્છા કરે છે. મારા ધીર અને એક નિશ્ઠાવાળા ઉત્તમ ભક્તજનો, મેં જન્મમરણરહિત મોક્ષ આપ્યા છતાં પણ, તેઓ તેની પણ ઇચ્છા કરતા નથી. કોઈ પણ વસ્તુની ઇચ્છા ન રાખવી, તેજ ઉત્તમોત્તમ તથા કૃણ આપનારું કહેવાય છે, એટલા માટે યાચના કરનારા અને પ્રાર્થના કરાવનારાં કારણોથી રહિત નિષ્કામ પુરૂષને મારી ભક્તિ પ્રાપ્ત થાય છે. મારા નિર્મિત્ત ભક્ત, સમચિત્તવાળા તથા શુદ્ધિથી પર એવા ઇશ્વરને પામેલા મહાત્મા પુરૂષોને, વેદોક્ત કર્મ કરવાથી પુણ્ય થતું નથી. અને નિષિદ્ધ કરેલાં કર્મો કરવાથી પાપ લાગતું નથી. જ્યો ઉપર પ્રમાણે મેં ઉપદેશ કરેલા ત્રણ ઉપાયો કરે છે, તેઓ કાળ તથા માયાદિકથી અબાધિત એવા મારા લોકને પામે છે અને પરબ્રહ્મને જાણે છે. જન્માન્તર સહસ્રેણુ, તપો ધ્યાન સમાધિભીઃ નરાણામ ક્ષીણપાપાનામ્ કૃષ્ણે ભક્તિઃ પ્રજયતે.

॥ तत् सत् परमात्मने नमः ॥

श्रीसुખसागर परमानंद-भजनमाला.

श्रीकृष्ण शरणं भव. गोपादकृष्ण राधेकृष्ण.

श्रीसद्गुरु देवकी जय.

(धृश्वर प्रार्थना)

प्रथम नमु गुरुदेवने, जेणे आप्पुं ज्ञान
ज्ञाने गोविंद ज्योत्स्न्या, टण्यु देह अलीमान
गुरु प्रह्ला गुरु विष्णुं, गुरु देव महेश्वर
गुरु साक्षात् परी प्रह्ला, तस्मै श्रीगुरुवे नमः
अभंड भंगला करं, व्याप्तं ज्येन यरायरम्
तत्पदं दर्शि तेन, यस्य श्रीगुरुवे नमः

શ્રી ગણપતિ મહારાજની સ્તુતિ.

પદ ૧.

સીદ્ધી બુદ્ધીના પતિ, સહાય થાઓ ગણપતિ.
 આદી અંત એક છો, અખીલ જગત ભુપ છો;
 સૌ દેવમાં અધીપતિ, સહાય થાઓ ગણપતિ.
 સૌ દેવમાં પ્રથમ પુજાઓ, શુભસમયે સહાય થાઓ;
 મંદ છે મારી મતી, સહાય થાઓ ગણપતિ.
 અધમને ઓધારનાર, વિધને સંહારનાર;
 અકળ આપની ગતિ, સહાય થાઓ ગણપતિ.
 શરણમાં હું રંક બાળ, રનેહથી દ્યોને સંભાળ;
 જ્ઞાન તો નથી રતિ, સહાય થાઓ ગણપતિ.
 બાળુ નહિ છંદ વેદ, કાવ્યને વ્યાકરણ ભેદ.
 મૂઢ છે મારી મતિ, સહાય થાઓ ગણપતિ.

૨.

ગજનંદ સમરીએ હો દાતા નમુ ગરૂવા ગણપતિ (૨)
 સુદાળાને સમરીએ હો દાતા, નમુ ગરૂવા ગણપતિ. ટેક
 ગણપતિ નાથ પકડોને હાથ, પ્રસન્ન હોય ઉમાપતિ. (૨)
 દેવી દેવતા કરે સેવના, (૨) કૃષ્ણને કમળાપતિ—ગજનંદ
 દેખત હરે નમસ્કાર કરને મહા વિકરાળ મુર્તિ (૨)

ચાર ભુજ તારે ભલે બીરાજે (૨) સુદ્ધ બુદ્ધ દોનો સતી-ગજાં
બાસુકી નાગ કરે કીલોલ, સુક્ષ્મણા સુંદ બુલતી (૨)
એકદંત સ્વામી દયાજવંતા (૨) બહોત કરૂં વિનંતી-ગજાનંદાં
સેવાને પુંજ રાત દીન હોત, સ્વામી ધુપ ધ્યાન આરતી
દસમે દ્વારે ગોરખનાથ બોલ્યા. ઘટ ઘટ મે ગણુપતિ—ગજાનંદાં

૩.

વિદ્ય હરણુ ગવરીકે નંદન (૨) સમરો સદા સુખદાધરે (૨)
જસ સુમરનસે પાપ કટત હય, (૨)
નિર્મલ હોય મતી મોરી રે (૨)—વિદ્ય
અવગુણુ બહોત ગુણુ નહિ એકે (૨)
માફ કરો ચુક મોરી રે (૨)—વિદ્ય
નિર્મલ દાસ સંતનકો સેવક (૨) રાખો ચરણમે તોરી રે (૨)—વિં

૪.

શાણુઓ કહે છે કે સૃષ્ટીનો સાહેબ સાચાને લેછે સંભાળી. (૨)
ગુપ્ત પરિક્ષા કરે અજાયબ, આખર લેછે ઉગારી. શાણુઓ
લાંચે લેવાય ન દામે દબાય, ન, આકીનનો અધીકારી. (૨)
દામ વિના પણ શ્રીદામોદર, દે છે પાર ઉતારી. શાણુઓ
સાચે સાચી સતિ સીતા પ્રભુએ, બલતી આગેથી ઉગારી.
દ્રૌપદી ઠરાં વસ્ત્ર પૂર્યાંને, વારે ધાયા ગીરધારી. શાણુઓ

નરસીંહ મહેતાની હેંસથી હુંડી, સામળીઆએ સ્વીકારી.
 પતિ પરાયણ તારામતી જેની, ભીડ નારાયણે ભાંગી. શાણાં
 કંકાતરી વીના શ્રીકીરતારે, પરણાવી આપા કુમારી.
 છે વિભુજી વંદના, અમને દ્યો, ઉગારી. શાણાંઓ

૫.

તુજ ગતિ પ્રભુજી સૌથી ન્યારી, ર અકળકળાને મોરલીધારી. તુજ
 સાખી—અનંત એકજ છો વીણુ, જલસ્થલમાં તુંજવાસ. (૨)
 અવિનાસી આ વિશ્વમાં, સધળે તુંજ પ્રકાસ. (૨)
 ગહન ગતિમાં મતી મારી ન પહોંચે. (૨)
 મોટા મોટા મુનીઓ જયહારી. (૨)
 સાખી—લોભી લંપટ દુષ્ટને તુ સીક્ષા કરનાર. (૨)
 ભક્તોની મન વાંચના તું પુરી કરનાર.
 ધ્યાન એક ચિત્તે વિભુ, ધરીએ તમારું. (૨)
 કરો સહાય પરી બ્રહ્મ મુરારી. તુજ

૬.

અમને લાગી સ્વરૂપસે તાળી. (૨)
 લાગી સ્વરૂપસે તાળી. અમને
 રહીએ અમે બ્રહ્મમાં ખાલી. અમને
 બ્રહ્મ વિના સચરાચરમાં અમે કસુન સડીએ ભાળી. (૨)
 દૃષ્ટી ગોચરને અગોચર (૨) બ્રહ્મ વિના નથી ખાલી. અમને

અખંડ જીવન ઢેરી અમમાં લતા રહી હરીઆળી. (૨)
 કોટી ઉપાયે કોથી ન તુટે ? (૨) સંકે ન કોઈ બાળી. અમને૦
 મહા આનંદનો સાગર ઉલટ્યો, સંકે ન કોઈ પ્રજાળી. (૨)
 મર્યાદીત કરવાને કોઈ (૨) બાંધી સંકે નહિ પાળી. અમને૦
 તત્વ અમૃત ભોજન નીકટ, ભરી સુવર્ણની થાળી. (૨)
 નવીન નવીન બળ અરપે, ૨ ક્ષણ ક્ષણ ખાતાં ન થાએ ખાલી. અ૦
 સ્વરૂપ પુષ્ટિ કારીણી તનમન, ઉપર છવાઈ રહી છે લાલી.
 મંદ પવનમાં મસ્ત મહાલીએ, (૨) જેમ તરવર ડાળી. અમને૦
 સુક્ષ્મ પ્રદેસે અમોજ ફરીએ, સંકે ન કોઈ નીહાળી. (૨)
 પ્રભ જીવનમાં અમોવસુ જ્યાં, (૨) સદાય જાહે જલાલી. અમને૦
 ચિત્ત વિહંગ બની સ્વરૂપ આકાસે, ઉડીયે ફરર ફાલી. (૨)
 અખંડ વાસ ગગનમાં હમારે, (૨) સંકે ન કોઈ નીહાળી. અમને૦

૭.

મારા વાલારે વંદ્રાવનની, વાટે વહેલા આવજો. (૨) ટેક.
 મારા વાલારે પ્રેમી જનને પ્રેમ કરી બોલાવજો. (૨)
 મારા વાલારે પ્રેમીજનનાં હૈયડાં તો હરખે ભર્યાં (૨) ,,
 મારા વાલારે તે દેખીને ચીતડાં મારાં ત્યાં ઠર્યાં (૨)
 મારા વાલારે ગોરધન ઉપર ગોધેન ચારવા જાય છે. (૨) ,,
 મારા વાલારે ગોપી જનનાં ગોરસ લુટી ખાય છે. (૨)
 મારા વાલારે વ્રજની નારી ઠપકા દેવા જાય છે (૨) ,,

મારા વાલારે માતા જસોદા સોઠી લઇને ધાય છે (૨)
 મારા વાલારે તે દેખીને નટવર નાસી જાય છે (૨) ટેક.
 મારા વાલારે વ્રંદ્રાવનમાં અખંડ રાસ રમાય છે (૨)
 મારા વાલારે જીમનાંજીમાં અખંડ આરતી થાય છે (૨) ,,
 મારા વાલારે નટવરજી નાચેને ગોપીઓ ગાય છે (૨)
 મારા વાલારે માધવદાસ બલીહારી જેવા જાય છે (૨) ,,

૮.

નહિ આપુ હો નંદના લાલરે મૈહીડાં મારારે (૨)
 તમે વલગોમાં વીઠલરાય અમે નથી તારારે (૨) ટેક.
 તારી મીઠલડી જીલના બોલરે વાલમ વાગેરે (૨)
 દાડી દાડીનાં લેવાં દાણુરે મોહન માગેરે (૨) ,,
 અમે રહીએ ગોકુલીયા ગામરે મથુરામાં જઈએરે (૨)
 મારાં મહીનાં ફેડેલાં માટરે નંદના છેયેરે (૨) ,,
 તમે નક્કટ ઓ નંદના લાલરે હું નથી એવીરે (૨)
 કાન તારે ને મારે આજરે થાય જોયા જોવીરે (૨) ,,
 તારા આગણીએ નવલખ ધેનરે કંએ દીવસે હુતીરે (૨)
 તારા ખારણે બાંધવા એકરે વાછરૂ નહોતુંરે (૨) ,,
 જીત્યા જીત્યા હો જીગદા ધારરે ગોપીઓ હારીરે (૨)
 મને મળ્યા નરસૈયાનો નાથરે બાલગ્રહ ચારીરે (૨) ,,

૯.

તુલસીની માળા મીરાં દુર કરો, પહેરો મારો નવલખ હાર (૨)
કરમ સંજોગે રાણા માંડે કોઈ નથી. (૨) કપટી લાગ્યોરે સંસાર
નુગરો લાગ્યોરે સંસાર, માંડે દીલ લાગ્યુ વહાલા તારા નામ થું (૨)
તુલસીની માળા રાણા મારે શોભતી. (૨)

બાળુ તારો નવલખ હાર. કરમ સં
ધોળારે વસ્ત્ર મીરાં દુર કરો. (૨) પહેરો મારા હીરને

ચીર (૨) કરમ સં

ધોળારે વસ્ત્ર રાણામારે શોભતા બાળું તારા હીરને

ચીર (૨) કરમ સં

મીરાં બળવે હાથસું ઢોલકી. (૨) જામે અનહદ નાદ (૨) કરમ
ગુરના પ્રતાપે બાઈ મીરાં બોલીયાં. (૨)

દેજો અમને સંતોમાં વાસ (૨) કરમ સં

૧૦.

તારો નેરો લાગ્યો મુને રાજ રણછોડરે,

રાજ રણછોડરે રંગીલા રણછોડરે—તારો

અધમ ઓધારણુ નામ તમારૂં, મહાતમ તેનું મહોદુ રે (૨)

હરેતાંને ફરતાં તુજને સમરૂં, બાકી સરવે બોટુંરે. તારો નેડો ૧

કાસી દેખી દેખી દ્વારકા, તીરથ દેખ્યા ઝાઝરે (૨)

સત સંગતમાં બેઠો ત્યારે, મનડે મુકી માયારે. તારો નેડો ૨

ભવ સાગરમે ડુબ પડાહુ, સગા સંબંધી હુંટેરે
દાસ ઉપર જો દયા કરોતો, ભવના બંધન છુટેરે તારો ૩

૧૧.

એવી કાનુડાની મોરલી ખરેખરી, નટવર કાળા કાનહરી (૨)
નટવર કાળા કાનછોગાળા, કાનછખીલા,
છખીલાની મોરલી ખરેખરી. ટેક ૦

સાખી—તારા મંડળ સ્થાંભીઆ, સ્થાંભ્યાસુરજ ચંદ્ર
નવસે નદીઓનું નીર સ્થંભીયું સ્થંભ્યા સપ્ત સમુદ્ર.
એવી ૦ ૧

સાખી—હુંગર પર્વત ડોલીઆ, ડોલ્યાં વનનાં વૃક્ષ
વૃજ વનિતા વ્યાકુલ ભઈ, વ્યાકુલભયો વાસુકી નાગ.
એવી ૦ ૨

સાખી—આસો માસ સોહામણોને, સરદ પુનમની રાત
વંદ્રાવન વહાલે રાસ રચ્યો,
એવો નરસૈયાનો શ્યામ. એવી ૦ ૩

મોરલી સુણીને અમે આવ્યાં તાંદોડી,
ઘરનાં કામકાજ સરવે છોડી

અંગપર આલુષણુ અવળાં ઝોઢી,
ધાવંતાં મેલ્યાં બાળક છોડી. એવી ૦ ૪

૧૨.

જુઠી દેખી પ્રીત જગતમે જુઠી દેખી પ્રીત. (૨) ટેક૦
અપને સુખકુ સખ જગરોવે (૨) કયા દારા કયા સુત. જગતમે૦
મેરો મેરો સખહી કહતહે (૨) હેતસે બાંધી પ્રીત. જગતમે૦
મન મુરખ મન અજહુન સમજત (૨) સુખ દેહારે નીત. જગતમે૦
નાનક ભવજલ પાર પરોજખ (૨) ગાવો હરીકો ગીત. જગતમે૦

૧૩.

શ્યામ તેરી બંસરીને, કયા સીતમ કીઆ;
તનકી નરહી સુદ્ધ મેરા, મનકુ હર લીયા—શ્યામ૦
બંસીકી મધુર ટેર, સુણી પ્રેમ રસ ભરી;
વૃજનાર લોકલાજ, કામકાજ તજ દીઆ—શ્યામ૦ ૧
નભમે ચઢે વીમાન, ખડે દેવ ગણ સુણે;
મુનીઓકા છુટા ધ્યાન, પ્રેમભક્તિ રસપીઆ—શ્યામ૦ ૨
પમુઓને તજ્યા ધાસ, પાંછી મૌન હો રહ્યા;
યમુનાકે રૂકા નીર, પવન સ્થીર હો ગયા—શ્યામ૦ ૩
એંસી બજાઈ બંસરી, સખ લોક બસ કીયા;
બ્રહ્માનંદ દરસ દીજે, મોહે રાસકે રસીયા—શ્યામ૦ ૪

૧૪.

ચરણ રજ મહીમા મે બાણી. (૨) ટેક૦
જીસી ચરણસે પ્રગટી સુર સરી (૨) રાય ભગીરથે આણી—ચર૦

જીસી ચરણુસે રાય બીલીષણુ (૨) પાયો લંકાકી રાજધાની-ચર૦
 જીસી ચરણુસે અહુલ્યા ઉધારી (૨) ગૌતમ ઋષીકીનારી-ચર૦
 જીસી ચરણુસે વીપ્ર સુદામા (૨) દારીદ્ર ગયે ધર સંપત્તી આઈ-ચ૦
 તુલસીદાસ ભજે દશરથનંદન (૨) ચરણુ કમલ ચીત આણી-ચ૦

૧૫.

કાન ઓરા આવો તો ઠહુ વાતડી,

અહા સરદ પુનમની આ રાતડી. ૧૮૬.
 સરદ દરસદે અર્થ એ સાચો, વાટ જોઈ દીન રાતડી. કાન ૧
 વાંસળી સુણીને મન મોલિયું મારૂ,

ખીલી રદય કમળનીઆ પાંખડી. ૨
 ગોકુળ ઢુંઢી વંદ્રાવન ઢુંઢી, જોઈ વરી જમનાજીની ધાટડી. ૩
 આવી આવી ને વળી સાના સંતાપો,

વીતી જાસે રઢીઆરી આ રાતડી. ૪
 નહિ આવો તો શ્યામ મારા સમ છે,

જુરી જુરી ખોઈ મારી જાતડી ૫
 નણદી નિહારસે તો ખંધવો બોલાવસે,

સાસુજી ઊતારે મારી ચામડી ૬
 રાધાજીના સ્વામી તમે કૃષ્ણ સોહામણા,

જોઈ જોઈ ઠરે મારી છાતડી ૭

૧૬.

હરી તું હરી તું હરી તે હરીઆ, અહી દ્રશ્ય દીસે સૌ એકજઆ. ટેક
નહિ અન્ય પછું નહિ ભીન્યપછું,

સખી શાન્ત સુધા સમ એકગણુ ૧
શશી પુર્ણ ખીલે જ્યમ વાદળમાં,

વૃજ ચંદ્ર ખીલ્યો મુજ અંતરમાં ૨
રસ રાજ સુધારસ પાઈ રહ્યો, સખી સાગર સું ઊભરાઈ ગયો ૩
અહી પ્રભ લીલા રહી આ વીલસી,

સખી દરસન વૃત્તી રહી તલસી. ૪
પલ ચુકુ નહિ નયને કદીયે, સખી કેમ વિયોગ સહી સખીએ પ
રચી રાસ અનંત રમે રસીયો, મુજ અંતરમાં ખસએ વસીઓ ૬
સૌ સૃષ્ટી વિહાર દીસે વીભુનો, સખી પ્રભ વીલાસ આછે પ્રભુનો ૭

૧૭.

આવી રૂડી સરદ પુનમની રાતકે, રાસ રમાડજેરે લોલ.
અમને રાસ રમ્યા ના ઠોડકે, રાસ રમાડજેરે લોલ.
આવી રૂડી ગોકુલની વૃજનારકે, વેગે બોલાવજેરે લોલ.
લેવા તારા મુખડાનો આનંદકે, અમે અહી આવીયારે લોલ.
રૂડો લાગે ખંસી ખટનો ચોકકે, સોભા અતી ઘણીરે લોલ.
રૂડા રૂડા યમુનાજીના નીરકે, ટટરળી આમણારે લોલ.

મળીઓ વૃજવનીતાનો સાર્થકે, તારી દે હાથસુંરે લોલ.
 વહાલા મારા વંદ્રાવનને ચોક્કે, વેગે વહેલા આવજોરે લોલ.
 ગોપી કાનસું ભીડે બાથકે, કોમળ હાથસુંરે લોલ.
 ફરતી ગાન કરે વૃજનારકે, વચ્ચે મારો વાલમોરે લોલ.
 જોવા દોડ્યા ચૌદ ભુવનના લોકકે, સીવ ત્યાં આવીયારે લોલ.
 રૂડા રૂડા પારીજતકનાં પુષ્પકે, પ્રભુને વધાવીયારે લોલ.
 બ્રહ્મા શીવ ધરે જનું ધ્યાનકે, પાર પામે નહીરે લોલ.
 નાચે નાચે નરસૈયો મુખ જોઈકે, લીલા મારા નાથની રે લોલ.

૧૮.

હામે હામે ધનશ્યામ દેખીએ હુમે, (૨)

શ્યામ દેખીએ હુમે (૨) હામે ટક.

સાખી—રાસ મંડલના રંગમાં, બાકી રહી ન કચાસ.

ભક્તિ રસથી રસીકને, અમે ખરીદ્યો આજ.

ગોપી ગોવીંદ એક રૂપતો થયા (૨)

એક રૂપતો થયા મુખ જાણે ના કહ્યા. ગોપી—હામે.

સાખી—જ્યાં જોઉ ત્યાં જણાય છે, એક ગોપી એક કાન.

દેવ દરસને આવીઆ, ચઢી ચઢી વૈમાન.

અહો આનંદ આનંદ વરતાઈ રહ્યો (૨) હામે. હામે.

સાખી—બ્રહ્મ રૂપમાં લીન કર્યા, એજ અમારાં ભાગ્ય.

અમરપાણુ સૌને આપીયુ, ધન્ય ધન્ય જગદીશ.

પ્રેમ પ્રવાહ ઝરણો ચાલ્યો છે એક રંગે,
ચાલ્યો છે એક રંગે નરસી ભકતો કેરે સંગે. ઠામે-ઠામે.

૧૯.

સખી આજરે બાજે વૃદ્રાવન વાંસળી.
સખી ગોકુળીએ સંભળાય, સખી આજરે-ટેક.
સખી બંસી તે કેરા નાદમાં, હારે માફ ચીત લડુ ચૌરાય-સખી૦
હારે સખી સુદ્ધ યુદ્ધ ભુલી સુંદરી,
હારે સખી સર્વ તજીને વન જાય—સખી૦
હારે સખી ભુલ્યા તે માત તાત બ્રાતને,
હારે સખી ભુલ્યા કુટુંબ પરીવાર—સખી૦
હારે સખી ગાયોનાં દોવણાં ભુલી ગયાં,
હારે સખી બદલીમાં બાંધ્યાં બાળ—સખી૦
હારે સખી દાસ વલ્લભની વીનતી,
હારે અમને દેજો તે વૃજમાં વાસ—સખી૦

૨૦.

પ્રાત સમયે પ્રભુના મુખને નિરખી, આનંદ ઊરન સમાચરે (૨)
સુરનર, મુનીજન, વેદ વખાણે (૨)
નારદ સારદ ગાય વસો મારા રૂઢીયામાં (૨)

સુખ સાગર શ્રીરણુછોડ વસોમારા રૂદ્ધયામાં (૨)

રસ ભીનારાય રણુછોડ-વસો. ટેક. (૨)

ઢાટી ભાનું છખી, મુખપર વારી, અકળીત રૂપ અપારરે. (૨)

મંગલ રૂપ મનોહર મુરતી, (૨) સેવક સુખ ભંડાર-વસોમા

તાલ મૃદંગ વીણા રસ વાગે, મુખ મોરલી ધન ધોરરે (૨)

પ્રેમ કરીને પદરજ વંદુ (૨) ગોપીચંદ્ર ચંકાર.-વસોમારા.

કંચન થાળ કપુર ભરી માંચ. પાંચ જોત પ્રકાશરે (૨)

આરતી ઉતાડ મારા અલખેલાની (૨) રાધા રમણ વીલાસ-વસો

અષ્ટસિદ્ધી નવ આંગણે ઉભી, મુક્તિ રહી કર જોડરે (૨)

પ્રાણ જીવન પુરશોતમ સ્વામી (૨) રાજ કરે રણુછોડ. વસો

૨૧.

કાગળ ઢાણ લઈ જાય. મથુરામાં વાસ મેવાસી-ટેક.

આરે કાગળીઆમાં ઝાઝુ સું લખીયે, થોડે સેહેત જણાય. મથુ

મીત્ર તમારા વાટ જીવે છે, જસુમતી અત્ર ન ખાય. મથુરામાં.

સેજલડી વહાલા સુનીરે લાગે, રોતામાં રજની જાય. મથુરામાં

બાઈ મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધર નાગર, ચરણ કમલ માડ્ધ્યાન. મથુ

૨૨.

મનતું ધુલનું છે ખાનારું, વેદ કહે નથી માનતું મારું. (૨)

કરવાનું હોયતે કર તું નથીને, ન કરવાનું કરનારું (૨)

પાપનું પોટલું પ્રાણીઆને દધને, પોખારે પરવારૂં. (૨) મનતું
 પોતાનું હોયતે પડતું મુકીને પારકુ લાગે પ્યારૂં
 હરામ ખોરને હાથમાં રે રાખજે, મોત બગાડે તમારૂં (૨) મનતું
 કાલીરે નાગણુ સરખુરે નીરદય, કોણુ તારૂંને કોણુ મારૂં (૨)
 વસમી વેળાના વીઠલારે ભાઈ (૨) વારે ચઢજે મારી (૨) મનતું
 કાયા નગરનો જીવછે રાજ, મન કહે છે રાજ મારૂં (૨)
 રધયત થઈ રાજને પીડે, સોમણુ તેલે અંધારૂં. (૨) મનતું
 મનનું કહું કરોતો નાકકપાવે, ને ધુતે છે ધુતારૂં (૨)
 નથુ ભગત કહે ધ્યાનમાં રાખજે, સમજી કરજે સારૂં. (૨) મનતું

૨૩.

કરીઓ કાણુ અમને કંઈ કંઈ કંઈ (૨)
 કાનુડે અમને કરીઓ કામણુ. કંઈ કંઈ (૨)
 જ્યાં જોઈ ત્યાં નજરે નીહાણુ (૨)
 નાથ વીના તો બીજી નહી નહી નહી-કાનુડે
 પ્રેમ કુવામાં નાખીને અમને,
 દીલથી દીલાસો અમને દઈ દઈ દઈ-કનુડે
 બાઈ મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધરના ગુણુ, (૨)
 રૂદીયામાં છબી તો રહી રહી રહી-કાનુડે

૨૪.

પતીત પાવન હરી બુદ્ધિ સદા સુદ્ધ દીજે (૨)
 અધમ ઉધારણ હરી બુદ્ધિ સદા સુદ્ધ દીજે (૨) ટેક.
 બુદ્ધિ સદા સુદ્ધ દીજે, તુમારે સરણ લીજે (૨)
 સખ દુર્ગુણો કે શ્રી હરી નીકાલ દીજે. પતીત૦
 અખંડ ભક્તિ દીજે, પુરણ પ્રેમ દીજે (૨)
 તુ મારા નામકી તીજેરી, મુજે સોંપ દીજે. પતીત૦
 માયા કી જાળસે પ્રભુ મુજે છોડાય દીજે (૨)
 તુમારે પ્રેમકી કંઈની મુજે પહેરાય દીજે. પતીત૦
 તુમારે નેનકી કટારી મુજે માર દીજે (૨)
 તુમારા પ્રેમકા ઈસારા મુજે સ્વામી કીજે. પતીત૦

૨૫.

કબ સમરોગે રામ, અબ તુમ કબ સમરોગે રામ (૨)
 ગર્ભ વાસમે જપ તપ કીનો (૨) નિકલ હુવા બેઈમાન. અબ૦
 બાલ પનો હસ ખેલ ગુમાવ્યો, (૨) તરણ પણે મે કામ. અબ૦
 હાથ પાઈ જબ કંપન લાગે, (૨) નિકલ ગયો અવસાન. અબ૦
 જુઠી કાયા જુઠી માયા, (૨) આખર મોત નીદાન. અબ૦
 કહત કબીરા મુનો ભાઈ સાધુ (૨) જીવડાદો દીનકા મહેમાન. અબ૦

૨૬.

પ્રેમ સુક્ષ્ણઃ છે તે જીવનો હાં, (૨) જે બસ પ્રેમ સ્વરૂપ બન્યો હાં (૨)
સંસય સોઠ વિલાઈ ગયો હાં, (૨)

ભક્તિ પ્રજ્ઞાન અભેદ લહ્યો હા. પ્રેમ૦

પ્રીતી પરાત્પર બ્રહ્મ શું બેડી, (૨)

તોડી તીમીર ગઢ ન્યાલ થયો હા. પ્રેમ૦

હરી હરી દેખે હું પદ છોડી, (૨)

જીવીત અમર પુરવાસ વસ્યો હા. પ્રેમ૦

સ્વાધીન કીધી બધી, મનોવૃત્તી, (૨)

તત્ત્વ વિચાર, નહિ વિસર્યો હા. પ્રેમ૦

સમ બુદ્ધિથી સાંધી, સમાધી (૨) જ્ઞાન ગરીબ થઈ વિલસ્યો હા. પ્રેમ૦

વિકટ પરીક્ષણ માંહી ડગ્યોના, (૨)

નિશ્ચલ બોધ સ્વરૂપ ગ્રહ્યો હા. પ્રેમ૦

વાદાવવાદ કદાપી ગમ્યોના, (૨) એક બધે સરખો નિરખ્યો હા. પ્રેમ૦

સુખ દુઃખ રાગ વિરાગ પર્યો હા, (૨)

દેહ અભીમાન તમામ ગળ્યો હા. પ્રેમ૦

ભવસાગર તરી પાર ખડોહા, (૨)

મોજ મઝા બસ માણી રહ્યો હા. પ્રેમ૦

૨૭.

સંત પુરૂષ તો તેને કહીએ, તતક્ષણ શાન્તી આપેરે (૨)
 સરણે આવે તેને સત્વર, પોતા સમ કરી થાપેરે. સંત૦
 અભય દાન, દર્દ ન્યાસ કરે છે, રાખે અદ્ધક વહાલરે. સંત૦
 વહાલાજીની વેણ સુણાવી. લાવે નુતન ક્ષલરે. સંત૦
 વાસુદેવનું પદ પરખાવી, પરમ પુરૂષમાં જોડેરે. સંત૦
 કહે સંતો પાંચ દેહનું નિરંસન કરીને જન્મ મરણને તોડેરે. સંત૦

૨૮.

પ્રેમ આકર્ષણ કરકે નીતમે, ખેંચ કૃષ્ણકો લાવુંગી (૨)
 યાતો મીલે હે પ્રાણ પીયારા, નહી તો પ્રાણ ગુમાવુંગી (૨)
 દીન દયાસ દર્સ પ્રભુ દીજે, મે આતમ સુખ પાવુંગી (૨)
 તુમ ખીન હૈ પ્રભુકોન હુમારા, રો રો અખીયા ગુમાવુંગી. પ્રે૦
 જન્મ સકળ તખ હોય હુમારા, આત્મજ્ઞાન જખ પાવુંગી (૨)
 જગત વાસના તજકે સધળી, વ્રલલ્લીન હો જહંગી (૨) પ્રે૦

૨૯.

જગત કે બંગલામે, આકે ના રહ્યા આરામસે (૨)
 ઓરહ્યા આ રામસે, જીને નેહુ લગાયા રામસે—જગતકે૦
 કયા દેખતા ઝુક ઝુક બદન એ, મારલે દીલસે મદન (૨)
 કર ભજન એહી જતન, રસના લગાલે શ્યામસે—જગતકે૦

નવ માસ કીનો ખાસ પાયો, ત્રાસ તથા જીવ્યા નહી (૨)
 દેખ જગ જીઠા તમાસા, મોહ બઢાયા દામસે—જગતકે
 કર ગુજર મત ફીકર કર ધર, લે ગરીબી પર નજર (૨)
 જો ભલા ચાહે તું અપના, નેહનલાકીસી ખામસે—જગતકે
 લોભને મોહ અંગ ભારી મત પઢો ઈનકે મઝારી (૨)
 કૃષ્ણ સુમરન સે ખીહારી, પાર લગજ નામસે—જગતકે

૩૦.

નહીરે ચુક હું તો નહીરે ચુક, (૨)
 મારી શ્રદ્ધાને ભક્તિમાં નહીરે ચુક (૨)
 મહેલમાં કે જંગલમાં તુંહી તુંહી તાર છે, (૨)
 દુનીયાની માયામાં નહિરે ઝુંકું—મારી
 ભક્તિમાં ખાપુ પડાવસો ભંગાણતો, (૨)
 બીખી ખાસું લુપ્ત સુકું—મારી
 લેશો શરીર તોયે છે, શ્રીકૃષ્ણાર્પણ, (૨)
 મારી ભક્તિની ભાવનાને નહીરે રોકું—મારી.
 વાતો ફેગટનીતો મારે હરામ છે, (૨)
 ઓમ, શ્રીકૃષ્ણવીના દમ નહી રે ટુંકું—મારી.
 મારે શ્રીહરી સાથે સાચો સંબંધ છે, (૨)
 દયાના સાગરને હું તો નહિ રે મુકું—મારી

૩૧.

ગોપાલા મેરી કંઈના ક્યું નહિ આવે, (૨)

કંઈના ક્યું નહિ આવે—ગો૦

મે પતીત, તુમ પતીત પાવન, મોપે દયા ક્યું નઆવે—ગો૦

પુજન અરચન મે નહિ જનું, આપ ચરણ મન ભાવે—ગો૦

સુરદાસ પ્રભુ અધમ ઉદ્ધારણ, તુમખીન જ્ઞાન બચાવે—ગો૦

૩૨.

કરના સંત સમાગમ ભાઈ, સંત સમાગમ હૈ સુખદાઈ—કરના૦

પાપ નિવારણ ગંગા નદી હૈ, (૨) તાપ નિવારણ સંત સદાઈ—ક૦

એક એક દુઃખ નિવારણ કારણ, (૨)

એક એક સાધન હૈ જગ માંહી—કરના૦

કલ્પ તરૂંસે મીટ દીન અવસ્થા, (૨)

સંત મીલેસે સ્વરૂપ અવસ્થા—કરના૦

૩૩.

જગત હે રેનકા સપના, સમજ મન કોઈ નહિ અપના. (૨)

કઠીન હૈ લોભકી ધારા, બહો સખ જત સંસારા. (૨) ટેક.

ધડા જ્યું નીરકા ટુટા, પત્તા જ્યું ડાલી સે ટુટા. (૨)

એસી નર જન જીવગાની, સમજ મન ચેત અભીમાની. (૨) જ૦

ભુલો મત દેખ તન ગોરા, જગતમે જીવના થોરા. (૨)

તજે મન લોભ ચતુરાઈ, રહો નિસંગ જગમાંહી—જગત૦
કુટુંબ પરીવાર સુતદારા, ઉસી દીન હોયગા ન્યારા. (૨)
નિકસ જખ પ્રાણુ જાવેગા, નહિ ઠાઈ સાથ આવેગા—જગત૦
સદા મત જન આ દેહા, લગાવો રામસે નેહા. (૨)
કટેગી જન્મકી, કાંસી કહે કબીર અવીનાસી—જગત૦

૩૪.

આવો ઉજવીએ દીવાળી, એ સંતો આવો ઉજવીએ,
દીવાળી. ટેક.

આજ દીવાળીને, કાલે દીવાળી, (૨)

બસ હવે રોજને રોજ દીવાળી—ઓસંતો૦
દરસે રૂએ રૂએ જાદુઈ દીવા (૨) સારી જહાં અજવાળી—ઓ૦
જહી તહી નેના જુવે અમીભીના, (૨) રાસ ભુમી રઢીઆળી—ઓ૦
કર્મ અકર્મની પારવ સીહાં, (૨) વીલસ્યો સ્વયંભુ વનમાળી—ઓ૦
સતચ્ચીદાનંદ સહજ સ્વભાવે, (૨) રમી રહ્યો સૌ માંહી—આ૦

૩૫.

ઈતના તો કરના સ્વામી, જખ પ્રાણુ તનસે નીકસે (૨)
ગોવિંદનામ લેકર, ફીર પ્રાણુ તનસે નીકસે (૨)
શ્રી ગંગાજીકા ટટહો, યા જમુનાજીકા ખટહો (૨)
શ્રી વંદ્રાવનકા સ્થલહો, મેરે મુખમે તુલસી દળહો (૨)

શ્રી વિશ્નું ચરણકા જલહો, જખ પ્રાણ તનસે નીકસે (૨)
 ઉસ વકત જલદી આના, મુજકો ન ભૂલ જના (૨)
 નેપુરકી ધ્વની સુનાના, જખ પ્રાણ તનસે નીકસે (૨)
 જખ કંઠ પ્રાણ આવે, કોઈ રોગ ના સતાવે (૨)
 યમ દર્શના દીખાવે, જખ પ્રાણ તનસે નીકસે (૨)
 તેરા નામ આવે મુખસે, મેરા પ્રાણ જવે મુખસે (૨)
 ખચ જહં ઘેર દુઃખસે, જખ પ્રાણ તનસે નીકસે (૨)
 યહ મેરી અરજ હય, માનો તો ક્યા હરજ હય (૨)
 યહ સુરકા ગરજ હય, જખ પ્રાણ તનસે નીકસે (૨)

૩૬.

મારી નાહ તમારે હાથ, હરી સંભાળ જોરે (૨)
 મુજને પોતાનો જાણીને પ્રભુપદ પાળ જોરે. મારીનાહ૦
 પથ્યા પથ્ય નથી સમજતુ, દુઃખ સદૈવ રહે ઉભરાતુ (૨)
 મને હશે શું થાતુ નાથ નિહાળ જોરે. મારીનાહ૦
 અનાદી વૈદ આપછો, સાચા, કોઈ ઉપાય, વિસે નહીકાચા. (૨)
 દીવસ રહ્યાંછે ટાંચા, વેળા વાળ જોરે. મારીનાહ૦
 વિશ્વેશ્વર શું હજી વિસારો, બાજી હાથ છતાં કાં હારો. (૨)
 મહા મુઝારો, મારો નટવર, ટાળ જોરે. મારીનાહ૦
 કેશવ હરી માફ શું થાસે ધાણ વળ્યો શું ગઢ ઘેરાસે (૨)
 લાજ તમારી જાસે ભૂદર ભાળ જોરે. મારીનાહ૦

૩૭.

લાગ્યા શબ્દના ખાણુરે, જેના પ્રેમે વિંધાયેલ પ્રાણુરે.

જેને લાગ્યા શબ્દના ખાણુજી.—ટેક.

ભજનમે ખુબ ખેલના હોજીવોરે, જેને લાગ્યા શબ્દના ખાણુજી.

સાહેબકા ઘર દુરહેબંદા, જેસી લંબી ખજુર. (૨)

ચડે તો રામ રસ ચાખલે મન, પડે તો ચકમાં ચૂર. ભજનમે૦

માખી બેઠી મધપે બંદા, પાંખડી એ લપટાય. (૨)

ઉડનકા સૌશય ભયામન, સમજ સમજ પરતાય. ભજનમે૦

તેરા સાહેબ તુંજમે બંદા જ્યું પથરમે આગ. (૨)

જે ચાહે દેદારકુ તો. ચકમક હો કે લાગ. ભજનમે૦

કયા બખતરકા પહેરના બંદા, કયા દાલોડી એથ (૨)

સુરારે હોય સો સનમુખ રહેવે, એક ભજનકી ચોંટ. ભજનમે૦

હાડ જલે જ્યું લકડી જલે ને, જલ જલ જાત શરીર (૨)

રામા નંદકી ફોજમે એક, સનમુખ લંટ કબીર. ભજનમે૦

૩૮.

વાલાને વીલા મેલતાં માફ માનતુ નથી મન. (૨)

માનતું નથી મન માફ સુંતુ છે ભુવન. (૨) વાલાને૦—ટેક.

હરી મારા હરાયાને જ્યાં તેડે ત્યાં જાય. (૨)

ધરમાં મને ગોઠે નહીને સુજે નહી કામ. (૨)

સહીઅર હવે સુંકરૂ. (૨) વાલાને૦

સેરીએ સેરીએ સાદ પડાવુ ને દીવા કરૂં સાત. (૨)

કોઈ ભુદર કેરી ભાળ ખતાવોતો. (૨)

આપુ હૈયા કેરો હાર, વહાલાને.

જને હૈયે હરી વસ્યા તેનું જીવ્યુ ધન. (૨)

મીરાંનો સ્વામી શામલીઓ. (૨) વસીઓ મારે અંગ. વાલાને૦

૩૯.

ચાલ હમારી ચાલો, હમારા હોતો ચાલ હમારી ચાલો. (૨)

છત્રીસ પાખંડ સર્વે તજીને (૨) જીનો મારગ તમે ઝાલો (૨)હ૦

જે મારગે સનકાદીક સંચર્યા (૨) પ્રેમ તણો પીને પ્યાલો (૨)હ૦

જે મારગે સહામો આવે શામળીઓ (૨) નટવરનંદજીનોલાલો (૨)હ૦

જે મારગે પાંચ પાંડવ પરવર્યા, (૨) ઝાલી ભજનનો ભાલો (૨)હ૦

જે મારગે હરી ભરપુર ભાસે, (૨) ઠામ ન દીસે કોઈ ઠાલો (૨)હ૦

જે મારગે રૂપીરાજ કેરો વાલમો (૨) વહાલાથી લાગસેવહાલો (૨)હ૦

૪૦.

લાખ વાતોની એક વાત લેજો, શીખામણુ છેલીરે. (૨)

દયા રાખીને અનદાન દેજો, શીખામણુ છેલીરે. (૨)

પરધન પથ્થર પ્રમાણુ, શીખામણુ છેલીરે. (૨)

પરનાર જનેતા જણો, શીખામણુ છેલીરે. (૨)

જુઠ સાથે જરૂર વેર બાંધો, શીખામણુ છેલીરે. (૨)
 શ્વાસો શ્વાસે રામ નામ સાંધો, શીખામણુ છેલીરે. (૨)
 ગુણુ ગોવીંદના આનંદે ગાવો, શીખામણુ છેલીરે. (૨)
 કામ ક્રોધ લોભ સંગે બાંધો દાવો, શીખામણુ છેલીરે. (૨)
 પોત પોતાનો ધર્મ સર્વે પાળો, શીખામણુ છેલીરે. (૨)
 તેમાં અવળું દેખાય તેને ટાળો, શીખામણુ છેલીરે. (૨)
 રામકૃષ્ણનું એક નામ સાચું, શીખામણુ છેલીરે. (૨)
 બીજુ બાતલ કરોડ કામ કાચું, શીખામણુ છેલીરે. (૨)
 જ્ઞાન મેળવવા સાંભલો ગીતાજી, શીખામણુ છેલીરે. (૨)
 રૂપીરાજ રામ એમ થાય રાજી, શીખામણુ છેલીરે. (૨)

૪૧.

ભક્તિ ને પંથે પધારો જીવડલા ભક્તિ ને પંથે પધારો. (૨)
 માયાની સોખત મનથકી મેલી, બગડેલી બાજી સુધારો-જીવં
 ખાતું ચડીગયું ચેતી દ્યો લૈયા, ક્યાં સુધી નિભસે ઉધારો-જીવં
 હું હુંને બદલે સ્થાપો શ્રીહરીને, પ્રગટ થસે પ્યારો પ્યારો-જીવં
 કીજે નહિ બાપુ જુઠા વહેપારો, તજીએ મનના વિકારો-જીવં
 લળી લળી સાગર વળીવળી વીનવે, જ્ઞાનવિના નથીઆરો-જીવં

૪૨.

લાગી લાગીરે મુને લાગી, લટકાળાજીની પુરણુ લગનીલાગી. (૨)
 આનંદનો દરીઓ ઉભરાણો, (૨) ભાવટ ભવકરી ભાગી-લટં

લાખ ફેરા સમ ખાધને લાલચ, (૨) ત્રણે ભુવન ઢેરી લાગી-લટ૦
 સુંદર શ્યામના ચરણમાં સજની, (૨) આઠે પહોર અનુરાગી-લ૦
 આળસ મોહુ ઢેરી ઉંધમાંથી, (૨) ઝડપ દઈ હું જાગી-લટકા૦
 નાક કટા જેવી લાગે લજમણી, (૨) નીર્લજ દુનીયા નાગી-લ૦
 હાથે કરીને મારે માથે હરીનું, (૨) મહેલું લીધું છે મેતોમાગી-લ૦
 દુર્લભના દીલમાં પ્રભુ વસીયા, (૨) નિર્ભય નોખત વાગી-લટ૦

૪૩.

સીતારામ સગા છે સમજરે હારે (૨)

સમજરે સમજરે સમજરે હો-સી૦
 અંત સમે કોઈ કામ ન આવે (૨) ઘોડા ગાડી અને ગજરે હો-સી૦
 આળસ મેલીને જગ અજાની (૨) સતસંગમાં જવા સજરે હો-સી૦
 શ્રીધનશ્યામ સદા સુખ દાયક (૨) અગમ અગોચર અજરે હો. સી૦
 મહાવ મળ્યા વીના મનુષ્ય જનમની (૨)

મહેનત નાવે મજરે હો-સી૦
 અંતરમાં ધરી લેને અરે તું (૨) સદયુક્ત જ્ઞાન સુરજરે હો-સી૦
 રૂઢીયા મધ્યે દાસ વીરનો વાલમ (૨)

ભરપુર વસીયો છે ભજરે હો-સી૦

૪૪.

તાણી તાણીરે લીધાં તાણી મારા વહાલીરે ચીતલડાં લીધાં તાણી ર
 ઝેર થયા જગનાં સૌ સુખડાં (૨) લાવણ્ય માંહે લોભાણી. મા૦

લોકડીયા તણી લાજે ન લાજું(૨) ભાવતી બોલો ભલેવાણી. માં
સીર પર સેષ મહેસનો સ્વામી (૨) ધીંગો ધણી વ્રજદાણી. માં
ચિંતામણી અણુ ચિંતવી લાધી (૨) કીયારે ભવની કમાણી. માં
પોસલીએ મે તો અમૃત પીધાં(૨) ભાવે તે કેમ હવે પાણી. માં
દીલડાં પ્રોયાં છે માટે ડોલુ દીવાની(૨) જીવલડા સું સંકે જાણી. માં
દુર્લભના દીલમાં પ્રભુ વશીઆ (૨) વાંસળી એરે વીંધાણી. માં

૪૫.

બોલો હર હર હર ઐકાર પધારો મારે મંદીરીયે (૨)
પ્રેમે લળી લળી લાગુ પાય, પધારો મારે મંદીરીયે ટેક.
સુક સનકાદીક આસન આપુ, (૨) પ્રભુ ધરણી ધર પધરાવુંરે(૨)
જ્ઞાન ગંગાના નિરમળ જળથી (૨) હેતે હરીને ન વરાવું. પધાં
ધીરજ ધોતીને સીલ લંગોટી (૨) પ્રભુ કંડુલા કંડની માળારે(૨)
જાપ જપુરે મારા ગુરૂએ બતાવ્યો(૨) નિત્ય અમૃત રસ પીવું. પાં
કૃપા કરીને મારો નરદેહ ધડીઓ(૨) પ્રભુ અંતર રૂપ પ્રગટાવ્યુંરે.(૨)
શ્રી હરીનું સ્મરણ કરતાં (૨) અંતર રૂપ ઓળખાયું-પધારો
ચરણે નમુંરે પ્રભુ તન મન ધનથી (૨) શીવજી કરજો સહાયરે(૨)
સેવકની સેવા માની લેજો (૨) મુજ જીવન પ્રાણ આધાર. પાં

૪૬.

જેણે ભજ્યા જદુરાયા, નર એજ કમાયા (૨)
ભજન તણાં જેણે ભુવન બંધાવ્યા,(૨) પુન્યના નાખ્યા પાયા. નાં

ભરપુર એક સકળ બલ ભાસે (૨) સંસય સર્વે સમાયા. ન૦
પાપનું નામ સુણી પાછાજ વળીઆ (૨) ધર્મના કામમાં ધાયા. ન૦
દુર્લભ કહે દીલ સુદ્ધ કરીને (૨) ગોવીંદના ગુણ ગાયા. ન૦

૪૭.

ભજન ગઢ બાંધો મારા ભાઈ, (૨) તમારી જમ સાથે લડાઈ. ભ૦
ધ્રુવે બાંધ્યો પ્રદહાદે બાંધ્યો, (૨) અંમરીષ મીરાંબાઈ. ભજન૦
એમજ સંત અનેકે બાંધ્યો, ભય પામ્યા નહી કાંઈ. ભજન૦
રામના નામનો કીલ્લો કરીને, ધર્મના ડોઠા ચણાઈ. ભજન૦
જ્ઞાન વૈરાગ્યને ભક્તિ કરીને, સાન્નિતી બાઈ ખોદાઈ. ભજન૦
મનનું જીન શરીરને ઘેડે, (૨) મુરતા લગામ લગાઈ. ભજન૦
રામ નામ સમશેર પકડકર, (૨) શૂર વીર રણમાં બાઈ. ભજન૦
કહત કખીરા સુનો ભાઈ સાધુ, જીતયું ત્યારે લડાઈ. ભજન૦

૪૮.

કીધી મુને ઘેલી ઝાઘા કીધી મુને ઘેલી,

કાનુડે કામણુ ગારે કીધી મુને ઘેલી. (૨)

સાલુડાની સુદ્ધ બુલી, ભાંગ પીધી લીલી. (૨)

સેંથાને ઠેકાણે મેંતો, ચોડી દીધી દીલી.—કીધી મુને૦

જળ જમુનાના ગયાતા, માથે બેઠું મેલી (૨)

મુખડાની માયા લાગી, નવસકુ મેલી. (૨) કીધી મુને૦

ધરનો તો ધંધો ભુલી, સોળસે સાહેલી. (૨)
 વનમાં વગાડી બહાલે, મોરલી રસીલી. (૨) કીધી મુને
 આંખડીમાં બાણ માર્યા, રદ્ય લીધાં ચોરી.
 ભલે મળ્યો શ્યામ એના, રંગે ગઈ રંગી. (૨) કીધી મુને
 તન મન ધન એના, નામપર વારી. (૨)
 મીઠાનો સ્વામી સામળીઓ, રંગ ગયો રેલી. કીધી મુને

૪૯.

આનંદ નંદી નાયત આવત ગણપતિ. (૨)
 કૈલાસેથી શંકર આયે (૨) સંગ લઈ પાર્વતી. આનંદ નંદી
 બ્રહ્મ લોકસે બ્રહ્માજી આયે (૨) સાથ લઈ સાવિત્રી. આનંદ નં
 અન્નેધ્યાસે શ્રીરામજી આયે (૨) સંગ લઈ સીતાજી. આનંદ નં
 ગોકુલસે શ્રીકૃષ્ણજી આયે (૨) સાથ લઈ રાધીકાજી. આનંદ નં
 વૈકુંઠસે શ્રીનારાયણ આયે (૨) સંગ લઈ લક્ષ્મીજી. આનંદ નં
 કહત કબીરા સુનો ભાઈ સાધુ (૨) પાપ રહી ન રતી. આનંદ નં

૫૦.

ધન્ય ગોપીજનરે પ્રેમપણે હૃદવાળી. (૨)
 વસ કરી લીધા શ્રી વનમાળી, (૨) ધન્ય ગોપીજનરે
 લોક કુટુંબની લાજ તજીને, (૨) બીરદ રાખ્યુ બીરદાળી. ધન્ય
 માત પીતા સુત બાંધવ મેલ્યા, (૨) ખાવીંદ ન શક્યા ખાળી. ધ

વાંસલડીને શબ્દ મુણનતાં (૨) તનની શુદ્ધ તાળી. ધન્ય૦
 નકટ લોકની હરકત ન ગણી (૨) ખરકત નાખી ખાળી. ધન્ય૦
 લક્ષ્મીથી ઘણી મોટપ લીધી (૨) કુણુ ખીચારી કાળી. ધન્ય૦
 કોટી ભૂવનના કરતા સાથે (૨) રાત દીવસ રંગતાળી. ધન્ય૦
 વાહ વાહ રૂપીરાજે વૃજની (૨) ભક્તી અલૌકીક ભાળી. ધન્ય૦

૫૧.

ગોવીંદના ગુણ ગાથું રાણાજી અમે ગોવીંદના ગુણ ગાથું (૨)
 ચરણા મૃતનો નીયમ હમારો (૨) નિલ્ય ઉઠીને દરસન જાથું (૨) રા૦
 રાણાજી રૂઠસે તો રાજ તજવશે (૨) ભગવત રૂઠે મરી જાથું (૨) રા૦
 વીષના પ્યાલા રાણાજીએ મોકલ્યા (૨)

અમૃત કરીને પી જાથું (૨) રા૦
 રામના નામની ઝાંઝ બનાવી (૨) તેમાં બેશીને તરી જાથું (૨) રા૦
 બાઈ મીરાં કહે પ્રભુ ગીરંધરના ગુણ (૨)

ચરણ કમળ પર વારી જાથું (૨) રા૦

૫૨.

શ્યામ કારણ ભેખ લીધા રાણાજી મેં તો શ્યામ

કારણ ભેખ લીધો (૨)

રમતો ને ભમતો બહાલો આવ્યો આંગણી એ (૨)

દારી જાણીને દર્શન દીધાં (૨)

ગીરધર વીના મુને ધડી નવ ગોઠે (૨)
 હરી રસ ઘોળી ઘોળી પીધો (૨)—રાણાજી૦
 ઘરે કામણ મારા કાનુડા એ કીધાં (૨)
 નીજ સ્વરૂપમાં ખેંચી લીધાં (૨)—રાણાજી૦
 બાઈ મીરાકહે પ્રભુ ગીરધર નાગુણ, (૨)
 અજર અમર રસ પીધો(૨)—રાણાજી૦

૫૩.

મુઝાવે કાં મુને ભારી, જવાદે કૃષ્ણને દ્વારે (૨) ટેક.
 ખલકના ખેલ છે ખોટા, જેવા પાણીના પરપોટા. (૨)
 માથે ભય મોતનો ભારી, જવાદે કૃષ્ણને દ્વારે—મુઝાવે૦
 સીખામણ માનીલો શાણા, ભરીદ્યો ભક્તીના નાણા. (૨)
 ત્રીકમ વીણ કોઈ નહિ તારે, જવાદે કૃષ્ણને દ્વારે—મુઝાવે૦

૫૪.

કાયરનું નહીકામ ન્યારો ભાઈ પંથ હમારો. (૨)
 પેટ કટારી પહેરીને પહેલેથી, (૨) સંચરવું સંગ્રામ—ન્યારોભા૦
 ત્રણે ભુવનના સુખની તૃષ્ણા, (૨) હજર વાર હરામ—ન્યારોભા૦
 વીષથી જનને વેણ હમારા, (૨) દીધા બાણીએ હામ—ન્યારોભા૦
 સહેજ સમાધી શ્વાસોશ્વાસે, (૨) નાભીથી રટવું નામ—ન્યારોભા૦
 અષ્ટ સિદ્ધી નવનીધી લાગે, (૨) ગંઠીચાર ગુલામ—ન્યારોભા૦

આ દુનિયામાં ડેરા કીધા પણ, (૨) માયા પાર મુકામ—ન્યારે૦
રૂપીરાજ આનંદ રહેનીત, (૨) જતાં તન ધન ધામ—ન્યારેભા૦

૫૫.

મારી પ્રીતી પ્રાણ આધાર, તમસંગ લાગીરે. (૨)

મેતો અસત્ય જગની નાથ, અશા ત્યાગીરે (૨)—મારી૦

એક તમે તમારા જન તેમને પ્યારારે (૨)

મારા જીવ લડાથી નાથ, નરહો, ન્યારારે—મારી૦

પ્રભુ તમથી વીમુખ નરનાર પશુવત દીસેરે (૨)

તમવીના તે બીજે ક્યાંઈ મન નવરીજેરે.—મારી૦

પ્રભુ કલ્પતરૂ તમે શ્યામ સુંદર છે બહાલારે (૨)

ચિંતામણી ચતુર સુજાણ છે અલખેલારે—મારી૦

બીજી તમવીણ સરવે સુન્ય સીંધુ ખારેરે (૨)

મારે પ્રેમાનંદનો નાથ લરૂસો તમારેરે—મારી૦

૫૬.

જેમળે જેમળે જેમળેરે, રૂડો સંત સમાગમ જેમળે (૨)

ત્રીવીધી તાપ બુજે તેજ વેળા(૨)સીતળતા અંતરે દળેરે (૨) રૂ૦

રૂદ્ધિયા નગરમાંથી સાવ ઉચારે(૨)તો અવગુણ સર્વેદૂરટળેરે(૨) રૂ૦

આતમ લક્ષ તણી અગ્નિમાં(૨)મોહનાં મુળ બધાં બળેરે(૨) રૂ૦

સાગર માંહી ભળે જેમ સરીતા(૨)ભગવંતમાં વૃત્તી ભળેરે (૨) રૂ૦

ધર્મ સનાતનમાં થાય દ્રઢતા(૨) તો વૈરાગ્યની અવધી વળેરે(૨)૩૦
ભક્તિ વીના બીજી જ્ઞાન રહે નહી (૨)

તો જ્ઞાનહીમાળે મન ગળેરે. (૨) ૩૦
રૂપી રાજ વારી સંતની સોખત(૨) જીવદશા જીવની ટળેરે(૨)૩૦

૫૭.

વારી વારી રે જાઉવારી મારા જ્ઞાણીડાના મુખલડા પરવારી (૨)
જે મુખડે મને એક પલકમાં (૨) ભવ જળ પુડતાં ઉગારી—મા૦
જે મુખડાના દરશન કરવા (૨) ત્યાગી થયા ત્રીપુરારી—મારા૦
દેખતામાં થાઉ હરખે દીવાની (૨) ઈંદ્રને જાણું ભીખારી—મા૦
વણુ દીઠે ઘેલી તુર ફરે છું (૨) ધ્રુજું છું નેણુ જલ ધારી—મારા૦
આરોગનું નથી ઔષધ જગતમાં(૨) નાડીન જાણે કાઈ મારી—મા૦
કાઠીક વૈધ ભલે મરે કુટી (૨) કાઈની ન લાગે એમાં કારી—મા૦
દુર્લભના દીલમાં પ્રભુ વસીયા (૨) મનના ચોર મુરારી—મારા૦

૫૮.

હવે કાણુ જાય કાશી, ચિન્તા ટળીરે લોલ. (૨)
મળ્યા વૈકુંઠના વાસી, વેળા વળીરે લોલ. (૨)
સીદ્ધ વાત રાખું છાની, ચિન્તા, મનેવાત લીધી માની—વેળા૦(૨)
કેફ કારમી ચઢી છે. ચિન્તા, ગાંઠ પ્રેમની પડી છે—વેળા૦ (૨)
અસલ વાત ઓળખાણી ચિન્તા, કીયા જનમની કમાણી—વે૦(૨)

ખલક સરજન હાર ખોદ્યો ચિન્તા, હરખનો સમુદ્ર છોળ્યો-વેં (૨)
જગત તણખલા શું જાણું ચિન્તા, મોક્ષ જીવતાં હું માણું-વેં (૨)
રૂપીરાજ રામરાજ ચિન્તા, દુરીજન બળે દાઝી-વેળાં (૨)

૫૬.

ખીના કૃષ્ણ દર્શનકે શાન્તી નહી હય,
ઉધો જ્ઞાન ચર્યા સુહાતી નહી હયં ટેક.
ક્યા તુમ સુનાતેહો નીર્ગુણ કહાની,
હમારે સમજ ખીચ આતી નહી હયં ખીના
ખસે દીલકે અંદર મોહનકી મુરત,
ધડીપલ કખી દુર જતી નહી હયં ,,
નહી યોગ સાધનકી હમકો જરૂરત,
ખીના પ્રેમકી ખાત લાતી નહી હયં ;,
જપે નામ માધવકા હમતો નીરંતર,
શ્રીહર નાથ દીલસે ભુલાતી નહી હયં ,,

૬૦.

બહાલાને વઢીને કહે જોરે, ઓધાજી મારા. ટેક (૨)
બહાલાને વઢીને કહે જો, બહાલાને વઢીને કહેજો (૨) બહાલાને
મથુરાના રાજ થયા છે, ગોવાળોને ભુલ્લી ગયા છે. (૨)
દુખજને વસ થીયા છેરે, ઓધાજી મારા. (૨)

અવાય તો તમે આવી જાએ, માત પીતાને ભેગા થાએ. (૨)
 ગાયોને સંભાળી જાએરે, ઓધાજી મારા. (૨)
 બહાલાની સેવામાં રહીશું, જમ કેશો તેમ કરશું. (૨)
 કુખજાને પટરાણી કરશુંરે, ઓધાજી મારા. (૨)
 કામણીઆતો અમને કીધાં, ચીત મારાં ચોરી લીધાં. (૨)
 મીરાંના સ્વામીને કેજેરે, ઓધાજી મારા. (૨)

૬૧.

વિષય વાત મમ માત તજીને, કૃષ્ણ ભજન તું કરવાદે. (૨)
 ધર્મ વૃત્તિએ ધરણી ધરનું, ધ્યાન હવે તું ધરવાદે. (૨)
 અધમપણાને અલગ રાખીને, ભંડાર ભક્તીનો ભરવાદે. (૨)
 નટવર નામનું નાવ મધ્યું છે, તો ભવસાગર તરવા દે. (૨)
 નાસવંત નર નામ તજીને, અક્ષય વરને વરવા દે. (૨)

૬૨.

સાંભળ જો સીખામણ દહં ધું, (૨) મનની ખેતી કરજો જોને. (૨)
 માનવ રૂપી જમીન પડતર, (૨) દેશે સોના પાક જોને. (૨)
 હુરી નામની વાડજ કરજો, (૨) લેસ નહિ નુકસાન જોને. (૨)
 વાડ કરીને નીર્ભય રહેજો, (૨) યમ નવ મુકે, પાય જોને. (૨)
 સો વરષે પણ એ ખેતરનો, (૨) પટાન પુરો થાય જોને. (૨)
 ગુરૂ મંત્રનું ખીજ વાવીને, (૨) ભક્તી રૂપી જલ સીંચજો જોને. (૨)

શ્રદ્ધાને ધીરજ રાખીને, (૨) અમુલખકુળને, લણજે જોને. (૨)
 લણી લણીજમ કાવે તેમ કરજે, (૨) જાણી નીજનો માલ જોને. (૨)
 રામકૃષ્ણ સ્વામી, આનંદ દરીયો (૨) પ્રેમે પ્રગટ થાય જોને. (૨)

૬૩.

મીલાદો સખી શ્યામ સુંદર, મોઢે આજ. (૨)

રાત દીવસ મોઢે, ચેનન આવે (૨)

ભુલ ગયે સખકાજ. (૨)—મીલાદો સખી૦
 ખાન પાન પહેરણુ ન સોહાવે (૨) બીન દેખે વૃજરાજ (૨) મી૦
 જોગન બનકર બનબન હુંહું (૨) છોડ જગતકી લાજ. (૨) મી૦
 બ્રહ્માનંદ બીના હરી દરસન (૨) વૃથા મનુષ્ય અવતાર. (૨) મી૦

૬૪.

સોહાવે સખી મોહનકી મોયે બેન. (૨)

જમુના તટપર બન કુંજન મે, (૨) શ્યામ ચરાવત ઘેન. (૨) સોહા૦

જખકી બંસીઆ શ્રવણુ સુની મે, (૨)

કલન પડત દીન દેન. (૨)—સોહાવે સખી૦

કીસ બીધ હરીકે દરસન પાવું (૨)

સદ્ગ કરૂ નીજ નેન. (૨)—સોહાવે સખી૦

બ્રહ્માનંદ ચરણકી ચેરી, (૨) સંતન કે સુખ દેન. (૨)—સોહા૦

૬૫.

ધન્ય દહાડો અનુપમ આજ છેરે,
 મુને હરીજન, સંતનો મેળાપ છેરે—ધન્ય૦
 સંત સદા સ્વરૂપ ગુલતાન છેરે,
 જને વિષય તે વીપના સમાન છેરે—ધન્ય૦
 સંત ચરણ સદા મુખ દાયી છેરે,
 એના દરશનથી પાવન થવાય છેરે—ધન્ય૦
 સંત શાંત વૃત્તિને સુધીર છેરે, ઈંદ્રીમન જીતવામાં શુરવિર છેરે—ધ૦
 સંત સર્વનું હીત કરનાર છે, એતો જગત તાર્યાના ઝાઝ છેરે—ધન્ય૦

૬૬.

ઠહાલો મારો ભક્ત તણે ઘેર જાય કે, સીળા સ્વભાવનારે લોલ. (૨)
 ઠહાલો મારો તુલસીને પત્રે ધરાય કે,
 ભુખ્યા હરી ભાવનારે લોલ. (૨)
 આવે આવે લટકતી વૃજનારેકે,
 મેવા લાવે મીઠડારે લોલ. (૨) ઠહાલો૦
 ઠહાલા મારા સંસારમાં એક સારેકે,
 જણે હરી ઓળખ્યારે લોલ. (૨) ઠહાલો૦
 મહેતા નરસીંહનો સ્વામી શામળી ઓકે,
 પ્રેમ રસ પીજીએરે લોલ. (૨) ઠહાલો૦

૬૭.

હુંતો હરજી જેવાને નીસરી, મારા ગુરૂજીએ દીધો ઉપદેશ.

ઠહાલાજીને નીરખવા૦

મેતો સીલસંતોષ કડલાં પહેરીઆં,

મારે ઝાંઝર પ્રેમ વૈરાગ્ય—ઠહાલાજીને૦

મેતો મર્મ ભેદીને કાજળ આંજીઆ,

પહેર્યાં નુરત સુરતનાં ચીર—ઠહાલાજીને૦

ઠહાલે વનમાં વગાડી રૂડી વાંસળી, મારા ધરમાં રહ્યું નવજય—ઠહા૦

મેતો સાવ સોનાનું લીધું બેડલું, છોડી ચાલી છું ધરનુંરે કામ—ઠહા૦

ઠહાલો મારો સેરીએ સામા મળ્યા, હુંતોલળીલળીલાગુપાય—ઠહા૦

મેતો ચુંદડી ઓઢીરે પાકારંગની, શેર આતમરામનો અંક—ઠહા૦

ઠહાલે પ્રેમ પદારથ આપીઆં, પુરીદાસ ગોપાળની આશ—ઠહા૦

૬૮.

ડુબ ડુબ ડુબ મન, રૂપ નિધીમાં ડુબ ડુબ. (૨)

તલ વીતલ પાતાલ શોધ, પામસે તુ પ્રેમ ધન. (૨)

કમર કરસી શોધ શોધ (૨) હૃદય માંજ વૃંદાવન—ડુબડુબ૦

જળ હુળતી જ્ઞાન જ્યોત (૨) હૃદય મંદીરે સુહાવ. (૨)

સતત પ્રેમ જ્ઞાન ભક્તિ (૨) રસમીમાંતું માલમાલ—ડુબડુબ૦

રૂમઝૂમ રૂમઝૂમ નાદ થાય (૨) ધ્યાન સુરતી માંજ જય (૨)

નમી નમી ગુરૂ દેવ પાય (૨) કબીર લીન થાય થાય—ડુબ૦

૬૯.

સખી હરી મલવાને કાજ ચાલો જઈએ (૨)

આ સર્વ ત્યાગી સંસાર સનમુખ રહીએ રે. ૮૬.

સખી બહાર લટકે ક્યાંઈ હાથ ન આવે રે (૨)

જે અંતર ખોજે આપતે નર પાવે રે—સખી૦

સખી દીલદરીઆની માંચ ટુબડી મારેરે (૨)

જ્યાં હીરલો લાધે હાથ નિશ્ચય માનોરે—સખી૦

સખી આતમા ઈશ્વર એક અભેદ કરી જણેરે (૨)

તે મોક્ષ ધામની માંચ મોજે માણે રે—સખી૦

સખી આતમ જ્ઞાની હોય તે નર પુરારે (૨)

તે વીના તે બીજા કોઈ સર્વે અધુરા રે—સખી૦

સખી સુન્યમાં જળકે નુર નિસાના ફરકે રે (૨)

તે જોધને આનંદ થાય મનડું હરખે રે—સખી૦

સખી જ્ઞાની સૌનો દાસ આતમ જ્ઞાની રે (૨)

તે સુન્યમાં લહેરો ખાય હરીનો ધ્યાની રે—સખી૦

૭૦.

ચંદ્ર જેસા મુખ મીરા તેરા, કયું નારાજ હય. (૨)

હાથી ઘોડા પાલખી એર, રાજ તાજ હય. (૨)

અમન મે ખીલા બાગ એર, સુંદર બગીચા હય. (૨)

હીરા મોતી હાર ઓર, જે ચહીએ સો હય. (૨)
 મીરા કહે સુન માણ, મુજે કુછન ખ્યાલ હય. (૨)
 ગીરધર બીના ઈસ દેહકા, નીસ દીન બેહાલહય. (૨)
 હીરાકી લગી બલરો, સોનેકા મહેલ હય. (૨)
 ગીરધર નહી જીસ મહેલમે, માયાકા ખેલ હય. (૨)
 કુલોટી સેજ છારહી, દારી હજર હય. (૨)
 ગીરધર નહિ જીસ સેજમે, જલતી અંગાર હય. (૨)
 માણ મેરા દીલ સદા, ગીરધરકી પાસ હય. (૨)
 રાણાકે ધરકુ, જાને મેરા, દીલ નારાજ હય. (૨)
 અખંડ સાદી મેરી હુઈ, ગીરધર ગોપાલસે. (૨)
 તેત્રીસ ઠાટી દેવ સખ, આયે આકાશસે. (૨)
 ગીરધરસે ફેરામે કીરી, છુટી જંબલસે. (૨)
 નદીઆ મીલી સમુદ્રમે બડી ધમાલસે. (૨)
 મીરાં કહે ગીરધર ગોપાળ, મેં જપું સદા. (૨)
 અખંડ અમર ધામમે, મે રહુ સદા. (૨)

૭૧.

શીગતી થાસે હમારી, ઓદીના નાથ. શીગતી થાસે હમારી.(૨)
 દશે ઈંદ્રીએ દોષ કમાયો બહાલા (૨)

કર્મ કીધાં છે અતી ભારી—ઓ દીનાનાથ૦

એરે વાતોમાં માંડે મન લલચાણું વહાલા (૨)

એક કંચન બીજી નારી—ઓ દીનાનાથ૦

માંડે તાંડે કરતાં ગયો જનમારો વહાલા (૨)

ભક્તી ન થઈ તમારી—ઓ દીનાનાથ૦

દસે દીશામાં હું ફરી આવ્યો વહાલા (૨)

નથીરે ઉગરવાની બારી—ઓ દીનાનાથ૦

ભવરે સાગરમાં રોહીદાસ દુખે વહાલા (૨)

રણછોડ રાય લેજે તારી—ઓ દીનાનાથ૦

૬૨.

હરી સાચા ધણીરે, તારી અજબ લીલા નીહાણું

જગીને જોઈં તો જુદુ દેખું, ઉંધમાં અટપટુ ભાણું

કાચી કાયામાં પોતે મહાલે, અંતરમાં દેતાણું—હરી સાચા૦

ચર્મ ચક્ષુએ જોવા જઈં તો, કંઈ ધોણું ને કંઈ કાણું

અંતર દ્રષ્ટિએ અધીષ્ઠાને જોઈં, તો એક દીસે અજવાણું—હરી૦

બહાર જોઈં તો બજાર બેરંગી, અંદર રૂપ રહીઆણું

બલીહારી હે માધવ મુરારી, શરણુ તમારૂં એક સાચુ—હરી૦

તારી અકળ કળામાં મારી બુદ્ધિ ન પોંચે દયાણું

હરી પ્રસાદ હરી લેજે સંભાળી, કૃપા કરી હે કૃપાણું—હરી૦

૭૩.

અખીયાં હરી દર્શનકી પ્યારી. (૨)
 દેખ્યો ચાહત કમલ નયનકું, (૨) નિસદીન રહત ઉદારી (૨) અં
 આયે ઉધો ફીર ગયે આંગન, (૨) હાર ગયે ગલકાંસી. (૨) અં
 કેસરી તીલક મોતનકી માળા, (૨) વ્રંદાવનકે વારી. (૨) અં
 કાહુંકો મનકી કાઉ ન જનત, (૨) લોકનકો મન હાંસી. (૨) આં
 સુરદાસ પ્રભુ તુંમરે દર્શન ખીન (૨) લીઓ કરવત કારી (૨) આં

૭૪.

નહીરે વીસાં હરી અંતરમાંથી, નહીરે વીસાં હરી.—ટેક
 જળ જમુનાના પાણીરે જતાં, (૨) સીરપર મટુકી ધરી—અં
 આવતાંને જતાં મારગ વચ્ચે, (૨) અમુલખ વસ્તુ જડી—અં
 મોર મુગટને કાને કુંડળ, (૨) મુખપર મોરલી ધરી—અંતર
 પીળાં પીતાંબર જર કરી જમા (૨) કેસર આડ કરી—અંત
 બાઈ મીરાં કહેપ્રભુ ગીરધરના ગુણ (૨) વીઠલ વરને વરી—અં

૭૫.

તું તો રામ સુમર જગ લડવાદે—ટેક.
 કોરો કાગજ કાલી શાઈ (૨) લીખત પઢતવાકુ પઢવાદે—તુતો
 હાથી ચલતહૈ અપની ચાલકુ (૨) કુતરે ભુકતવાકુ ભુકવાદે—તુ
 કહત કખીરા સુનો ભાઈ સાધુ (૨) નરક પચતવાકો પચવાદે—તુ

૭૬.

ભજન વીના ભવદુઃખ નહી ભાગે (૨)

લગની જ્યારે હરી વરસુ લાગે. (૨)—ભજન૦

કેતન થકી વિષયા સુખ ત્યાગે (૨) બ્રાન્તો જેના મનડાની ભાગે (૨)

જોગ જેને જીવનનો જાગે—ભજન વીના૦

મીરાંબાઈએ મહામુક્તી માણી (૨) વિશ્વમાંહી સરવે વખાણી (૨)

સામળી આના સ્વરૂપમાં, સમાણી—ભજન વીના૦

સેવા માંહી સીવરી બની સારી (૨) મળ્યા ગુરૂ માતંગ અધીકારી (૨)

નમ્યા જેને જગના નરનારી—ભજન વીના૦

ભજન કરે તે હરીને ભાવે (૨) પુરણ પદ પોતે તે પાવે. (૨)

સંકટ થકી શ્રીપતિ છોડાવે—ભજન વીના૦

વિચારીને વેદ તણી વાણી (૨) પ્રભુને ભાવે ભજો પ્રાણી. (૨)

ગણપત કહે ઝાળખોએ એધાણી—ભજન વીના૦

૭૭.

ભોળીરે ભરવાડણુ હરીને વેચવા ચાલી, (૨)

સોળ સહસ્ર ગોપીના વહાલાને મટુકીમાં ધાલી. (૨) ટેક. ભો૦

સેરીએ સેરીએ સાદજપાડે લ્યો કાઈ મોરારી. (૨)

અનાથોના નાથને વેચે આહીરની નારી. (૨) ભોળીરે૦

મટુકી ઉતારી તો માંહે મોરલી વાગી.

વૃજનારીને સહેજમાં જોતાં મુરછા આવી. (૨) ભોળીરે૦

ઈન્દ્રાદીક બ્રહ્માદીક દેવતા કૌતુક દેખે. (૨)
 ગોપીના વહાલા નેરે સૌ કોઈ મટુકીમાં દેખે. (૨) ભોળીરે
 વૃજનારીને ભાગ્યેરે પ્રગટ્યા અંતર જમી, (૨)
 આહીરડાંને લાડ લડાવે મેંતા નરસીંહનો સ્વામી. (૨) ભોળીરે

૭૮.

મુકો મટુકી જઈ નાસી મારા વહાલા,
 જોરનવ કરીએ રેવજવાસી. ટેક.
 ક્યારના થયા છો પ્રભુ મારે માથે દાણી,
 મેં તમારી સર્વે વાત જાણી મારા વહાલા. (૨) જોરનવ
 ક્યારના થયા છો પ્રભુ નંદજીના ઘૈયા,
 દાણુ માટે દેખાડીશું ડૈયા મારા વહાલા. (૨) જોરનવ
 કેડે કંદોરે પ્રભુ આમશું ડોલો,
 મુખડુ સંભાળી વેણુ બોલો મારા વહાલા. (૨) જોરનવ
 શીદને રોકો છો પ્રભુ જમુનાજીનો આરો,
 સોછે વાક હમારો મારા વહાલા. (૨) જોરનવ
 નર સૈઈના સ્વામી તને વારંવાર વાડૂ,
 થોડુ બોલો તો ધણું સાડું મારા વહાલા. (૨) જોરનવ

૭૯.

રામ રટને તુંખડ ભાગી, રટતું રામ રામ રામ. ટેક.
 હમણાં ક્ષત્યો કુલ્યો ફરે છે, સંસારીક મુખ માટે. (૨)

એક દીન એવો આવસે વીરા (૨) જવું પડસે વશમી વાટે—૨૮૦.
 નાસ વંત એ સુખ છે ખોટું (૨) અક્ષય સુખ છે સાચું. (૨)
 માટે જગ જંજળ તજીને (૨) રામ નામ રટી લેને—૨૮૧.
 રામ રટીને આ જગમાંહી (૨) સાત્વીક કર્મો કરજે. (૨)
 અહંભાવ તજીને વીરા (૨) જગમાં તું વીચરજે—૨૮૨.
 સત સંગતમાં નિત્ય જઇને (૨) કૃષ્ણ નામ તું રટજે. (૨)
 હરીદાસ તો એમ કહે છે (૨) અમર વરને વરજે—૨૮૩.

૮૦.

શ્યામ તન શ્યામ મન, શ્યામહી હુમારો ધન.
 આઠો જમ ઉઘો હમે, શ્યામહી સો કામ હૈ—ટેક.
 શ્યામ હીયે શ્યામ જીયે, શ્યામ ખિન નાહી કીયે
 આંધિકી શીલાકરી, આધાર શ્યામ નામ હૈ—શ્યામ૦
 શ્યામ ગતિ શ્યામ મતિ, શ્યામહી હૈ પ્રાણપતી
 શ્યામ સુખદાર્ઠ સો આનંદ, શોભા ધામ હૈ—શ્યામ૦
 ઉઘો તુમ ભયે ભોરે, પાતી લેકે આયે દૌરે.
 યોગ કહાં યહાં, રોમ રોમ શ્યામ હૈ—શ્યામ૦

૮૧.

રેમન રામસો કર પ્રીત—ટેક.
 શ્રવણુ ગોવીંદ ગુણુ સુનો (૨) અઙ્ગાણં રસના ગીત—રે મન૦

કર સાધુ સંગત સુમીર માધો (૨) હોય પતીત પુનીત-રે મન
કાલ વ્યાલ જ્યો અરથોડોલે (૨) મુખ પસારે નીત-રે મન
કહે નાનક રામ ભજલે (૨) જત અવસર ખીત-રે મન

૮૨.

સમજ ખુઝ દીલ ખોજ પીયારે, (૨) આસક હોકર સોના કયા-ટેક
જન નૈનોસે નીંદ ભરાઈ (૨) તકીયા ઝોર ખીજોના કયા-સમ
લુખાસુકા ચામકા ટુકડા, (૨) ચીકના ઝોર અલોના કયા-સ
કહુત કમાલ પ્રેમકા મારગ, (૨) શીશ દીયા ફીર રોના કયા-સ

૮૩.

સખસે પ્રેમ પદારથ મોટા (૨) જનો અવર નહિ જોટા-સખસે
સૂરલોક, બ્રહ્મલોક, ગૌલોકથી પણ (૨) હંચો પ્રેમનો મોજે-સ
પ્રેમાંકુશની સહુ પર અસ્તિ (૨) નિર્ણય એ નહિ ખોટા-સખસે
પ્રેમકે આગે મોક્ષકો પેંડો (૨) લાગત છોટા છોટા-સખસે
પ્રેમકે કારણ કૃષ્ણ કનૈયો (૨) ગોપી ચરણ રજ લોટ્યો-સખસે
પ્રેમ મધુખી છોકે તે ત્યાગે (૨) દ્વૈતનો ગડબડ ગોટા-સખસે
અમીધર યહ રસ પુરણ ભરીઓ (૨) તદખી ખીનારનો ટોટા-સ

૮૪.

ધુંધટકા પટ ખોલરે, તોહે રામ મીલેગા (૨)
ધટ ધટ રમતા રામ રમૈયા (૨) કટુ બચન મત ખોલરે (૨) તોહે-ધું

રંગ મહુલમેં દીપ જળત હૈ (૨)

આસનસે મત ડોલરે (૨) તોહે-ધુંધુટ૦

કહત કબીરા સુનો ભાઈ સાધુ (૨)

અનહદ આજત ઢોલરે (૨)-ધુંધટ૦

૮૫.

ભજોરે લૈયા ગોવીંદ કૃષ્ણ હરી (૨)-ટેક.

જપતપ સાધન કછુ નહી લાગત, (૨) ખરચત નહી ગઠરી-ભ૦

સંતતી સંપત સુખકે કારણ, (૨) જસે ભુલ પરી-ભજોરે૦

કહત કબીરા જ્યા મુખ રામ નહી, (૨) વો મુખ ધુલ પરી-ભ૦

૮૬.

ઈસ તન ધનડી ડોન બડાઈ, (૨)

દેખત નૈનોમેં મીટીઆં મીલાઈ-ટેક.

અપને ખાતર મહેલ બનાયા, (૨)

આપહી જકર જંગલ સોયા (૨)-ધસ૦

હાડ જલે જૈસે લકડીડી મોલી, (૨)

ખાલ જલે જૈસે ઘાસડી પોલી (૨)-ધસ૦

કહત કબીરા સુનો મેરે ગુનીઆ, (૨)

આપ મુવે પીછે દુખ ગઈ દુનીયા-ધસ૦

૮૭.

અતીરે આનંદ ભર્યા આવો મારે અંગે (૨)

સ્થામ સુંદર વર બેઠા છે સંગે. (૨)

મુખડું જોયા વિના પાણી નવ પીઉંરે (૨)

રસીક સુંદર વર જોઈ જોઈ જીવુંરે (૨)

રસીક સુંદર વરસું રઢલાગી(૨) જન્મેજન્મ ઢેરી ભાવટ ભાગી(૨)

અતીરે આનંદ ભર્યા નંદ ઘેર જઈ શું (૨)

દર્શન પામીને સુખીયારે થઈ શું (૨)

અમને ન રોકો અમારીરે માડી(૨)દર્શન કરવા જઈ શુંરે દહાડી(૨)

કોઈ કહે તેને કહેવારે દઈશું(૨) આપણુ સરવે સાંભળી રહીશું(૨)

સગપણુ તો સામળીઆનું સાચું (૨)

બીજું તો સરવે દીસે છે કાચુ (૨)

નંદના કુંવર તમે બહુ રંગ રસીયા (૨)

અમારે કારણુ ંહાલો વૃજમાંવસીઆ. (૨)

ઘણારે દિવસના વાયદારે વળીઆ (૨)

વલ્લભ પ્રભુ શ્રીગોવર્ધન મળીયા. (૨)

૮૮.

શ્યામ શું સુતો સોડ તાણી રે, તે તો મારી પીડન જાણી—શ્યામ૦

સમોવડ સમોવડ સુઈ રહ્યા શું, દયાળુ છે જીગદીશ. (૨)

કીડીના ઊપર શું કુવાડલો (૨) મુજ રંક ઊપર શું રીસરે—તેં તો૦

વૃન્દાવન વૃક્ષ શીતળ છાયા ટટ યમુનાનાં નીર. (૨)
 રાધાજી તારું નામ જપેનિત એવા પોઢા શ્યામ શરીરે-તેં તો
 માનીતીને કારણે લાવ્યા પારીજતકનું ઝાડ. (૨)
 નરસૈયાને હાર આપતાં, તુને શાનો ચડે છે પાડ-તેં તો મારી
 ભક્ત પ્રહ્લાદની પ્રતીજ્ઞા પાળી, ગજની કીધી સહાય. (૨)
 જરાસંધને મારી છોડાવ્યા, રાજ વીસ હજાર રે-તેં તો મારી
 નંદ વસુદેવમોતે મરીગયા મુજરંક ઊપર શું ક્રોધ. (૨)
 બેઉ કર્જેડી ભણે નરસૈયો તમે જગોને જાધવ જોધ રે-તેં તો

૮૯.

રામજી ભજનકો ચોગડીઓ, તને બાર બાર નહી મળશેરે. ટેક.
 પ્રભુ ભજનકો ચોગડીઓ, તને બાર બાર નહી મળશેરે. (૨)રા
 જખ માતાકી કુખ જનમીઓ, ઉંધે શીશ પુકારેરે. (૨)
 ભીડ પડી સારે પ્યારેરે લાગ્યો(૨) બહાર આય વીસાર્યોરે (૨)રા
 ઉંચી મેડીને અજખ ઝરૂખા, ઉજડ જમડા કરશેરે. (૨)
 પલંગ પાલખી ધર્યા રહેશે ભાઈ,(૨)તારીરોળામાંરડવડશેરે(૨)રા

૯૦.

રામ ભજનકું દીઆ, કમલ મુખ રામ ભજન કુદીઆ. (૨)
 લખ ચોરાસી ફેરા ફીરકર (૨) સુંદર નરતનું પાયા. (૨)-કમ
 ખાયા પીયા મુખમે સોયા (૨) ઈનમે ક્યારે કમાયા.(૨)-કમ

જો મુખ નીશદીન રામ નામ નહી (૨)

ઓ તુમ કછુ નહી કીયા. (૨)—કમ૦

કહત કબીરા સુનો ભાઈ સાધુ (૨)આયા એસા ગયા.(૨)—કમ૦

૯૧.

જીનોને મન મારલીઆ (૨) મે તો ઉન સંતોકા દાસ. ટેક. જી૦

આપા માર જગત મે બેઠે, નહિ કીસીસે કામ. (૨)

ઉન મેતો કછુ અંતર નાહી (૨) સંત કહો ચહાયે રામ.(૨)જી૦

મન મારા તન બીસર ગયા ને વીકાર ગયે સખદુર. (૨)

બાહીર તો કછુ સુજત નાહી (૨) બીતર ઝળકે નુર. (૨)જી૦

પ્યાલા પીલીયા નામકા, જીને છોડ્યા જગતકા મોહ. (૨)

એસા સદગુરૂ યા મીલે તો (૨) એહજે મુકતી હોય. (૨) જી૦

નરસીંહજી કે સદગુરૂ સ્વામી, દીયા અમીરસ પાય. (૨)

એક બુદ્ધ સાગરમે મીલ ગયે (૨) કહા કરે જમરાય. (૨)—જી૦

૯૨.

નિર્મળ ભક્તી પદારથ સાચુંરે (૨) માયાનું લાઈ સર્વે કાયું. ટેક.

અતી ઉદાર સમાગમ સંતનો (૨)

પ્યારા અધ્યાત્મ મે મનરાયુરે. (૨)—નિર્મળ૦

સંસાર સાર સ્વમ વત જાણો (૨)

પ્યારા કરો કલ્પના કાયુરે (૨)—નિર્મળ૦

તન મન ધન પ્યારા શ્યામને સમરપો (૨)

પ્યારા નીજ મંદીર મે નાયુરે. (૨)—નિર્મળ૦

જા મુખસે હરી નામ નહી નિકસો (૨)

પ્યારા જાણો દાદુર ઠરો ડાયોરે. (૨)—નિર્મળ૦

દાસ દ્વારકા ભક્તિ ભુધરની (૨)

પ્યારા જન્મો જન્મ ભક્તિ જાયુરે. (૨)—નિર્મળ૦

૯૩.

કલકી ફીકર મત કરો સાધું તુમ કલકી ફીકર મતકરો. (૨)

પલકી ફીકર મતકરો હરીજન, પલકી ફીકર મતકરો. ટેક.

જ્યુહી પંછી સખ ઉડત ગગનમેં (૨) તુંહી મસ્ત ખસ ફીરો—હરી૦

ખસ્મ કરો ખસ ભુત ભવીખ્યકો (૨) વર્તમાનમેં ઠરો—હરીજન૦

મુપન જગત હું એક રેનકો (૨) સુપનેસે કયા ડરો—હરીજન૦

અસલ ખુમારી ભરી નસોનસ (૨) જીવીત મોતસે મરો—હરી૦

મગર મીન ખેલત સાગરમેં, (૨) યું ભવસાગર તરો—હરીજન૦

૯૪.

કાળજની વાતકોને કહીએ ગોવળીએ ઘેલા કીધારે. (૨) ટેક.

ચીતલડાં ચોરીઆંને કાળજડાં કોરીઆં. (૨)

હારે એના વીયેગે રોઈ રોઈ રહીએ. (૨) ગોવાળીએ

વગર વાંકે શીદ કીધાં વશીકરણ. (૨)

હારે ઓલા નંદ જશોદાના છઠ્યે. (૨) ગોવાળીએ૦
 ઉંધલડીન આવે ન ભાવે ભોજનીયાં. (૨)
 હારે નથી બાકી રાખ્યું નીરદ્ધ્યે. (૨) ગોવાળીએ૦
 આંધળા ભીંતકરી નાખ્યા આહીરડે. (૨)
 હારે સખીઝાઝુ કહેતાં લાજ લાગે. (૨) ગોવાળીએ૦
 રંગીલો નાથ રૂપીરાજ કહે રૂપાળો. (૨)
 હારે એને ન્યાળી ન્યાળીને ન્યાલ થઈએ. (૨) ગોવાળીએ૦

૯૫.

ઠહાલીડા ચઢજો વારે રે બળવંતા બેલી. (૨)
 કપારે બંધન ક્યારે રે—બળવંતા બેલી.
 ઠહાલાજી મારા નથી આવેળા કોઈ માઈ (૨)
 છે શરણું એક તમારું રે—બળવંતા બેલી.
 ઠહાલાજી મારા વડાઈ આપની વીચારે (૨)
 અપરાધ ન જોશો મારે રે—બળવંતા બેલી.
 ઠહાલાજી મારા સગપણ તમારું એક સાચું (૨)
 બીજું તો સરવે કાચું રે—બળવંતા બેલી.
 ઠહાલાજી મારા પીતા તમેને તમે માતા. (૨)
 બુધરજી મારા ભ્રાતા રે—બળવંતા બેલી. (૨)
 ઠહાલાજી મારા તમે છે દીન કેરા બંધુ (૨)

શામળીઆ ગુણના સીંધુ રે—બળવંતા બેલી.
 બહાલાજી મારા નબળી વેળાના છે નાણું (૨)
 જગ સરવે મીથ્યા જાણું રે—બળવંતા બેલી.
 શરણાગત ઢેરી સંભાળ સ્વામી છે લેનારા (૨)
 રૂપીરાજ રૂઢે રહેનારા રે—બળવંતા બેલી.

૯૬.

થું કહું થું કહું અલખ મહારાજ વાતો તારી રે, (૨)
 ધણુ અચરજ પામી આજ ખુદ્ધિ મારી રે. (૨)—ટેક.
 તું તો રમી રઘો સોમાંય સૌથી ન્યારો રે, (૨)
 ના જાણે તારો કોઈ ભેદ અપારો રે. (૨)—થું કહું
 મેતો ઘટપટ પરગટ આજ તુજને દીડો રે, (૨)
 તારો છલખલ લાગે શ્યામ મુજને મીઠો રે. (૨)—થું કહું
 તું અદ્ભુત રૂપ અનંત આદી અનાદી રે, (૨)
 તુ નીરલેપ નિશ્ચય રૂપ નિરાકારી રે. (૨)—થું કહું
 તું પ્રેમ ધામની માંય મોજે માણે રે, (૨)
 તુને જ્ઞાની પ્રેમી કોઈ વીરલા જાણે રે. (૨)—થું કહું
 દાસ જ્ઞાની કહે છે વાત સાચી માનો રે, (૨)
 મારો હરી વસે મુજમાંય રહે છે છાનો રે. (૨)—થું કહું

૯૭.

કૃષ્ણ તે કામ ધેનું દુજે અમારે, નિત્ય અમૃત રસ પીજે. (૨)
નિત્ય અમૃત રસ પીજે હો રસીઆ,

નિત્ય અમૃત રસ પીજે રે. (૨)—કૃષ્ણ તે
ખાણુ ખરચને ચારે ન માગે, એનો દોનારો દુઃખીયો ન થાયે રે (૨)
સર્વકામના પુર્ણ કરે જ, અંતરમાં શ્યામને રાખે. (૨)—કૃષ્ણ
વદલબના સ્વામી પ્રભુ રસીક રસીરામણી,

ભવના બંધન કાપો રે—કૃષ્ણ

૯૮.

ગીજી કાંઈ ન વળેરે (૨) ભજી લેને પ્રભુને બીજી કાંઈ ન વળેરે
જાણ્યા નહી તે સારંગ પાણી, સંસારમાં થું મતી મુઝાણી.
જાણીલે જુગદીશને તો, તર્ત તરે રે. (૨) ભજીલેને
મનુષ્યા દેહ વારે વારે ન આવે, માટે ભજીલેને પ્રભુભાવે.
ચેતીલે તે માટે જથી કાર્ય સરે રે. (૨)—ભજીલેને
રામ નામની લહેર ન જાણી, ઉલટી ઉમર એજે ગુમાવી.
લખી રામ કહે ભાવે ભજો, ભગવાનને રે (૨)—ભજીલેને

૯૯.

સુંદીર શામળીઆ, નામ જપીસ નીત તાં. (૨)
મનહર ના મળીઆ, કાશી કરવત ધાં. (૨)—સુંદીર

રયામળા શણુગાર તમારા (૨) કાળજી હરયું કામણુગારા. (૨)
 વિનવે કરગરી દીનદારા (૨) દર્શન દ્યો દીનાનાથ તમારા. (૨)
 કયાં હું કહું દુઃખ મારું. (૨)—સુંદરી૦
 આસ પાસ નહી વાસ નીહાણુ (૨) મમ રૂદ્યે તમવાટ નીહાણું. (૨)
 વીસરું નહી કદી નામ તમારું (૨) જઈ હીમાલય ગાત્ર હુંગાણું (૨)
 સાક્ષી દેવ દયાળુ. (૨)—સુંદરી૦

૧૦૦.

જપ જપરે મનવા અજાંપા જપ, જુએ,
 જપ થકીરે તારા ત્રણે તાપ—જપ૦
 નવ આંખે જીભ લીને, જરીએ જોર (૨)
 કામદોષ બળી જાય ચાવા ચોર—જપ૦
 નવ જોડે બદામકે સોના દામ (૨)
 વળી અંતરમાં વરતે આરામ—જપ૦
 રાખ હરનાંને ફરતાં અખંડતાર (૨)
 સહેજે આવસે ભવ દરીયાનો પાર—જપ૦
 સાધનનું નથી કોઈ કામ (૨)
 આમાં લાખ સાધન કેરાં આવ્યાં નામ—જપ૦
 જેમ દરિયામાં નવસે નવાણું ગંગ (૨)
 જેમ ચિંતામણી માંહે સર્વે નંગ—જપ૦

એમ ચાર અઢારનું તત્ત્વ આજ (૨)

પરમારથ કહે પદરૂપી રાજ—જપ૦

૧૦૧.

મે નટુકી નામકી પ્યાસી, નીરખુ મારા નટકું. (૨). ટેક.

એક પલકમાં પાંચને પકડું, સીધે માર્ગે છટકું. (૨)

કામક્રોધને ગરદન માફ (૨) પ્રેમના બાણે પટકું. (૨)

નાચ નાચુ મારા નાથના આગળ જુગતે ઝામાઝટકું—મેન૦

દહી વેચનકું મેચાલી શીરપર મહીનું મટકું. (૨)

સહામે મળ્યોઓ મોહન મોરલીવાળો (૨) પાય લાગુ મુગટકું—મે૦

મહીમાખણુમા હું રહીવાલા, હવે નહી અટકું. (૨)

કહે રવીદાસ બાણ પ્રતાપે (૨) મેં ચૌરાસી ન બટકું—મેન૦

૧૦૨.

શ્રી ગોવિંદ કૃષ્ણ મોરારી (૨) કરો સહાય હે ગીરધારી. (૨)

તાફ રૂપ આનંદકારી (૨) તારા નામની બલીહારી. (૨)

શ્રી રામ રમા પતી રાખો શરણુમાં (૨)

કૃષ્ણ કૃપાજલ રેડો કરણુમાં. (૨)

હે પતીત પાવનકારી (૨) તારા નામની બલીહારી. (૨)—શ્રી૦

શ્રીકૃષ્ણ કૃપાનીધી કરણુકારી (૨)

નીર્ગુણ સગુણ સનાતન ધારી. (૨)

હે નાથ ભક્ત હીતકારી (ર) તારા નામની બલીહારી-શ્રી૦
શ્રી વિષ્ણુ વ્યાપક જડ ચૈતન્યમાં (ર)

પૃથ્વી પહાડને વન ઉપવનમાં. (ર)

હે નીર્લેપ અખીલ વીહારી(ર)તારા નામની બલીહારી.(ર)-શ્રી૦
શ્રી પદ્મનાભ પુરષોત્તમ સ્વામી (ર)

ઉગાર્યા તમે બહુ ખળકામી. (ર)

હે નાથ અતી ઉપકારી (ર) તારા નામની બલીહારી. (ર)-શ્રી૦

૧૦૩.

આનંદેકા ધર પાયો જગતમેં આનંદેકા ધર પાયો. (ર)

જબહી કૃપા ભંડ સદ્ગુરૂ કી, (ર)

અનહદ નીશાન બજાયો. (ર)-જગતમેં૦

કામ ક્રોધક્રી ક્રેડી ગગરીયાં, (ર)

લોભકુ ગરદન માર્યો. (ર)-જગતમેં૦

જહાં નહી સુરજ જહાં નહી રજની, (ર)

વહાં મોહે લાડ લડાયો. (ર)-જગતમેં૦

તજ હૃદયર બે હૃદયર પાયો, (ર)

ગગન મંડળ મઠ ઇયો. (ર)-જગતમેં૦

કહેત કબીરા પીયાજીકે પ્યારે, (ર)

પીયું પીયું મન ભાયો. (ર)-જગતમેં૦

૧૦૪.

ગાફીલ મત રહેના બેટા, શીરપર જમ મારેગા સોટા. (૨) ટેક.
 લખ ચોરાસી ફેરા ફીરકે, અવિચલ નરતનું પાયા.
 દો દીન ગયે સટરફટરમે, ફીર ચોર્યાશી આયા—ગાફીલ
 ચાર પહોરકા લેના દેના, ચાર નીંદમે ખોયા (૨)
 અષ્ટ પહોર યું ગુસડ ગયે, મુઢલમે આયા ટોટા. (૨) ગાફીલ
 ઢોડી ઢોડી માયા બેડી, લોક કહત હૈ મોટા. (૨)
 જન ગઈ જગ દેખત બેટા, સાથ નહીં લંગોટા. (૨) ગાફીલ
 દેશ દેશકે વૈદ બુલાયે, બનામ જડીયુટ્ટી. (૨)
 નારાયણ ઘરકી ચીઠી આમ, ચલા લંગોટા છોડી. (૨) ગાફીલ
 કહેત કખીરા સુનો ભાઈ સાધુ બાર બાર નહી આંવે. (૨) ગા.
 ઈસ દુનીઆકા સોદા કરલે, જન્મ મરણ સખ ખેવે ગાફીલ

૧૦૫.

જે તુમ તોડો પ્રીયામેં નહી તોડુ. (૨)
 તોરી પ્રીત તોડી કૃપણ, કોણ સંગ જેડુ. (૨) જે તુમ
 તુમ ભયે તરવર, મેં ભયી પંખીયા. (૨)
 તુમ ભયે સરોવર, મેં તેરી મછીયા. (૨) જે તુમ
 તુમ ભયે ગીરીવર, મેં ભય ચારા. (૨)
 તુમ ભયે ચંદા પ્રભુ, મેં ભઈ ચકારા. (૨) જે તુમ

તુમ ભયે મોતી પ્રભુ, મેં ભયા ધાગા. (૨)
 તુમ ભયે સોના પ્રભુ, મેં ભય રવાંગા. (૨) જો તુમ
 મીરાં કહે પ્રભુ વૃજ્ઞે વાંસી. (૨)
 તુમ મેરા ઠાકુર પ્રભુ, મેં તેરી દાસી. (૨) જો તુમ

૧૦૬.

ગુરૂવીના જ્ઞાન નવ થાયે ખરો દેવ નહીં દેખાયે (૨)
 અજ્ઞાની ગોથાં ખાયે (૨) જ્યાં ત્યાં જઈ અથડાયે (૨)—ગુરૂ
 કોઈ દેવળમાં દોડે છે (૨) કોઈ તીરથમાં ખોળે છે, (૨)
 કોઈ યમ નીયમ પાળે છે (૨) તે ત્રમ સૌ ફેગટ જાયે—ખરો
 અંતર દૃષ્ટી જો થાયે (૨) ખોટામાં ખરું દેખાયે (૨)
 પણ ખોટું ખરામાં ન ભાસે (૨) સદગુરૂ કૃપા ના થાયે—ખરો
 પ્રગટાવી જ્ઞાનનો દીવો (૨) ખરો દેવ ઓળખી લેવો (૨)
 પછી જ્યાં ત્યાં તેને જોવો (૨) તે વીના ચોરાસીના છુટે—ખરો
 હૃદયસ્થ પ્રભુ તે ખરો છે (૨) તે સર્વમાં વ્યાપી રહ્યો છે.
 તે જની તેની પાસે છે (૨) પણ તેને કાઢના ધ્યાવે—ખરોદેવ

૧૦૭.

અધરથી ઉતરેલો આ પીઓ કોઈ રામ રસ પ્યાલો,
 સદાશીવે પીધેલો આ પીઓ કોઈ પ્રેમ રસ પ્યાલો.

સાખી.

ખીલ્યાં કમલ કાળજે, ભક્તી ખીજ અંકુર, (૨)
 દૃઢ્ય યંત્રમાં પીલતાં, પ્રગટે હરીનું તુર. (૨)
 અમૃત ઝરણાં ઝરે જેમાં, રસો મીઠાં ઠરે તેમાં (૨)
 જીવનનો સાર છે એમાં, પીયો કોઈ રામરસ પ્યાલો (૨) અધર૦

સાખી.

તુ જોગી હોકે ગ્રહસ્થી જન, પણ પ્રેમકુ જમાં આવ. (૨)
 અજળ યોગને શોધીએ, સૃજ મોક્ષનો સાજ. (૨)
 ગજળ ભક્તી ભરેલો આ, પીયો કોઈ રામરસ પ્યાલો. (૨)
 જીવને શીવરૂપ કરનારો, પીયો કોઈ રામરસ પ્યાલો (૨) આ૦

સાખી.

ભૂલાવે સંસારને ભૂલાવે વહેવાર (૨)
 આપે ભૂલી આપને થઈ જાય એક તાર (૨)
 અંતર શીતલ કરનારો, ભક્તોનાં દુઃખ હરનારો (૨)
 અખંડ શાન્તી દેનારો, પીવો કોઈ રામરસ પ્યાલો (૨) અધર૦
 ગુફના જ્ઞાનથી ભરપુર પ્રભુના પ્રેમથી ચકચુર (૨)
 દિવ્ય દ્રષ્ટી આપનારો પીવો કોઈ રામ રસ પ્યાલો (૨) અધ૦

૧૦૮.

ઘટહીમે અવીનાશી સાંધો, ઘટહીમે અવીનાશી રે (૨)
 કાહેરે નર મથુરા જાવે, કાહે જાવે કાશીરે (૨)
 તેરે ઘટમે બસે નીરંજન, જો વૈકુંઠ વીલાસી રે. (૨) ઘટહીમે
 નહી પાતાલ નહી સ્વર્ગ લોકમે, નહી સાગર જળ રાશી રે (૨)
 જો જન સુમરન કરે નીરંતર, સદા રહે ત્રીન પાસી રે (૨) ઘટ
 જો તું ઉસંકા દેખા ચાહે, સખસે રહે ઉદાસી રે (૨)
 બેઠ એકાન્ત ધ્યાન નીતકી જ, હોય જોત પ્રકાસી રે (૨) ઘટ
 હીરદમે જખ દર્શન હોવે, સકળ મોહ તમ નાશી રે (૨)
 બ્રહ્માનંદ મોક્ષપદ પાવે, કટે જનમકી ક્રાંસી રે (૨) ઘટહીમે

૧૦૯.

ભજોને ભગવાનને પછી દીલમાં થાશે ઓરતો
 કરશે કુઠાં કામ વાલીડાની વસ્તુ નથી ઓર તોરેજી.
 જીભલડી જીહાં બોલશે તેને વશ કરીને વારજો.
 જો નારે પડે કામ, તેને સવાયાં સંભાર જોરે-ભજોને
 જ્યારે બુઢાપણ આવશે ત્યારે સારાં ભોજન ભાવશે.
 કાળા મટીકેશ માથે ઘોળા ફરી આવશેજી-ભજોને
 જાવું એકાએકને સાથે લેજો સદાશીવને,
 સ્મરણ કરો શ્યામનું ઘોખો નહી થાય તારા જીવનેરેજી.

સ્મરણ કરો શ્યામનું ટાઢુ થાયજે તારા તનમાં.
મુળદાસ કહે મહારાજ મોહન રહે જો મારા મનમાંરેજી.

૧૧૦.

હરી હરી છાંડકે દુસરી ન કીજે ખાત. (૨)
એક એક ધડી કરોડનકી જાત હય.—હરી હરી૦
ધડી પલ દીન ખોય ફેર ન આવે સોય, (૨)
દાણ ભંચુર દેહતામે, મરણ જેસી, ધાત હય.—હરી હરી૦
હરીકો સંભાળતુ, બકવો બીસાર ડાર. (૨)
તજ અમૃત વીશ કાયકુ તું ખાત હય.—હરી હરી૦
કહત હરીદાસ, રાખ વીશ્વાસ. (૨)
એક એક પલમેં પ્રાણ, નીકશ નીકશ જાત હય.—હરી૦

૧૧૧.

જય જય રામ જય જય હરી, (૨) સદગુરૂ રાયે કૃપા કરી (૨)
હરી ભજવાની આવી ધડી, (૨) જન્મ મરણની રેંટજ ટળી—જય૦
મનુષ્યા દેહ નહી આવે ફરી, (૨) માટે ભજીલ્યો ભાવે હરી—જય૦
રાતે નીંદ્રા દહાડે કામ, (૨) ક્યારે ભજશે સીતારામ—જય જય૦
સીતારામ સીતારામ ભજ પ્યારે, (૨) નહી જનમ વારંવારે—જય૦
સતસંગને તો મુકશે નહી, (૨) સતસંગતો છે મોક્ષ સીડી—જય૦
હરી ભજવાનો આળ્યો દાવ, (૨) હરી ભજીને દ્યોને દહાવ—જય૦

હુવે આ મનથી નીશ્ચય કરી, (૨) બુદ્ધિનેતો અચળ કરી-જય૦
પ્રભુ સ્વરૂપમાં લીન કરી, (૨) દેહ અભીમાનને દુર કરી-જય૦
પરમ પદની પ્રાપ્તી કરી, (૨) અવીનાશીતો ઝાળખો હરી-જય૦

૧૧૨.

મને વૈદ્ય મળ્યારે ગુરૂદેવ, ગોળીરે આપી જ્ઞાનની. (૨)
પંચ વિષયનો રોગ ભારે, ને બગાડ્યાં સર્વ શરીર. (૨)
ગુરૂ મળ્યારે પરમાર થીરે, નાડી જોધને કર્યો નીસ્તાર-ગોળી૦
રામનામના તે નસ્તર મુકીઆ, ને માથે ઝોસડ વાટ્યાંરે વૈરાગ્ય(૨)
કરી પળાવી રાત દીવસનીરે, દુઝોડાગન લાગે લગાર-ગોળી૦
અજ્ઞાનનું આવરણ ટળ્યુંને કાંઈ, ભાસ્યો છે બ્રહ્મ વીલાસ. (૨)
જીવપાણુંતો મટી ગયુંરે, એતો પોતે શીવ પ્રકાશ-ગોળી૦
કર જોડી મીરાં કર ગરેરે, મારી બુડતાં પકડજોબાંય. (૨)
બુડતા પકડજો બાંય મારા નોધારાના આધાર-ગોળી૦

૧૧૩.

ન સમજું સ્વામી શી રીતે, ચરણ સેવા બજાવું હું.
ન એવી કોઈ વસ્તુ જે, પ્રભુ તમને રીઝાવું હું.
તમે છો પૂર્ણ વ્યાપક બ્રહ્મ, અનંતાનંત બ્રહ્મોડે.
ક્યું સ્થલ ખાલી છે તમથી, કે જ્યાં સ્વામી બોલાવું હું.
સદા નિર્મળ નીરંજનને, વળી નીરવાસની નીરલેપ.

પછી જલ સ્નાન ચંદન ધુપ, ક્યાં પુષ્પો ચડાવું હું.
 સકળ સૌંદર્યના આધાર, અને શૃંગાર સૃષ્ટિના.
 ક્યાં શૃંગાર વસ્ત્રો એ, દીગંબરને વીટાણું હું.
 સ્વયંભુતાતના તેજે, તપે રવી ચંદ્રને તારા.
 મહા જ્યોતી દીપકની જ્યાં, પતંગ જ્યોતી લગાવું શું.
 સુમન ભાવે સુમન પુજા, સુમન સહ તન કરું અર્પણ.
 છે અંતરયામી અંતરના, પછી તમને બતાવું શું.

૧૧૪.

આજ મોરો ભાગ્ય જાણ્યો, ભલો ઉગ્યો ભાણુ હરી હરી. (૨)
 સંત આઁયા આંગણે, હરી જન આઁયા આંગણે

મારે ચુક્યુ જમનું દાનજી.

સંત આઁયાને આનંદ છાયો, મારે આંગણે ધમ સાણજી. (૨)
 જ્ઞાન ગોળા ઉડણુ લાગે, ટુટ ગઈ કુળ ખાણજી—આજં
 શબ્દ સુણીઆ ને ભલા બની આ, આવી ગયુ શીતળજી. (૨)
 તેજ મય દેદાર દેખ્યા, તાણી માર્યા તીરજી—આજં
 ઉલટ પેઢીને અધર મેઢી, બકી પડ ગઈ જાણુ હરી હરી. (૨)
 કરમ ભરમ વીકાર ભાગ્યા, ક્યા કરૂં વખાણજી—આજં
 ક્યાંથી આઁયાને ક્યાં જવના, બકી કરી દ્યો જાણુ હરી હરી. (૨)
 ગુરૂ પ્રતાપે સમરથ બોલ્યા, બેઠી મોજે માણુજી—આજં

૧૧૫.

પેલો શ્રીહરી મોરલી બજવે, સખી કાઈ સાંભળોરે. (૨)

ગાયોની વચમાં ઉભો ગોવાલીઓ. (૨)

મોરલી મોહ પમાડે—સખી૦

ગગન મંડલમાં ગાજી રહ્યો ભાઈ (૨)

સુતેલી સખીઓ જગાડે—સખી૦

સંગની સાહેલીઓ ઢમ નથી સુણતી. (૨)

બેરી થઇને બગાડે—સખી૦

એ મોરલીનો નાદ નથી નાનો. (૨)

એ તો ગાજી રહ્યો, ઝાડ પાહડે—સખી૦

ત્રણ કાણાની વાલે મોરલી બજાવી. (૨)

એ તો ત્રૈલોક્યનું ભાન ભૂલાવે—સખી૦

૧૧૬.

કે ઓધવ માધવને મળીએ. (૨)

ચાલોરે જઈ હીમાળે, ગળીએ—કે ઓધવ૦

દશે દીશ બાવળી આ વાળ્યા. (૨)

એવીરે રૂડી કાન તણી માયા—કે ઓધવ૦

જનમના તો જોગીડા, થઇએ. (૨)

વીણા તાલ હાથમાં, લઈ ફરીએ—કે ઓધવ૦

વહાલા તારી પ્રીત લડી, જાણી. (૨)
 હવે હું તો નહીરે, પાઉં પાણી—કે ઓધવ૦
 મંદીરીઆમાં દીવલડો મેલ્યો. (૨)
 જોતીરે હું તો વહાલા તણી વાટો—કે ઓધવ૦
 વાટ કડીમાં ગાવલડી, દોહતાં. (૨)
 ઉભાં ઉભાં ધુસકડે, રોતાં—કે ઓધવ૦
 મળ્યારે મહેતા નરસીંહનો સ્વામી. (૨)
 ગોપીઓ તો મહા સુખ પામી—કે ઓધવ૦

૧૧૭.

જને રામ તણો નહીરંગ, તેનો કદી ન કરીએ સંગ. ટેક. (૨)
 ભરત શત્રુધન તજી જનેતા, પ્રદહાદ તજીઆ તાત. (૨)
 નરસીંહ મહેતા એ માંડલીક તજીઆ(૨)આપ્યો હારમધરાત—જે.
 પાંડવોએ કૌરવ તજીઆ, રાજ છોડીને ચાલ્યાવંન. (૨)
 મીરાંબાઈએ રાણાજી તજીઆ (૨) માલાને ધરીરે મન—જેને૦
 વિભીષણે બંધવ તજીઆ, રામને રાખીમન. (૨)
 ગુરૂપ્રતાપે ગાયે મીરાબાઈ (૨) ધન્યધન્ય હુરી જન.

૧૧૮.

જાઓ જાઓ રે કપટી કાનારે, તમ સાથ ડોણ બેલે. (૨)
 જળ ભરવા ગઈ જમનાજી, સારી રેન ગઈ ઉજગરી.
 મારી મોતન માળા તોડી રે—તમસાથ૦

વૃંદાવનમાં રાસ રમાડ્યા હવે, દુઃખ કેટલાં સહીએ.
 ઓધા જઈ કહે જો કાનાને રે—તમસાથં
 તમે દીલમાં રાખો દગા, તમે છો ધણાના મગા.
 અમને એકલડાં મેલ્યાં રે—તમસાથં
 ગોપી અરજ કરે છે રોઈ, અમારૂં વચન સુણીલ્યો સોઈ.
 મીરાના સ્વામી રસીઆ રે—તમસાથં

૧૧૯.

દવ લાગ્યો ડુગરીએ ગુરૂ કેમ કરીએ,
 કેમ કરીએ ગુરૂ ક્યાં વસીએ—દવં
 આની તીરે ગંગા વહાલા પેલી તીરે જીમના (ર)
 વચમાં બેસીને અમે નીત નહીએ—દવં
 હાલવા જઈએ તો બહાલા, હાલી નવ શકીએ. (ર)
 બેશી રહીએ તો અમે બળી મરીએ—દવં
 આરે વૃત્તીનું વહાલા નથી ઠેકાણું (ર)
 પ્રવૃત્તીને પાસે અમે ઉડી ફરીએ—દવં
 સંસાર સાગર બહાલા, મોહજળ ભરીયો. (ર)
 બાંધ્ય અલો, નીકર ડુબી મરીએ—દવં
 બાઈ મીરા કહે પ્રભુ ગીરધરના ગુણ (ર)
 ગુરૂજી તારે તો અમે સહેજ તરીએ—દવં

૧૨૦.

મારા વૈધ નારાયણ નાથ, નાડી તમે હાથ રાખજો રે (૨)
 ગોળીરે ગોર્વાદ નામ તમારું, શરણુ પુરૂષોત્તમ સાચું તમારું (૨)
 કંઠી કમળાપતી નાથ, ચરણામૃત આપજો રે—મારાં
 કોટી કલ્પના ત્રીવિધ તાપો, આશા તૃષ્ણાના નહીં માપો (૨)
 થયો મહા મુઝરો માધવ, તેને દાખજોરે—મારાં
 અનેક જાતની આધી વ્યાધી, હુરી ભજનમાં થાય ઉપાધી (૨)
 આ માયાની બેડી પ્રભુ તમે કાપ જોરે—મારાં
 પતીત પાવન નામ તમારું, ભક્ત વલ્લભ છો હીતકારું. (૨)
 દયા કરીને દાસને શરણુમાં રાખજો રે—મારાં

૧૨૧.

નગારાં મોતનાં વાગે, છતાં છળકાંન તું છોડે. (૨)
 જીવનમાં બળતરા જાગે, છતાં તુંને ભક્તિના ભાવે.—ટેક.
 પીલાયો તોય માયામાં, મર્યો મસ્તાન થઈ મનથી. (૨)
 પ્રભુ પદમાં પ્રીતી એવી, યથારથ કાં ન તું જોડે. (૨)
 બનીને સ્વાર્થનો કીડો, ઝોળખ્યો નહિ આત્મા હીરો. (૨)
 બુરાંએ બંધનો બુના, તડાતડ કાં ન તું તોડે. (૨)
 દીવાનીએ દીસો જની, ગુરૂગમ જ્ઞાનમાં પટકી. (૨)
 બુરીએ બાદશાહીને, કડાકડ કાં ન તું ફોડે. (૨)

ગુમાવ્યું તેં ધણું તોયે, હજી છે હાથમાં બાજી. (૨)

ચીમન ચીતને ચતુર્ભુજના, ચરણમાં કાં ન તું ચોડે. (૨)

૧૨૨.

એવો શું કરવો ઉપાય (૨)

શું કરવાથી વૃજનો, વહાલીટો વશ થાય. (૨)

એવો એ કરવો ઉપાય, (૨)

જે કરવાથી વૃજનો વહાલીટો વશ થાય. (૨)

ભજો ભજો રધુરાય, (૨) રધુરાય ભજવાથી પાર ખેંટો થાય. (૨)

મારા સામળીઆજી સેઠ. (૨)

તમે અમને લઈ ચાલો વૈદ્ય ઠેઠ. (૨) મારા સામળીઆજી

અહલ્યા નારી ગૌતમની પ્રભુ ચરણ સ્પર્શથી તારી. (૨)

શીવરી બાઈનાં એમાં ખોર, (૨) આરોગ્યા વનમાળી.—મારા સાં

દ્રૌપદી પોકારે વીઠલ, દુવારકાથી આવ્યા. (૨)

કૌરવની સભામાં ભુદર, (૨) ચીર લઇને આવ્યા.—મારા સાં

સુદામાના સંકટ હરીઆં મુઠી તાંદુલ માટે. (૨)

કરમા બાઈનો ખીચડો જમીઆ (૨) જગદીશ પાછલી રાતે.—માં

મીરાં ઉપર ઢાપજ કરીઓ, રાણાજીએ જ્યારે. (૨)

હજારો મીરાં દેખાડી, (૨) રાધા વરે સારે.—મારા સામળીં

કુખજ દાસી કંસની પ્રભુ ચંદન માટે તારી. (૨)

ઝેર ભરીને માસી આવ્યાં, (૨) જસોદા પદને પામ્યાં—મારાં

કર જોડી ગોપીજન કહે છે—વહાલાના વીસારો. (૨)
અમે તમારે સરણે આઁયાં, (૨) ભવ સાગરથી તારો.—મારાં

૧૨૩.

પાવો પ્રેમરસ પ્રાણ જીવનરે, દીન થઈ જાયુરે.
અમને દેજો સંતોમાં વાસરે, અન્ય નવ માગુરે—ટેક.
નયણે નીરખુ શ્રી નટવર રૂપરે, હોંસ હૈયામાં હીરે.
મન માન્યુ મળે સર્વે સુખરે, આનંદને શાન્તીરે—પાં
આપ સ્વામી સદા હું દાસરે, નાતો નીલાવોરે.
રૂચે આપને કરો એવી ટેવરે, અન્ય નવ ભાષોરે—પાં
વગર લાલચનુ લાલ મુને વાલરે, અચળીત આપોરે.
વીષય વાસના પ્રંપચની પ્રીતરે કૃષ્ણ મારી કાપોરે—પાં
સદા ભક્તી સેવા સત સંગરે, મનોહર માગુરે.
દયા પ્રીત મના આપો મને એ હરે પાય લળી લાગુરે—પાં

૧૨૪.

સામગી આ તુજ સામુરે જોતાં, મુજ સામુ નેણ નચાવી સમાં.(૨)
દોહલડાં પેલાં દુરી જન દેખે, તે દેખતાં બોલાવી સમાં—સામં
કે આછારે માણસ આણુ ધટતું બોલે,
તેને તો વચમાં લાવી સમાં—સામં
સોનારે સહસ્ર કરીને દેખાડે, તેના સંગાથે કંઈ કહાવી સમાં—સાં

જો હું તુજ પર રીસાવું તો, તુ મુજપર રીસાવી સમાં-સામ૦
નરસીંહના સ્વામી પ્રભુ એટલુંરે માગુ (૨)

ચરણ કમળ મુકાવી સમાં-સામ૦

૧૨૫.

કોઈ ચાંપ કરીને ચેતોરે, ચાલ્યા જવું છે. (૨)

નથી કાળ કહીને લેતોરે, ચાલ્યા જવું છે. (૨)

કોઈ રામ નામ સંત કહે છે, શમસ્યાન મહી સૌ લે છે. (૨)

ઝટ બાળી ઘેર વળે છે રે, ચાલ્યા જવું છે. (૨)—કોઈ ચાંપ૦

મુત માત પીતાને નારી, મુખ ભોગવતા જે ભારી. (૨)

કોણુ આજે સાથ તમારી રે, ચાલ્યા જવું છે—કોઈ ચાંપ૦

ન માયાથી બંધાવું, સ્વસ્વરૂપમાં લીન થાઉં. (૨)

ગુરૂ નામ અહો નીસ ગાવુંરે, ચાલ્યા જવું છે—કોઈ ચાંપ૦

પુલ બાંધી ગયા ભક્તિનો, સૌ સંતો ભક્તોને મહંતો. (૨)

કહે દાદુ દાસ કબીરાંરે, ચાલ્યા જવું છે—કોઈ ચાંપ૦

૧૨૬.

રામનું સ્મરણ કરજો રે, જથી મંગળ થાશે. (૨)

ગુણ તો ગોવિંદના ગાજો રે, જથી મંગળ થાશે. (૨)

ઈંદ્રાદિક તારે પાયે લાગશે, ગુણ તારા સરવે ગાશેરે—જથીમં૦

સંકટ તારા હરવા શ્રીવીઠલ, ચક્ર ધરીને પ્રભુ ધાશે રે—જથી૦

૧૨૭.

ક્યા માગુ મેરા રામ થોડે જીવનમે ક્યા માગુ મેરા રામ.
 ધર નહી રહેના અમર નહી કાયા,   "   "
 ક્યા કરે મહેલ ઔર ક્યા કરે ટાટા (૨)
 છોડ ગયે રાવણ લંકાકે ઠાઠા-ક્યા માગુ
 કહત કબીરા સખ છોડ કે જાના, (૨)
 મેં તો એક તેરા ચરણ કુચાહતા-ક્યા માગુ

૧૨૮.

સૌ આનંદ સાગરમાં આવો મહાલીએ (૨)
 ગુરૂ ગોવીંદના ગુણ ગાન ગાધએ-સૌં આનંદ
 સાખી-સત્યને ગુરૂ એ એક છે, શબ્દે થાય પીઞ્જન (૨)
 પંચ ભુતને ભેદતાં, સધળે એક સમાન. (૨)
 આવો પ્રભુ સ્વરૂપમાં લીન થાધએ-સૌ આનંદ

૧૨૯.

બાઈ હમે જાદવ જોવા જઈ શુંરે(૨)શામળીઆને જોવા જઈ શુંરે(૨)
 ના કહે સો તો નીરસ જ થઈ શું-બાઈ હમે
 મારી સાસુજી નાયજ કહે છે રે, મારી નણદલ દેશે ફાંસી-બા.
 અમે કુવે તે પાણીડાં જઈ શુંરે,
 અમે વીખડાં ગોળી ગોળી પીશુંરે-બાઈ હમે

મારો પીયુડો તો પ્રીત ન જણેરે, એના મનમાં તે મેહરન આવેરે (૨)
એતો મળે મનુષ્યા દેહને ટાણેરે—આઈ હુમે
ગેતી સર્વે છોડીને ચાલીરે, એ તો માધવ સાથે માહલીરે (૨)
નરસી આનો સ્વામી રૂડોરે, મેતો પહેરયો અવીચલ યુડોરે—માં

૧૩૦.

કોઈ ચેતો હો નરનારી રે, ઓ સંસારી (૨)
ચાલી આવે મોત સવારીરે. ઓ સંસારી (૨)
ન ખનવું ખાવા ખાવી, લેવી ગુરૂ ગમની ચાવી. (૨)
જવું ભુલી ભુતને ભાવીરે. ઓ સંસારી—કોઈં
કવી પંડીત કે પુરાની જગમાં હો દીરતી ગવાણી. (૨)
પણ ભજન વીના ધુળધાણીરે. ઓ સંસારી (૨)
દુનીયાં દો દીનકું ભટકું, એમાં શું મનકું ભટકયું. (૨)
સંતો કહે ચાખી દ્યો હરીરસ ચટકુંરે. ઓ સંસારી—કોઈં

૧૩૧.

આજ મેરા સતગુરૂ આવે મીજમાન,
તન મન ધન જીવ કરૂં દુરખાન—આજ મેરાં
ચંદન ધસીને રૂડા મંદીરી આમાં લેપાય (૨)
કેસરથી રૂડાં છાંટણાં છાંટાય—આજ મેરા સતં
ગજ મોતીએ ચુની ચોક પુરાય (૨)
સોનેરી રૂડા કળસ ઢોળાય—આજ મેરા સતં

તનખા તોડીને દીયાહે પરમાણુ (૨)

હમે તમે પાયે સાધુ પદ નીર્વાણુ-આજ મેરાં

કહત કબીરા સુનો ધરમદાસ (૨)

કેવળ નામ ભજે કીરતાર-આજ મેરા સતં

૧૩૨.

સતગુરુ સંતે મને ચોરી શીખવાડી(૨) જ્ઞાનનો આસ ગળાવ્યો-સં
ચીત ચૌટામાં ચોરીઓ પેઠી (૨) પ્રેમના પછાડા પેઠારે-સં
શીલ સંતોષની સાડીઓ બનાવી(૨) ધણીના મહેલે પધારે-સં
જ્ઞાન રૂપી ઘોડા શણગાર્યા (૨) સવળી ચાલે ચલાયારે-સતગુરુ
ગંગા જમુનાના ધાટ ઓળંગ્યા(૨) જળ હળ જ્યોતી દરસાણી-સં
વાટછે વસમીને રાત અંધારી (૨) ચારે દીસે ચોટીઓ ચમકે-સં
ખેપ કરીને વાલે ખાતર ખોદ્યું(૨) માલ વીએ, માલ મેલવ્યો-સં
આરે વેળાનું તું ખુબ કમાણો (૨) માલ મગતો લાવ્યો-સતં
કહે કબીરજી સુનો મેરે સાધુ (૨) ભવનો ફેરો ટળ્યો-સતગુરુ

૧૩૩.

જગોરે જગોરે જદુરે પતી, રૂજની વીહારી.

મંડળીક મુજને બહુ બીવરાવે, જીવન દ્યો જગી.-ટંક.

અરણુ ઉદયની વેળા થઈ છે, અચણા આથમી.

દીપક જ્યો તો ઝાંખીરે થઈ છે, કહું છું શીરનામી.-જગોરે

ધંટીઓ ગાજે મારા વહાલા, પ્રેમદા ભરે પાણી.
 કેશવજી તમે હજી એ ન આંચ્યા, કોને બાંધ્યા તાણી-જગો.
 રાવણને કુંભકરણ જીલ્યા, તેની ઉંધ તમને આવી.
 આળસુ શુંરે બન્યા અલબેલા, શું બેઠા રીસાણી.-જગોરો
 આસનથી ઉઠો અલબેલા, કષ્ટ તમે કાપો.
 નર સૈયો કહે નાથજી મારા, હાર તમે આપો.
 હાર તમે આપોરે વહાલા મારા, હાર તમે આપો.-જગોરો

૧૩૪.

મારી નાન પણાની પ્રીત, શામળી આની સાથેરે. (૨)-ટેક.
 અમે રમતાં દીવસને રાત હરી જીની સાથેરે. (૨)
 વહાલા તમ વીના ઘડી ન રહેવાય, પ્રીત બંધાણીરે. (૨)-મા.
 મારા મનડા માંહી મોરાર, ચીત્તમાં ચળકેરે. (૨)
 મારા નેનુમાં નીર નમાય, આંસુડાં ઠમકેરે. (૨)-મારી.
 મને માર્યા સદગુરુએ બાણ, ધાયલ કીધાં અમનેરે. (૨)
 મીઠા મોરલી વાલા મહારાજ, મન હરી લીધારે. (૨)-મારી.
 મારો સુકાઈ ગયો શરીર, અનડા ન ભાવેરે. (૨)
 બીજી વેરણ થઈ છે રાત, નીંદ્રા ન આવેરે. (૨)-મારી.
 મારી ઝોધા અંતરની વાત કોના આગળ કહીએરે. (૨)
 એવા સંત મળે સધીર, સમજી મુખ લઈએરે. (૨)-મારી.

દીનો નાથ ગોકુળ માંય, ચાલો જોવાં જઈએરે. (૨)
 એમ બોલ્યા બીહારી દાસ, રહીએ રંગેરે. (૨)—મારી૦

૧૩૫.

સદગુરૂ મેરા મેતો નોકર ચાકર તેરા (૨)
 સાહેબ મેરાંરે મેંતો હુકમી ખંદા તેરા. (૨)
 સતગુરૂ નામ નીસાનીરે દીની (૨) પ્રીતમ પ્રીત છીનકે લીની. (૨)
 અપના જાણી દયા મોહે કીની (૨)
 મીટ ગયા ફેરા મેતો આદી અનાદી તેરા—સદ૦
 સતગુરૂ સત્ય લોક કેવાસી (૨) રિદ્ધિસિદ્ધિ મુક્તિ સર્વ દાસી. (૨)
 સખ ધટ માંહે રહ્યારે વીલાસી (૨) નહિ દુરહે દેરાંરે—સદ૦
 વૃત્તિ વસ્તુ લઇને પીછાની (૨) સુરતી નીરાકાર ટેરાની. (૨)
 મુર્તિ નેહું માંહી સમાણી (૨) ભયા ઉંજ્યારારે—સદ૦
 સુરતી ચક્ષી ચઢી અસમાના (૨) શુન્ય શીખરમે કીયા અસ્થાના.
 ચન્દા પડ્યા મુક્ત મેદાના (૨) રસ્તા ધડ્યા મેદાના—સદગુરૂ૦

૧૩૬.

મુજ જીવન આ પ્રભુ તુંથી ભરું (૨)
 અમૃત રસ પ્રેમ સીંધુમાં હુયુ. (૨)
 મુજ દેહ વીધે વળી આત્મ વીધે (૨)
 જડ ચેતનમાં પ્રભુ વાસ વસે. (૨)

મુજ રક્ત વીધે મુજ નાડી વીધે (ર)

મુજ દૃષ્ટિ વીશે મુજ વાણી વીશે—મુજ૦

મુજ તર્ક વિધે મુજ કર્મ વિધે (ર)

પ્રભુ વાસ વસો મુજ હૃદય વીશે. (ર)

શીરમાં ઉરમાં મુખમાં કરમાં (ર)

પ્રભુ વ્યાપી રહ્યો મુજ અંતરમાં—મુજ૦

મુજ જીવનકેરું રહસ્ય ઉંટું (ર) મેરા શ્યામ સુંદર સ્વરૂપ દેખું. (ર)

૧૩૭.

આજનો લહાવો લીજીએ રે, કાલ કોણે દીઠી છે. (ર)

હે તે શ્રી નાથજીને ભેટીએ રે, કાલ કોણે દીઠી છે.

કાયાનું પારણું ને સુરતાની દોરી (ર)

હે તે શ્રી નાથજી બુલાવીએ રે—કાલ૦

પ્રેમના પતંગને પ્રેમનીજ દોરી (ર)

પ્રેમના આકાશમાં ઉડાળીએ રે—કાલ૦

પ્રેમના મહાસાગરે પ્રેમ વહાણુ ડેલી (ર)

પ્રેમનાં હલેસાં લગાવીએ રે—કાલ૦

પ્રેમની વાડી માંય એક પ્રેમ વૃક્ષ વાવી (ર)

પ્રેમનાંજ પુષ્પ પ્રગટાવીએ રે—કાલ૦

પ્રેમ તણે તાંતણે પ્રેમ ગાંઠવાળી (૨)

પ્રેમ પુષ્પ માલા પહેરાવીએ રે-કાલં

પ્રેમનીજ વાંસળીને પ્રેમનીજ કામળી (૨)

પ્રેમનીજ રાતડી રમાડીએ રે-કાલં

સુરતાની સાન વડે પ્રેમ પ્રગટાવી (૨)

પ્રેમનાજ રાસ રચાવીએ રે-કાલં

૧૩૮.

ભક્ત વત્સલ ભગવાન હમારો (૨) ભક્ત વત્સલ ભગવાન. (૨)

શીતલ શરણે કોમલ ચરણે (૨) દે છે અભય વરદાન-હમાં

વણુ બોલાવે સામો આવે (૨) મનમોહન બંસી મધુરી બજાવે

મુજ નટવર સુંદીર શ્યામ-હમાં

વીઠલ વર હરનાથ પ્રગટ છે (૨) નામ સ્મરણથી એહ નીકટ છે

દાસ ચરણ રજ ચહાય-હમાં

૧૩૯.

રોઈ રોઈ અખીયાં મેરી લાલ કરં

લાલ કરં રે કુરબાન કરં રે રાણા-રોઈ રોઈં

હીરનાં ચીર રાણા મુને નથી ગમતા રે

ભગવાં પહેરીને હું તો નિત્ય ફરં રે-રાણાં

હીરા મોતીની માળા મુને નથી ગમતી રે
તુલશીની માળા પહેરી હું તો ફરું રે-રાણાં
બાઈ મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધરના ગુણ વહાલા
ગોવિંદ ગુણ ગાતી સદા હું તો ફરું રે-રાણા રોઈ રોઈં

૧૪૦.

ખેલત હુમ હરી સંગ હોળી (ર) શ્યામ મેરો છેલ બડોરી-ખેલં
કાટી રવી સમ નાથ પ્રકાશીત (ર) અનુપમ રૂપ બન્યોરી-ખેલં
આનંદ રેલ છલકત બેઠે ઉરસે (ર) સુખ નહી જત કહ્યોરી-ખેલં
સખ સખી મીલ કર વીચાર કરત હય (ર) નાથકું હાથ કરોરી-ખે
વ્યાકુલ કરવાકું વશ વશ કર ડારો (ર) મંદીર કેદ કરોરી-ખેલં
જત નીકટ હુમ આપહી વ્યાકુલ (ર) રૂપ નહી જત લહ્યોરી-ખે

૧૪૧.

આજ સખી મુને સદગુરૂ મળીઆ (ર)
દેવ દીવાળીના દીનજ વળીઆ (ર)
અંતર જમી અટળક ઢળીઆ (ર)
હીરલો દીધો ગુરૂએ હાથમાં રે-આજં
સ્નેહ લગાડી સોહાગણુ દીધી(ર) ચૈતન્ય પુરૂષે ચરણોમાં લીધી(ર)
સુધર ભાવે ભક્તિ રે દીધી (ર)
માળા પહેરાવી ગુરૂએ મોક્ષની રે-આજં

હુંરે ભુલીતી ભવન હમારૂં (૨) સદગુરૂએ ધર ખતાવ્યું મારૂં (૨)
તન મન ધન લઈ તાપર વારૂં (૨) જણે વર વળાવ્યો વીઠલો રે—આઠ
સઈ રે સમાણી થઈ રસમોટી (૨)

સદગુરૂએ આપ્યું હેવા તન ગોતી—આઠ
નીરમલ રૂપ એ નેણામાં જોતી (૨)

અહોનીશ એજ અનુભવીએ—આઠ
સેજ આનંદ સુખ શ્યામને સંગે (૨)

નિત્ય નિત્ય નેહુ વધાર્યો રોમ રોમ અંગે (૨)
અરસ પરસ એક આનંદ અંગે (૨)

માહેલે મંદી રીએ મહાલ તોરે—આઠ
વેદ પુરાણ વદે છે રે જોને (૨) શેષ સારદા સ્તવે છે રે જોને (૨)
જીહાર સમજ્યા સદગુરૂ સાને (૨)

આતમ રવી ગુરૂ ઓળખ્યા રે—આઠ

૧૪૨.

લાવો લાવો કાગળીઓને દોતકે, લખીએ હરીને રે (૨)
તેમાં શીઓરે હમારો વાંકકે, નાવે ફરીને રે (૨)—ટક.
વહાલે અમૃત ભોજનીઆં આજ, જમાડ્યા છે અમને રે (૨)
હવે વીખડાં ઘોળી મત પાઓ, ઘટે નહી તમને રે (૨)—સાઠ
વહાલે પ્રેમ પછેડો આજ, ઓઢાડ્યો છે અમને રે (૨)
હવે દધને પાછો નવ લીઓ રે, ઘટે નહી તમને રે (૨)—સાઠ

વહાલે અધોર વનમાં આજ, ઉતાર્યા છે અમને રે (૨)
હવે કુવામાં નાખી વરતન વાઢો, ઘટે નહી તમને રે (૨)—લા૦
વહાલા ભલે મળ્યા ભગવાન કે, દર્શન દીધારે (૨)
એમ બોલ્યા મીરાંબાઈ દાસી, કે પ્રેમ રસ પીધાં રે (૨)—લા૦

૧૪૩.

દીલ લગા હમારા, બીહારીસે (૨)—ટેક.
રાજ રંક શેઠ સખ દુઃખીઆ, (૨) જરત હે ખેર અંગારીસે—દીલ૦
કામ લોભ વ્યાકુલ મન દેખે, (૨) દીલગીરી દુનીઆ દારીસે—દી૦
સગા કુટુંબી સ્વાર્થ સિધાવે, (૨) કરત નહી રખેવારીરે—દીલ૦
અંત સમેકોઈ કામ ન આવે, (૨) કરત હય બહોત ખુવારીરે—દી૦
બ્રહ્માનંદ આનંદ ભયે રે, (૨) શ્યામ છેલ ગીરધારીસે—દીલ૦

૧૪૪.

બાપુ હું છું રાંક ભીખારી તમારો (૨)
એક નામની ભીખ માગનારો—બાપુ૦
જગ બંધુ નામની ઝોળી ખાંધે (૨) દીનબંધુ નામની દેરી. (૨)
ગૌર નીતાર્થના મધુરા નામની (૨) વેગેદીઆ ભીખથોડી—બા૦
સંત ભક્તોએ ભાવથી માગી (૨) નામની ભીખચીર કાલા (૨)
વીકલ વર હરનાથ કેરા નામની (૨) ભીખ દો વહાલા—બાપુ૦
મોતી માળા હીરા હાર ન માગું (૨) માયુ નહી હીરચીર. (૨)

મીરાંબાઈના ગીરધર કેરી (૨) નામની લીખ ધ્યો વહાલા—ખા૦
દામ ન માગુ દોકડો ન માગુ (૨) માગુ નહીં ધરાધામ. (૨)
તુલસીદાસના પ્યારા રામ (૨) કેરી લીખ ધ્યો વહાલા—ખાપ૦

૧૪૫.

હરનાથ અમારો, શ્યામ સુંદર પ્રગટ છે, (૨)

સૌનાં દુઃખડાં હરવાનું એને વૃત્ત છે.

જગતની આશાથી, નિરાશ થઈને (૨)

જે ચરણ શરણમાંહી આવે. (૨)

મન વાંછીત કૃપા આપે છે તેને (૨) ઘટઘટ રમતો એનટ છે—હર૦

નાથ હમારોને હું છું એનો (૨) એમ અંતરથી જે જાણે. (૨)

તેની પાસેથી ખસે નહીં ધડીએ (૨) કાલ કરારનું ખત છે—હર૦

નાથનું નામ રટણજ કરતાં (૨) દુઃખ સર્વે દુર થાયે (૨)

હૃદય હરણ કરી પ્રેમ ઝરણમાં (૨) ખીંચી લેવાની એને લાગે—હ૦

૧૪૬.

સંતો સો સદગુરૂ, મોઢે લાવે (૨)—ટૅક.

સત્ય નામકા ભરભર પ્યાલા (૨) આપ પીએ મોહી પાવે—સંતો૦

મેળે જાય ન મહંત, કહાવે (૨) પુજા ભેટ ન લાવે—સંતો૦

પડદા દુર કરી આંખનકા, (૨) નીજદર્શન, દીખલાવે—સંતો૦

જોકે દરસન સાહેબ દરસે (૨) અનહુદ શબ્દ સુનાવે—સંતો૦

માયાકે સુખ, દુઃખ કરીજને (૨) સંગન સ્વપને ચલાવે—સંતો૦

નીશ દીન સંત સંગતમે રાયે (૨) શબ્દ મે સુરતા સમાવે—સં૦
કહે કબીર તોઠા ભય નાહી (૨) નીર્ભય પદપર સોવે—સંતો૦

૧૪૭.

આકાશથી હંચા અને, પાતાળથી નીચા પ્રભુ. (૨)
ડરતા નથી કદી કોઈ દીન, મહા કાળના પણ કાળથી. (૨)
પહોળા પ્રભુ દશદીસથી, વેદો સદા ભણતા ભણે. (૨)
નીર્બંધ પ્રભુ બંધાય છે, કાચા સુતરને તાંતણે. (૨)
આવે નહી ધ્યાને પ્રભુ, સુરયોગી મુની તપસ્વી તણા. (૨)
મુશ્કેલથી રોકાય છે, ધ્યાને કદી, બ્રહ્મા તણા. (૨)
પકડાયના બંધાયના, રોકાયના સુર તાંતણે. (૨)
બંધાય છે પ્રભુ પ્રેમ રૂપ, કાચા સુતરને તાંતણે. (૨)

૧૪૮.

કહું કોને હૃદયની આ હૃદયની તે હૃદય જાણે. (૨)
દીવાના દર્દીનું દીલદર્દ, દીવાનો દર્દી પીછાને. (૨)
અગન જે ઈશ્કની લાગી, બુજવે કોણ આશકની. (૨)
ન જે સમજે શું તે કરસે, મુજમણ આવી અંતરની. (૨)
કરી મહોખત કરી સોખત, કરી ન કરી નહી થાએ. (૨)
પડ્યો ધા પ્રેમનો ભારી, હવે તે કેમ રૂઝાશે. (૨)
લુભાયો સ્વર્ગ સુખમાંહે, દુખ્યો શું બ્રહ્મ દરીઆમાં. (૨)

પડ્યો પટ પ્રેમનો દૃઢયે, દૃઢય રસ મય બનેલું છે.
 દૃઢયમાં કૃષ્ણ તારી તે, મનોહર મુર્તિ રમે છે. (૨)
 અહો તે દીવ્ય મુરતીને, સ્મરી ધર ધ્યાન અંતરમાં. (૨)
 પ્રભુ કરસે કૃપા તુંજપર, પછી દરકાર શાની છે, (૨)

૧૪૯.

શાન્તી જો અપને ચીત્ત ધારે, આપકુ આપહી ઓધારે. (૨)
 યુક્તીવીના નર યુક્તી નહી, યુક્તીવિના નહિ ભાવ. (૨)
 બીના ભાવ શાન્તિ નહી, (૨) શાન્તીબીના સુખનાય.
 ઉપનીષદ ગીતા નીરધારે (૨) આપકુ આપહી ઓધારે.—શાં૦
 દશેદીશા કા રાજ્ય મીલે, ને જગત પુત્ર બનજાય. (૨)
 સુમેરૂ ગીરી બેઠક મીલે (૨) શાન્તી બીના ગભરાય.
 દુખીકી વીષત્તી શાન્તી ટાળે (૨) આપકુ આપહી ઓધારે.—શાં૦
 દોડ દોડ મર જાય રાત દીન કછુ ન આવે હાથ. (૨)
 શાન્તિ સિંધુ મંજન બીના (૨) અંતધુને ગો માથ.
 સમે ચુકે પર જખ મારે (૨) આપકુ આપહી ઓધારે.—શાં૦
 માન ચાહે નહિ માનતું, સદા અરજ કર દેત. (૨)
 માધવ રામ બજાય ચાકરી (૨) ઝટપટ છુટી લેત.
 અબે ક્યુ જીતી બાજુ હારે (૨) આપકુ આપહી ઓધારે.—શાં.

૧૫૦.

પ્રીતો પુરવ જનમ નીરે, પીયુ પીયુ પોકારતી.
 સત શણુગાર સજીઓરે, સ્વામીને શોધવા સાંઠે.—ટેક.
 પહેરી પ્રેમ પટાળીરે, ચતુરાધનો ચણીઓ.
 હૈયે હાર છે હેતનોરે. બુદ્ધી કંચવો બનીઓ.—પ્રીતો૦
 અનુભવનાં છે આંઝણુરે, નાકે વેસર મોતી.
 સુરતી શોધવા ચાલીરે, શીલશેરીએ જોતી.—પ્રીતો૦
 ખોળતીતી ખાંતેરે, પોતે ખોવાઈ ગઈ.
 વહે લુણુની પુતળીરે, અદૃશ્ય થઈ જળમાં.—પ્રીતો૦
 અતી આનંદ ઉલટયોરે, પ્રગટ પરી બ્રહ્મ મળ્યા.
 ધીરે સરીતા સ્વરૂપેરે બ્રહ્મ સીંધું માંહી ભળ્યા.—પ્રીતો૦

૧૫૧.

ચાદર ઝીની રામ ઝીની, (૨) હાંરે એતો સદારામ રસબીની—ચા૦
 અષ્ટ કમળ નવ ચરખો ચાલ્યો, પાંચ તત્ત્વ મીલ પીની રામ (૨)
 નવ દશ માસ જો બનતા લાગ્યા, મુરખ મેલી કીની (૨)—ચા૦
 જખએ ચાદર બનકર આઈ, ઘોખીકે ધર દીની રામ (૨)
 સુરત શીલાપર પટક પછાડી, શુધ્ધ શુધ્ધ ઉજલી કીની (૨)—ચા૦
 જખએ ચાદર ધુપ કર આઈ, રંગરેજ ધર દીની રામ (૨)
 પ્રેમ પ્રીતકા રંગ ચઢાયા, મોરે સદગુરૂ રંગ દીની (૨)—ચા૦

જખએ ચાદર રંગકર આઈ, સુરનર મુનીજન ચીની રામ (૨)
 ઓઢુની સંત શંક મતી માનો, દીન દશ તોફ દીની (૨)—ચા૦
 રંકારે ઓઢીને વંકારે ઓઢી, ઓઢી સજન કસાઈ રામ (૨)
 મુવા પઢાવત ગુણીકા ઓઢી, ઓઢી મીરાંખાઈ (૨)—ચાદર૦
 ધ્રુવજી ઘૌર વિભીષણ ઓઢી, શુકદેવ નીરમલ કીની રામ (૨)
 દાસ કબીરા જુગતસે ઓઢી, જયુંકી જયુ ધર દીની (૨)—ચા૦

૧૫૨.

અમે સર્વત્ર શ્યામ જોનારા—અમારે પછી શી ચીંતા (૨)	
અમે સંસાર સ્વપ્ન ગણનારા	“ “ (૨)
અમે અહંમ બુદ્ધિ તજનારા	“ “ (૨)
આવી મળ્યું તેમાં શુભ માનનારા	“ “ (૨)
અમે દ્રઢ શ્રદ્ધાથી બુઝનારા	“ “ (૨)
અમે આત્મામાં, મોજ માનનારા	“ “ (૨)
અમે તત્ત્વ જ્ઞાનના વિમાને ઉડનારા	“ “ (૨)
અમે વિશ્વને ટુંક મારી ઉડાવનારા	“ “ (૨)
અમે નામામૃત પીને પાનારા	“ “ (૨)
અમે મસ્તીમાં મસ્ત ફરનારા	“ “ (૨)
અમે સ્વસ્વરૂપ પરબ્રહ્મમાં વિહાર કરનારા	“ “ (૨)
અમે અખંડ આનંદમાં રહેનારા	“ “ (૨)

૧૫૩.

રાજરામ અવતર્યા કે વહાલે મારે પાણી પરપાળ બાંધીરે,
તેઆ. તેઆ. તેઆ. તેઆ.

અમે તમે આરાધીએ જ-તેઆ. તેઆ. તેઆ. તેઆં

નરસીહ મહેતાને વહાલે નાણા વટી કીધો (૨)

હુંડી સ્વીકારી હાર આલીઓરે-તેઆં

નાગરી નાતમાં લજ્જા રાખી (૨) કુવર બાઈનું મામેરું પુરીયુંરે-તેં

રાજ રાવણને રણમાં રોળ્યો (૨) રાજ વિભીષણને આલીયુંરે-તેં

દ્રૌપદીની વહાલે લજ્જા રાખી (૨)

તાતણે તાતણે ચીર પુરીયારે-તેઓં

કોટી કૌરવને ઝાંખા કીધા (૨) પાંડવને હંચા કીધારે-તેઆં

વન્દ્રાવનમાં તેવહાલે ગૌધેનચારી(૨) વૃજનારી સંગ રમીઆરે-તેં

ગોકુળથી વાલો મથુરા પધાર્યા (૨) મામા કુંસને મારીયોરે-તેં

ચેતન હારા કેમ નથી ચેતતો (૨) રાત દીવસ જપું છુંરે-તેં

નામાનો આ સ્વામી શામળીઓ (૨) સાંભળ લોચા કહું છુંરે-તેં

સાન કરી તુજને સમજવું (૨) માંડે વચન માની લેરે-તેં

૧૫૪.

ક્યા બોલે અબ ક્યા બોલે, મન મગન લયા અબ ક્યા બોલે

તેરા સાહેબ હે તુજ ભીતર (૨) બાહેર નેના ક્યા બોલે-મનં

સુપ્રમથા નાડી અમીરસ લાવે (૨) પ્યાલા ભર ભર અણુતોલે—મં
હુંસે પાયા માન સરોવર (૨) દુજી જગ્યા પર બગડોલે—મનં
કહત કખીરા સુનો ભાઈ સાધુ (૨) સતગુરૂ પાયા અણુમેલે—મં

૧૫૫.

મારે ને હરીવર સાથે પ્રીત બંધાણી —ટેક.
ધંધો કરતાં હું તો ઉઠીને ધાઈ
કોટીક કર્મ મારાં ગયારે કપાઈ—મારેં
બ્રહ્મા સરીખા હરીનો લેદ ન જાણે
શેષ સરીખા હરીના ગુણ ગાય—મારેં
શીવજી સરીખા હરીનો પાર ન પામે
વેદ સરીખા હરીને થાક્યારે ગાઈ—મારેં
અમેરે તમારે ને તમેરે અમારે
અરસ પરસ અંગમાં રહ્યારે છુપાઈ—મારેં
પ્રેમની સાંકળીએ હરીવર મંદીરે પધાર્યા
પુરણ દાસની પુરણ કમાઈ—મારેં

૧૫૬.

નામકો મહીમા અગમ અપાર, તોકો કોઈ ન પામે પાર—નામં
નેતી નેતી કર વેદ કહતહે, પાઈ શકે નહિ પાર. (૨)
ચતુરાનન ચારો જીવ્યાસે, (૨) નીશદીન કરત પોઠાર (૨)—નાં

શુન્ય સમાધી લગાય ધ્યાન ધગ, સનકાદીક ગયે હાર (૨)
 શેષ સહસ્ર મુખનામ જપતહે, (૨) લે પૃથ્વીકો ભાર (૨)—ના૦
 ત્રેતામધ્યે રામે એકતારી, ગૌતમ ઋષિકી નાર (૨)
 નામ લજનસે જીવ અનેક, (૨) નીશદીન હોત ઉદ્ધાર (૨)—ના૦
 એહી નામ સકલ ઘટ માંહી, સંતન લીયો નિહાર (૨)
 સાહેબ કબીરા કુ ગુરૂજીને દીનો, (૨) સોઈ નામ નીજ સાર—ના૦

૧૫૭.

મુખડાની માયા લાગીરે,—મોહન તારા. (૨)—ટેક૦
 મુખડુ મેં જોયુ તારું, સરવે જુગ થયું ખાઈ. (૨)
 મન માઈં રહ્યું ન્યાઈરે,—મોહન તારા.
 સંસારીનું સુખ એવું, ઝાંઝવાના નીર જેવું. (૨)
 તેને તુચ્છ કરી ફરવુંરે,—મોહન તારા.
 સંસારીનું સુખ કાચું, પરણી રંડાવુ પાછુ. (૨)
 તેને ઘેર શીદરાયુંરે,—મોહન તારા.
 પરણું તો પ્રીતમ પ્યારો, અખંડ સૌભાગ્ય મારો. (૨)
 રાંડવાનો ભય ભાગ્યોરે,—મોહન તારા.
 બહાલા મારા વ્રજવાસી,—દર્શન દોને અવીનાશી. (૨)
 પ્યાસી છું હું તારી દાસીરે,—મોહન તારા.
 બાઈમીરાં બલી હારી, આશા મુને એક તારી.
 લોક લાજ દીધી બાળીરે,—મોહન તારા.

૧૫૮.

જાણ્યું જાણ્યું જાણ્યું, તત્વસાર ત્રેલોકમાં જાણ્યું.
 જથી લીધું લીધું લીધું, મેં તો નામ નારાયણનું લીધું. ૧
 મારે બહાલે કીધા કીધારે, અમને પાપીને પાવન કીધા.
 જથી પીધા પીધારે, મેતો હરીરસ ઘોળી ઘોળી પીધા. ૨
 મારે બહાલે સીધ્યા સીધ્યારે, હરી જનોના સર્વે કારજ સીધ્યા.
 રામદાસ એમ બોલીઆ, અમને આત્મ સ્વરૂપમાં લીન કીધા. ૩

૧૫૯.

સખસે હંચી પ્રેમ સગાઈ. ટેક.
 દુર્યોધનકા મેવા ત્યાગો (૨) શાક વીદુર ધર પાઈ—સખસે
 જુઠે બેર સખરીઠે ખાએ (૨) બહુ વિધી પ્રેમ લગાઈ—સખસે
 પ્રેમકે વશ નૃપસેવા કીન્હી (૨) આપ બને હરીનાઈ—સખસે
 રાજસુ યજ્ઞ યુધિષ્ઠિર કીનો (૨) તામે જુઠ ઉઠાઈ—સખસે
 પ્રેમકે વશ અર્જુન રથ હાંકયો (૨) જીલગયે ઠકુરાઈ—સખસે
 એસી પ્રીત બઢી વન્દ્રાવન (૨) ગોપીન નાય નચાઈ—સખસે
 સુર કુર ઈસ લાયક નાહી (૨) કહલગ કરૂ બડાઈ—સખસે

૧૬૦.

ગોકુળીહં નાનુ ગામ ડીહં શા માટે આવો શ્યામ ?—ટેક.
 શા માટે આવો શ્યામ શા માટે આવો શ્યામ ?—ગોકુળીહં

કુખજ છે નારી અતી કામણ ગારી (૨) તેણે તો વીસરાવી દીધાં
બાવા નંદજનાં, ધામ—ગોકુળીહં

મથુરાની અંદર મણી જડમંદીર (૨)

ધુળથી ઢાંકેલાં હવે શીદને ગમે ધામ ?

કહે કવી પીંગળ મુરતી છે મંગળ (૨)

મારા દૃઢ્યમાં રહેો તોમારે શું છેખીજું કામ—ગોકુળીહં

૧૬૧.

સાંભળ સજની રેહો કહું છું (૨) હું શીખામણ તુજને દહં છું. (૨)
રતન અમુલખ લાધ્યું મુજને (૨) આવજે દેખાડીશ રેહો તુજને-સાં
હવે ધર લાધ્યું રેહો માં (૨) પ્રગટ્યા રવી ટળ્યું અંધારૂં. (૨)
માથે નાખ્યો રેહો છેડો (૨) થયો છે મારે હરીવર સાથે નેડો—સાં
નાડરૂં લોકડીઆ તણી લાજે (૨)

વહાલે મારે સ્વરૂપ દેખાડ્યું આજે. (૨)

દાસ મીઠાનો રેહો સ્વામી (૨) તન મન સોખ્યાં અંતર જામી—સાં

૧૬૨.

સુખરે સાગરમાં હંસ લો, મોતીયરે (૨)

મોતીયરે હંસલો મોતીયરે—સુખરે

અમુલખ મોતી કેરૂં અતી અજવાળરે (૨)

જવેરી જીવેતો તેનું મનડું ઠરે—સુખ

એરે મોતીમાં ચૌદ લોક સમાયારે (૨)

બ્રહ્મા વિષ્ણુ ને શંકર શોધ કરેરે—સુખં
ખરીદ કરે તેને ખોટન આવેરે (૨)

હીણ અભાગી તેની કીંમત ન જાણેરે—સુખં
જતન કરી તેને રાખે કાઈ જાળવીરે (૨)

વીરલા એવા કોક જગમાં હીરે—સુખં
સદગુરુ સાહેબ કેરી હોય મહેર બાનીરે (૨)

એરે મોતીનો સાચો વણજ કરે—સુખં
ત્રીકમ કહે મોતી દેખી મન માંરે (૨)

લેવાને કાજ દીલરે સાગરમાંહી ઉતરેરે—સુખં

૧૬૩.

હે ગોવીંદ રાખો શરણ, અખતો જીવન હારે (૨) —હે ગોવીંદ
નીર પીયન હેતું ગયો, સીંધુકે ડીનારે (૨)

સીંધુ બીચ ખસત આહ, ચરણ ધાય પછારે—હે
ચાર પહાર ઝુઝકીનો, લે ગયા મજધારે (૨)

નાક કાન ડુબન લાગો, નાથકો પુકારે—હે ગો
નાથ કાન શબ્દ ગઈ, ગરૂડ પીઠ ધારે (૨)

આહકો તો મારકર, ગજરાજકો ઉગારે—હે ગોવીં
સુરકીતો એહી આશ, ચરણકો તીહારે (૨)

ગોકુલામે જન્મ લીનો નંદકે દુલારે—હે ગોવીંદ

૧૬૪.

સીતારામને ભજીને લહાવો લીજીએરે (૨)

મુખે રામકૃષ્ણ રામકૃષ્ણ કીજીએરે—સીતાં

તારે અવસર પળપળ જાય છેરે (૨)

તારા ઘટમાં બેઠો કાળ ખાય છેરે—સીતાં

તારૂ જોખન જશેને, જરા આવશેરે (૨)

તને ભાણે ભોજન નહી ભાવશેરે—સીતાં

તારા વહાલા વેરી થઈ લાગશેરે (૨)

તારી દેહ દેખાંને દુર ભાગશેરે—સીતાં

કંઈ ધર્મ કરો આડુ આવશેરે (૨)

તે તો જમના તે માર મુકાવશેરે—સીતાં

સખી રામદાસ કહે નર નારનેરે (૨)

સંત સેવોતો ઉતરો ભવ પારનેરે—સીતાં

૧૬૫.

પીયા ચાલો નગરિઆં હુમારીરે (૨)

તુમ ખીન હાર સીંગાર ન ભાવે (૨) સુના મહેલ અટારીરે—પીં

સુંદર તન જોખન પટ ભુષણુ (૨) ખીના પ્રીતમ સખ ખારીરે—પીં

મેરે અવગુણુ યાદ ન કીજે (૨) દાસી જણુ તુમારીરે—પીં

બ્રહ્માનંદ દરસ મોહે દીજે (૨) ચરણુ કમળ બંદી હારીરે—પીયાં

૧૬૬.

મેરે તો ગીરધર ગોપાલ દૂસરા ન કોઈ.—ટેક.
 બંકે શિર મોર મુગુટ મેરોપતી સોઈ.
 શંખ ચક્ર ગદા પદ્મ કંઠ માલ સોઈ—મેરેં
 તાત માત સુત ન બ્રાત, આપનો ન કોઈ,
 છાંડ દઈ કુલકી લાજ, કયા કરેગા કોઈ—મેં
 સંતન સંગ બેઠ બેઠ, લોક લાજ બોઈ,
 અબતો બાત ફેલ ગઈ, જાને સખ કોઈ—મેં
 સાધુ દેખ દોડ આઈ, જગત દેખ રોઈ,
 અખંડ આનંદ ઉરભર્યો, સુખ ન જાય કહોઈ—મેં
 અંસુ અનજલ સીંચ, સીંચ પ્રેમ બેલ બોઈ,
 મીરા પ્રભુ લગનલગી, હોની હોસો હોઈ—મેં

૧૬૭.

જન્મ તેરે બાતોમે ખીત ગયો (ર) તે કબહુ કૃષ્ણ નગાયો—જં
 પાંચ વરસકા બાલા ભોલા (ર) અબતો વીસ ભયો. (ર)
 ગદ્દા પચીસી માયા કારન (ર) દેશ વિદેશ ગયો—જન્મં
 ત્રીસ વરસકી અબમતી ઉપજી (ર) લોભ બઢે નીત નયો. (ર)
 માયા જોરી લાખ કરોરી (ર) અજહુન તૃપ્ત ભયો—જન્મં
 વૃદ્ધ ભયો તખ આલસ ઉપજી (ર) કંદ્ર નીત કંઠ રહ્યો. (ર)
 સાધુકી સંગત કબહુન કીન્હી (ર) વૃથા જન્મ તેરે ગયો—જં

યહ સંસાર મતલખકો લોભી (૨) જુઠો ઠાઠએ રહ્યો. (૨)
કહત કબીરા સમજ મન મુરખ (૨) તું ક્યાં જુલ ગયો-જન્મ૦

૧૬૮.

શ્યામ ચરણ રમરણ મીત્ર, સરસ રીત સાચી. (૨)
તેવિના ત્રીલોક મધ્યે, કોડ વાત કાચી. (૨)-શ્યામ૦
હસ્ત ચરણ કરણ નાક, તેં કૃપાલ કીધું. (૨)
નેત્ર વદન દંત આપી, જ્ઞાન દાન દીધું. (૨)-શ્યામ૦
ખાન પાન ચીજ ખુબ, સૌ જીવોને આપ્યું. (૨)
પણ તું અભાગી દુષ્ટ નર, દેવને ન જાણે. (૨)-શ્યામ૦
જે વીચારી જીવ મનુષ્ય, જન્મ પામીને થું કીધું. (૨)
ભક્તિની ન જુક્તિ જાણી, પાપ પંથ જમ્યો. (૨)-શ્યામ૦
છે હજી ઉપાય હાથ, થાય તો ધણું સાફ. (૨)
જે ઘડી પલજય ઓછું થાય આયુષ્ય તારું. (૨)-શ્યામ૦

૧૬૯.

હમ નંગે ઉમર ખીતાએંગે (૨) શ્રીકૃષ્ણકી જયજય ગાવેંગે-હમ૦
હમ ગાલી સખકી ખાવેંગે (૨) પરબ્રહ્મકો જ્ઞાન ફેલાવેંગે-હમ૦
હમ સુકી રોટી ખાયેંગે, (૨) શ્રીકૃષ્ણ પેવારી જાયેંગે-હમ૦
હમ સુળી પર મર જાયેંગે (૨) ભાઈ ઓ કોપાર ઉતારેંગે-હમ૦

૧૭૦.

જેની દૃષ્ટિમાં અમીરસ ભર્યો, મુખે શ્રી કૃષ્ણ રાધા સદા. (૨)
 જેના હૃદય વિશે રહે છે વળી, સમ ભાવ શાંતિ સદા. (૨)
 માયા મમતા મોહને પર હર્યો, માર્યો મહા ગર્વને. (૨)
 એવા મિત્રઆ જગતમાં, લાખોમાં કવચીત દીસે. (૨)

૧૭૧.

પુર્ણ કૃતાર્થ હું થયો નથી કસાની આશ (૨)
 સકલ વાસનાઓ સમી પામ્યો પદ અવીનાશ.
 ધન્ય ધન્ય દયા સદગુરુ તણી, એમજ સત્ય વદાય.
 પરમ તત્વનો અનુભવ કરી, નીજ સ્વરૂપ પમાય.
 મહાસાગર અમૃત તણો, દશે દીસ ભરીઓ હોય.
 તેમાં જમ કીડા કરે, મીન સોહાગી ઢાય.
 બ્રહ્મ રૂપ મહાસાગરે, માંડું મન પણ તેમ.
 રાત દિવસ કીડા કરે, એ સુખ વીસડું કેમ.

૧૭૨.

લેહુ લાગી મુને તારી મોહનજી, લેહુ લાગી મુને તારી (૨)
 કામજ મુક્યુંને ધામજ મુક્યું (૨) મનમાં ચાહું છું મોરારી-મોઠ
 ખલે છે કામળીને હાથમાં છે વાંસળી (૨) ગોકુળમાં ગાયો ચારી-મોઠ

સોળ સહસ્ર ગોપીઓને તમેજ વરીઆ (૨)

તોએ તમે બાળ બ્રહ્મચારી-મોં
બાઈ મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધર નાગર(૨) ચરણ કમલ બલીહારી-મોં

૧૭૩.

નીત્ય નીત્ય ભજીએ તાં નામ તાં નામ તાં નામરે-પ્રેમ થકીં
અમોને પ્રભુજી મળ્યા હોજી-ટેક.

આણી તીરે ગંગા વહાલા, ઓલી તીરે જમુના વહાલા (૨)

વચમાં ગોકુળીઈ રૂંડું ગામ, રૂંડું ગામ રૂંડું ગામરે-પ્રેમ થકીં
વૃંદ્રા તે વનમાં વહાલે, રાસ રચ્યો છે સખી (૨)

સોળસે ગોપીમાં ઘેલો કાન, ઘેલો કાન ઘેલો કાનરે-પ્રેમ થકીં
અનન ભાવે નયણે નિંદ્રા, ન આવે વહાલા (૨)

મેજે પધારે મારા શ્યામ, મારા શ્યામ મારા શ્યામરે-પ્રેમ થકીં
ઘેલી થઈને હુતો વનમાં ફરે છું વહાલા (૨)

મોહન મળ્યાની મને હામ, મને હામ મને હામરે-પ્રેમ થકીં
બાઈ મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધર નાગુણ વહાલા (૨)

છેલી બાકીના રામો, રામ રામો રામ રામો રામરે-પ્રેમ થકીં
૧૭૪.

મહાત્મા રવીદાસનો પત્ર મહાત્મા પ્રીતમદાસજી ઉપર.

પ્રીતમ પ્રેમ સોહાગી મીઠા, એવા વીરલા પૃથ્વી પીઠા.

નયનાં દર્શન કરવા ઈચ્છે, તમને તત્વ દરસી પ્રીછે. ટેક.

ચાર ખુટ સંદેસર સંગે, બીહારીલાલ બીરાજે.

રસીયા કેરું ધામ રમણનું, સંતો તણા સમાજે—પ્રીતમ૦ ૧
સાચા સદ્ગુરૂ મળીઆ બાપુ, સાચી કીધી સેવા.

દસધા ભક્તિ પુરણ પ્રકટી, અંતર ટળ્યા અહંમેવા—પ્રીતમ૦ ૨
મહા અધીકારી પાસે પુરા, જરામ આતમ જોગી.

આઠે પહોર રહે અનુભવમે, બ્રહ્મરસ કેરા ભોગી—પ્રીતમ૦ ૩
મલવા ઈચ્છે મન રવીનું, પલ પલ ધડીએ ધડીએ.

પ્રારબ્ધમાં કંઈક ખામી, જોન અવાયું હડીએ—પ્રીતમ૦ ૪
મમ દરસી શીતળ સુખકારી, સરલ સુભાવી ગરવા.

વીખીયા રોગ સમુળા કાપી, રહ્યા નીરંતર નરવા—પ્રીતમ૦ ૫
કલ્પ વૃક્ષ સોભે અતિ સુંદર, જે માંગે તે આપે.

વિધિ નીષેદ રહ્યું છે તેમાં, તેથી તમે અમાપે—પ્રીતમ૦ ૬
દીનકર ઉગે નિશદીન પ્રત્યે, સૌને કરે અજવાળું.

ઉદય અસ્ત સ્વરૂપ તમારું, નીરંગુણ પદ નીરાળું—પ્રીતમ૦ ૭
અરણુ ઉંડો પણ અતિખારો, ગંભીર પણ અતિ ભારો.

એ ઉપમા સંતથી રહી આરી, જળ નીધીથી લક્ષ ન્યારો—પ્રીત૦ ૮
બ્રમર કમલ હંસ પંડીત વખાણે, શોકન છુટે આસી.

તેથી ચાલ તમારી ઉલટી, સદાય શુદ્ધ નીરાશી—પ્રીતમ૦ ૯
બહુ રસ ગાયો પીધો પાયો, છેક ઉડાડ્યો છોળે.

જેરસ સનકા દીકને દુર્લભ, તેરસ માણ્યો ભોરે—પ્રીતમ૦ ૧૦

હેતે પ્રીતે હરતાં ફરતાં, ઘણા દિવસ ગયા વીતી.

ગોષ્ઠી કરવા મન અભી લાખે, અંતરગતમાં પ્રિતી-પ્રીત૦ ૧૧

સિરગુણ ઉપર વહાલ વસે છે, તે સ્વરૂપ છે કેવું.

કેઈ ઠાર વસે છે કહી દાખવો, કેઈ રહેણીએ રહેવું-પ્રીતમ૦ ૧૨

સિરગુણનું કારણ છે નીરગુણ, કીએ પ્રકારે ભાસે.

ગુણ નીરગુણથી પદ છે ન્યાફ, તેનો કહીએ આસે (લક્ષ)-પ્રી૦ ૧૩

સિરગુણ નીરગુણ, સાક્ષીનું રૂપ, કૃપા કરીને કહીએ.

સંત વીના સંશય કાણ ટાળે, સમજી સુખીઆં થઈએ-પ્રી૦ ૧૪

શંકરે પુછ્યું હરતા મળને, ઝોળખી અલ સ્વરૂપ.

બોલાવી મન આનંદ ઉપજ્યો, રસ પીવા અલ કુપ-પ્રીત૦ ૧૫

ગામ સેરકી લખી વીનંતી, લખી ધણું અનુરાગે.

રવીદાસ કહે હસ્ત કમળનો પત્ર પ્રેમનો માગે-પ્રીતમ૦ ૧૬

મહાત્મા પ્રીતમદાસજીનો ઉત્તર મહાત્મા

રવીદાસજી ઉપર.

૧૭૫.

રવીને રૂપે રજની જય અંતરમાં અજવાળું થાય,

રવીના રૂપે રજની ન હોય આપે સ્વયં પ્રકાસીત હોય.

દરસન કરતાં તાપજ ટળે એવા સેહેજે (સંત) સુખના સાગર મળે.

અલસ્વરૂપી અલવીયારી, અલરસ કેરા ભોગી.

અજ્ઞાનંદ અખંડ એક વર્તે શુદ્ધ સનાતન જોગી—રવીને૦ ૧
 સ્થાવર જંગમ અણુઅજ આહે, એક આત્મા દરસે.
 અધમ ઉધારણ તાપ નિવારણ, વચને અમૃત વરસે—રવીને૦ ૨
 પરમ સ્નેહી પર ઉપકારી, પરમારથમાં પુરા.
 જ્ઞાન ભક્તિ વૈરાગ્યે પુરા, હરી સ્મરણમે સુરા—રવીને૦ ૩
 એકાદસ ઉત્તરને અંતે, સંત કહ્યા શ્રીમુખથી.
 તેમાંહેનો હંસ હોય તો, ઝોળખાએ નિજ લક્ષથી—રવીને૦ ૪
 જે જે ઉપમા તમને દીજે તે ઝોરી રહી જાય.
 દીનકર ઉપર દીપક સસીઅર, સીપાંચે શોભાય—રવીને૦ ૫
 સુરસરી સુરતરૂ અંદ્ર વિષે ગુણ એક એક પરમાણુ.
 વેદ વખાણે સૌગરૂ સંપન્ન જે સેવે તે જાણે—રવીને૦ ૬
 ગંગાજી પ્રાશ્નિત પર જાણે, અંદ્રતાપ નીવારે.
 કદપ ક્ષણ ઈચ્છા ક્ષણ આપે, સંત જન્મ દુઃખ ટાળે—રવીને૦ ૭
 કમળ ખરૂં પણ કાંટા અંગે, બ્રમર ખરો પણ ભોગી.
 અંદન ખરૂં પણ વિષધર વળગ્યા અંદ્રખરો પણ રોગી—રવીને૦ ૮
 પંડીત તે પરને બોધે આપોપુ નવટાળે.
 હંસ કરે મોતીનો ચારો પણ સમીપ અલ્પ નવભાળે—રવીને૦ ૯
 ગુણને દોષ રહ્યા છે સૌમાં સંત સર્વથી ન્યારા.
 શીવ ચતુરાંનન સેવે સંતને વૈકુંઠ પતિને પ્યારા—રવીને૦ ૧૦

નીરગુણ નીજનંદ નીરલેખી નીરાલંબ નીરદાવે.

શુદ્ધ ચીત્ત હરીરમરણ કરે તો લવસાગરમે ના આવે—૨વીં ૧૧

સર્વ શીરોમણી સહુ સુખદાયક સર્વ ધર્મની સીમા.

કોટી કદપ લગી કથે શારદા તોએ અગમ સંતમહીમા—૨વીં ૧૨

સગુણ બ્રહ્મ શ્રીકૃષ્ણરાયજી સદગુરૂ સંતસ્વરૂપે.

તે તણું દાસાતન કરવું, રહેવું આપ અરૂપે—૨વીંને ૧૩

નીરગુણ બ્રહ્મનીરંતર દરીઓ, ઠોઈ માણે મરજવા.

સદગુરૂ ઘાટે આવી ચડસે તે પામે રસ પીવા—૨વીંને ૧૪

મન વાણી પોચે નહી જને તેને કઈ પ્રકારે કહીએ.

કહે પ્રિતમ રવીદાસ મુણે, એક અરસ પરસ ઠોઈ રહીએ—૨૦૧૫

૧૭૬.

કૃપાસીંધુ મુજે અપના, બનાલોગે તો ક્યા હોગા ?

જરા સત નામ કાનોમેં, સુના દોગે તો ક્યા હોગા ?

દયા કરનેકો જીવોપર, જે તુમ દુનીઆમેં આયા હય ?

મેરીબી તર્ફ એક દૃષ્ટિ, ઝુકા દોગે તો ક્યા હોગા ?

સકળ જગમેં પતીત પાવન, તુમારા નામ જહીર હય.

અગર મુજ એક પાપીકોબી, તારોગે તો ક્યા હોગા ?

અખંડીત જ્ઞાનકી ધારા, વરસતી પરમ સુખદાઈ.

પ્રબળ ત્રે તાપકી અગ્ની, બુઝા દોગે તો ક્યા હોગા ?

પરમ સીધાંત વેદોકા, જાણુકે આતમા મુઝકો,
 મેરે દીલસે અવિધાકો, હટા દોગે તો ક્યા હોગા ?
 કંઈ મુદતસે ગોતે ખા, રહા હુગા વિચારોમેં.
 સહારા દેકે ચરણોકા, ખચા દોગે તો ક્યા હોગા ?
 પડી હય આય અખ મેરી, પ્રભુ ભવ ધારમેં નઈ યા.
 ખવધયા બન કિનારે પર, લગા દોગે તો ક્યા હોગા ?
 અરજ ધર્મદાસડી પ્રભુજી, ફક્ત ચરણોમેં યે હય કી.
 જન્મ અરૂ મરણ મહા દુઃખસે, છુડા દોગે તો ક્યા હોગા ?

૧૬૭.

કૃષ્ણ જોતા નથી કાંઈ, કૃપા જ્યાં કરો છોરે. (૨)
 કુડી કૃતી હોય તેને, રૂડી માની દ્યો છોરે—કૃષ્ણજી
 શાને કાજે સુર પંખાનું, નાક તમે કાપ્યુરે ?
 શાને પુણ્યે કુખજાને, પતીસુખ આપ્યુરે—કૃષ્ણજી
 અરથે નામે ગુણી કાને, વૈકુંઠ પમાડીરે.
 સંત ખીજ પડ્યા રહ્યા, જપતા રામ દાડીરે—કૃષ્ણજી
 નહી તેનું નહી, જેનું ભાવ્યું તેનું ભાવ્યુંરે.
 કૃપાના સમુદ્ર મારા, તમથી ચાલ્યુ આવ્યુરે—કૃષ્ણજી
 આવી દયા, દયા ઉપર, ક્યારે કરશે રીજરે.
 કૃપાના સમુદ્ર મારા, પ્રાણપતી શ્રીજીરે—કૃષ્ણજી

૧૭૮.

તારો તમે તોજ તરીએ રે (૨)

દયાળુ કાના તારો તમે તોજ તરીએ-ટક.

કામ ક્રોધ મદ મત્સર ભારી, તેમાં દુષ્કા સૌ નર નારી.

તેથી દીલડામાં અમો ડરીએ રે (૨)—દયાળુ કાનાં

નથી બળ વિદ્યા ધન, નથી બળ બુદ્ધી મન.

કેવળ શ્રદ્ધાથી ધીર ધરીએ રે (૨)—દયાળુ કાનાં

હમો કાષ્ટ પુતળી પ્યારા, તમો સુત્રધાર છો વહાલા.

ડગલુ ભરાવો તેમ ભરીએ રે (૨)—દયાળુ કાનાં

સત સંગ દુર્લભ ભાઈ, નામ પ્રસાદ ભારી.

કૃપા કરો તો પ્રેમ રસ પીયે રે (૨)—દયાળુ કાનાં

૧૭૯.

પ્રભુ એક અરજ સ્વીકારો(૨) મારે હૃદય મંદીરીએ પધારો રે—પ્ર૦

માફ કરો અપરાધ હમારા, મહેર કરોને સ્વામી મારા.

સ્તવીએ નીલ્ય અંતરયામી (૨) મારા મનના મેલ નીવારો રે—પ્ર૦

અષ્ટ પહોર રહે સ્મરણ તમારું એવી ટેક રખાવો.

ભક્તી રસ પીયુષ ચખાવો (૨) જેથી સદ્ગુણ થાય જન્મારો રે—પ્ર૦

સદ્ગુણ કરો આ જીવન હમારું, તમ દર્શન દધને દયાળું.

હું સૌ સ્થળે તમને ભાળું (૨) હરી મારો બેડલો પાર ઉતારો રે—પ્ર૦

૧૮૦.

ધણી ખમા રંગીલા રણ છોડને જો કે.
 રસી આજી રૂપાળા ચીત ચોરને જો કે—ધણીં
 આવી ઉભા છે સોભાગી મારે બારણે જો કે.
 વારી વારી જાઉં વાલાંડાના વારણે રે—ધણીં
 સુખ નીરખતા લવ દુઃખ જાય છે જો કે.
 અંગે અંગે આનંદ ઉભરાય છે રે—ધણીં
 મારો વહાલોજી શામળે વેશ છે જો કે.
 એના નેત્રોમાં મોહની વીશેષ છે રે—ધણીં
 ચરણ સ્પર્શતાં હરખ સમાતો નથી જો કે.
 વહાલો પુરો તો પ્રગટ થાતો નથી રે—ધણીં
 સુખ સાગરથી સુખડાં અપાર છે જો કે.
 અનુ એનો તો ધન્ય અવતાર છે રે—ધણીં

૧૮૧.

શીવરીકા પ્રેમ હરકો, દીલકો લુભા રહા હૈ.(૨)—ટેક.
 બ્રહ્માબી દેખ જીસકો, મનમેં લખ રહા હય—શીવરીં
 વેદાને હાર માની, મહીમાન જીસકી જની. (૨)
 વો પ્રેમ બસ અમાની, લીલા દેખા રહા હૈ—શીવરીં
 વો ધર્મકા ધુરંધર, મર જાદકા મહીધર. (૨)
 રઘુવીર બેર જુઠે, શીવરીકે પારહા હૈ—શીવરીકાં

રઘુનાથએ દીન બંધુ, કરૂણા કે આપ સીંધુ. (૨)
દે દીજીએ એક બીંદુ, ભવ દુઃખ સતા રહા હૈ—શીવ૦

૧૮૨.

અબકર નારાયણકો ધ્યાન—ટેક.

તજદે કામ ક્રોધ અભીમાન (૨)—અબકર૦

પરધન દેખા પરાઈ સંપત, જલતે મુર્ખ અજ્ઞાન.

પર નીંદા તું છાંડ ઈર્ષા, એહી નરકકી ખાણ—અબ૦

પાવ દીયા તીરથ કરનેકું, હાથ દીયા કરદાનરે.

જીભ્યાસે તું હરીકો ભજલે, શ્રવણ સુનલે જ્ઞાનરે—અબ૦

નર નારાયણ દેહુ દીઈ હૈ, ભક્તી સુધારસ પાન.

અમૃત છોડ ઔર ઝરકો પીવે, આંખો દેખ પીછાન—અ૦

બંસીધર વિશ્વાસ કરોને, સહજે સરગયો કામ,

એક જીવકી કોણ ચલાઈ, તર ગયે જલ પાષાણ—અબ૦

૧૮૩.

તુજવીણ પ્રભુ હું આશરો, કોનો અરે આહું નહિ.

તુજવીણ શરણ હું નાથ પ્યારા, કોઈની યાચું નહિ.

ના કરું પરવા ભલા દુનીઆ, સકળ દુશ્મન બને.

તુજસીવાય મીઠી નજર, કોની અરે આહું નહિ.

અખિલ વિશ્વનો સઘળો ખજનો, કોઈ જો આપે મને.

નાથ તુજવિના અન્યના, ગુણગાન હું ગાઉ નહિ.
 શું કરું પ્યારા અમીરી, જે અગર ઈચ્છે ન તું.
 તુજ ફકીરીમાં ખુશી છું, અમીરી હું ચાહુ નહિ.
 હરીદાસ તવ શરણ ઈચ્છે, જે શીવ વિરંચી કમળા ચહે.
 આ લોકને પર લોકમાં, તુજવિણ કોઈ ન્યાહું નહિ.

૧૮૪.

આંસુડાઉનાં હમારા, લુછ નારા દૂર હો.
 શા કારણેથી વહી રહ્યાં, એ પુછનારા દૂર હો—આંસુ
 હું હું પીઉ મુજ હું પીયા, મારા કપાળે છો પટે.
 કોઈ અન્ય જન મારાવિના, એ લુછનારા દૂર હો—આં
 અભેદના નંદનવને, પુષ્પો ખીડ્યાં અમરત્વના.
 એ બાગમાં ગ્રહી ભેદ ખુદ્દી, ધુસનારા દૂર હો—આંસુ
 અમીધર હતો તું એકલો, લેખો લલ્લાટ જોગના.
 કોઈ ભોગ અરપી મુજને, લેખો ધુસનારા દૂર હો—આં

૧૮૫.

કછુ લેના ન દેના, મગન રહેના. (૨)—કછુ
 પંચજીતકાચહ બના હૈ પુતલા, ઔર વામેં બોલે મેરી મેના—ક
 નદીઆં ઘેરી નાવ પુરાની, ખેવઠી આયું મીલે રહેના—કછુ
 કહત કબીરા સુનો મેરે સાધુ, ગુફે ચરણોમેં લપટા રહેના—ક

૧૮૬.

હૃદયનું નાવડું મારું; તને સોંપ્યું જગત નાથા.
 ગમે તે દીશ લઈ જાને, હવે આ નાવ છે તારું—હૃદય
 સમુદરીએ મીઠા નીગઈ, ગલી પુતળી ગલીજ ગલી.
 નહી જુદી પડે સાકર, મલી દુધમાં મલીજ મલી—હૃદય
 પીતા માતા પતીતું, તું સખા બ્રાતા ભગીની તું.
 સગા વહાલામાં તું તું તું, જીવનને પ્રાણદાતા તું—હૃદય

૧૮૭.

મેં કબ દેખુ સુરતંકા, અબજાન જાતમેરી.
 અબ દરશદે તુરતંકા, અબજાન જાતમેરી—મેં
 ફીરતી હુંદર બદરમે, જી ખાક કબરમેં
 રહેતીહું ખુબ ખબરમેં, ફીરકયુ કરોજી દેરી—મેં
 મેં ઝુલુગી કબ ઝાલે, ધર બેઠકે હીડાગે.
 મુવુંગી કબમેં ખોગે, આરામસે નીંદલહેરી—મેં
 હજી બાંધ ગલે બહાકે, નૈનાંસે નેન મીલાકે.
 ચપટીટી યુક લગાકે, મુજે કબ કહોગી ચેરી—મેં
 ઝૈસી જલુંગી જાની, મેં રહું ન કુછ નીશાની.
 નખાકહવાકે પાની, ફીર કહાં દુંડાગે હેરી—મેં
 અમીધર પીયુજી આવો, અબદરશકો દીખાવો.
 બસ યાકે આ બચાવો, મેં દીન દાસી તેરી—મેં

૧૮૮.

જીવે છે સૌજીવો જગના, જીવનના લાવ મોંઘા છે. (૨)
 પ્રણય દ્વૈતે અંહત્વનાં અનેરા હણાવ મોંઘા છે.—જીવેં
 ભલે સ્વરોદય સદા સાધો, અગર હૃદયોગ આરધો.
 પરંતુ નાદ અનહદના, શ્રવણ કરવા એ મોંઘા છે—જીવેં
 ગ્રહો ગ્રહ ભાવની મસ્તી, ભણો મુખ નાસ્તી કે અસ્તી.
 પરંતુ સ્વાનુભવ ધરમાં, ચરણ ધરવા એ મોંઘા છે—જીવેં
 થઈ જ્ઞાની અગર ધ્યાની, લીધુ તત્વ મસ્તી જાણી.
 પરંતુ નીજ અંહ હરવાં, મહામુશકેલ મોંઘા છે—જીવેં
 અધુરા પ્રેમના દાનો, અધુરા માન સનમાનો.
 અધુરાં પુરણ સૌકરવાં, મહામુશકેલ મોંઘા છે—જીવેં
 ભલે લાખોપતી થઈને, ઉડાવો મોજ દીલ દઈને.
 પરંતુ દીન ગરીબોમાં, ખરચવાં દાન મોંઘા છે—જીવેં
 ભલે દોસ્તો અગર ચારો, સગાંવહાલાંને સતકારો.
 પરંતુ ઠા અતીથીને, અરપવાં માન મોંઘાં છે—જીવેં
 ગરીબ ઘેટાંને બકરાંના, સરલ સોંધા બલીદાનો.
 પરંતુ સીંહનાં દાનો, અરપવાં એજ મોંઘાં છે—જીવેં
 અમીઘર અરપવા પ્રભુને, બીજાંદાનો બધા સસતા.
 પરંતુ પ્રાણનાં દાનો અરપવાં એજ મોંઘાં છે—જીવેં

૧૮૬.

યહુ વિશ્વ ધરમ શાળા, સખ સખ સંભાળો અપની.
કયા ઔરકી પડી હૈ, સખ સખ સંભાળો અપની—યહુ
ગફલતમેં મત મુસાફીર, બે ધ્યાન રે ના રહીઓ.
સેતાન પાંચ ઝાલીમ, સખ સખ સંભાલો અપની—યહુ
અરે કુચ કરો ખટકેં, અખ હો ગયા સવેરા.
અમીધરજી આ મીલેગે, સખ સખ સંભાળો અપની—યહુ

૧૮૭.

જનકે મનમેં શ્રીરામ બસે, ઉને સાધન ઔર કીયે ન કીયે—જન
જને સંત ચરણ રજકો સ્પર્શા, ઉને તીરથ ઔર કીયે ન કીયે—જ
જનકે દીલમેં હૈ ભુત દયા, ઉને કોટીક દાન દીયે ન દીયે—જન
જનકે દીલમેં સદ્ભાવ સદા, વહુ દેવ હુએ જીયે ન જીયે—જન

૧૮૮.

હરી જન આવો હસી, હરી જન થાવો ખુસી (૨)
હર વખતકા, શોકને મોહ કહાં—હરી જન
જખ કૃષ્ણ ભજન મેં આય બેઠે (૨)
તખ કયા દીલગીરી હય બાબા (૨)—હરી જન
કોઈ કુછ કહો કોઈ કુછ કહો (૨) હમ અટકે હૈ જ્યાં અટકે હૈ (૨)
ઉલટ કમલમેં વાસ કીયા (૨) હમ શ્યામકે તુરમેં લટકે હૈ (૨)—હુ

યહુ સંસાર અસારકા ધંધા, (૨) યહી જનકે સટકે હૈ (૨)
કહત કબીરા કોઈ વીરલા પાવે (૨) કાજી પંડિત ભટકે હૈ (૨)—હૃ૦

૧૯૨.

પ્રેમ હોતો શ્રીહરીકા, પ્રેમ હોના ચાહીયે.
જે બને વિષયોંકે પ્રેમી, ઉનપૈ રોના ચાહીયે—પ્રેમ૦
દીન વીતાયા એશ ઔર, આરામમેં તુમને અગર.
રાતેકા મુમરણ હરીકા, કરકે સોના ચાહીયે—પ્રેમ૦
બીજ બોકર બાગમેં, ફલ ખાયે હૈ તુમને અગર.
વાસ્તે પરલોક કેલી, કુછતો બોના ચાહીયે—પ્રેમ૦
મખમલકી ગદીપે સોયે, તુમ યહાં આરામસે.
સફર લખ્યેકે લીયે લી, કુછ બીછોના ચાહીયે—પ્રેમ૦
હીરદેમેં હૈ શ્રીહરીપર, પ્રેમ બીન મીલતે નહી.
દુધસે માખન જે ચહો, તો બીલોના ચાહીયે—પ્રેમ૦
છોડ ગફલત તુને યહુ પાયે હૈ, અમુલ્ય સ્વાસો સ્વાંસયે.
ભોગ વિષયાં કેહી કારણ, ઈનકો ન બોના ચાહીયે—પ્રેમ૦
હરી ભજનસે લૌ લગાલે, જંજલ દુનીઆ છોડદે.
રામભજ આનન્દ પાકર, મગન હોના ચાહીયે—પ્રેમ૦

૧૯૩.

ભલે ખુરે હુમ તેરે, પ્રભુજી ભલે ખુરે હુમ તેરે—ટંક.
પેટભરે પણ મહા આલસી (૨) સોવત સાંઝ સવેરે—પ્રભુજી૦

તુમસમ દર્શી અધમ ઉધારણુ (૨)

ચીત ન ધરો પ્રભુ અવગુણુ મેરે—પ્રભુજી૦

કામ ક્રોધ અરૂ મમતા તૃષ્ણા (૨) રહત સદા નીત ઘેરે—પ્ર૦

તુમ બીન કૌન સહાયક મેરો (૨) વૈરી બહુત ધનેરે—પ્રભુજી૦

માયા વશયે જન્મ ગૈવાયા (૨) ભટક ફીરે બહુ તેરે—પ્રભુજી૦

ગોપીનાથ આશ તજ સખદી (૨) બનો શ્યામ કે ચેરે—પ્રભુજી૦

૧૯૪.

દીનન દુઃખ દરન નાથ, સંતન હીત કારી.

અજમીલ ગીધ વ્યાધ, ઈનમેં કહો કૌન સાધુ.

પંછી કુપદ પઢાવત, ગણીકાસી તારી—દીનન૦

ધ્રુવકે શીર છત્રદેત, પ્રદહાદેકો ઉખાર દેત.

ભક્ત હેત ખાંધ્યો સેત, લંકાપુરી જાઇ—દીનન૦

તન્દુલ દેત રીઝ જાત, સાગ પાતસો અધાત.

ગીનત નાહી ઝુઠે ફલ, ખાટે મીઠે ખારી—દીનન૦

ગજકો જબ આહુઅસ્યો, દુઃશાશન ચીર ખેચ્યો,

સલા બીચ કૃષ્ણ કૃષ્ણ, દ્રોપદી પુકારી—દીનન૦

ઈતનેમેં હરી આ ગયે, ચીર બઢાયે શ્રીહરી.

સુરદાસ દ્વારે ઠાઢ્યો, આંધરો બીખારી—દીનન૦

૧૯૫.

જય કાળ તણા મહાકાલ કૃપાળુ, મહેસ તમે કરૂણા કરજો.
 સુખ શાંતી અખંડ વિશ્વંભર ભુધર, સૌભક્ત તણા ઉરમાં ધરજો.
 પાપ તાપ અમ ટાળી ઉગારો, આપ વિના નહિ કાઈ આરો.
 ભક્તો તણા દુઃખ ટાળક પ્રભુજી, પ્રેમ ધરી અમને પાળો.
 દોષ અમારા ક્ષમા કરજો દયાળુ, દુર્ગુણો સર્વે નષ્ટ કરો.
 વંદે આ ભક્તો પુરે પ્રેમે, ભક્તી રસથી પુર્ણ કરો.

૧૯૬.

ગુરૂવર કેરા ચર્ણા વીંદે, પ્રથમ શીપ નમાવુંરે.
 બ્રહ્મ રૂપ ભવ તારક પ્રભુના, શરણ ચરણ ચીત ચાહુંરે—ગુરૂં
 સત્ય અસતનો ભેદ ભણાવી, સત્ય સ્વરૂપ સમજાવુંરે.
 જડતાથી મમવૃત્તિ છુડાવી, નીજ આત્મ સ્વરૂપ
 ઝોળખાવુંરે—ગુરૂં
 સતચીત આનંદ સુખમય પદને, અંતરમાં ઝોળખાવુંરે.
 વચના મૃત સુણતાં મોઢેરાં, આનંદ સાગર ઉલટ્યોરે—ગુરૂં
 ગુરૂવર કેરા સુખમય સ્વરૂપે, અહો નીશ ભાન ભુલાવુંરે.
 અંતર બાહ્ય પૂર્ણ બ્રહ્મ રૂપે, ચિત નીત્ય સમાવુંરે—ગુરૂં
 પ્રેમ આનંદ અહો નીશ ઐં ગુરૂં, ઐં ગુરૂં ઐં ચિંત લાવુંરે.
 ધન્ય ધન્ય મુજ જીવન આજે, ગુરૂવરના ગુણ ગાઉંરે—ગુરૂં

૧૯૭.

બહુ ભરેલ જગમાં, ખોટી ખુમારી શાને.
 રંગે રમીરમતમાં, ખોટી ખુમારી શાને.
 દુનીઆ ફરે દીવાની, જરી બય જીંદગાની.
 સૌ સ્વાર્થના સગાંની, ખોટી ખુમારી શાને.
 મોટાઈ માની મનમાં, ફરતો બહુ ચમનમાં.
 ચાલે નહિ લજનમાં, ખોટી ખુમારી શાને.
 ફર્જેતજી જીવનની, આશા ધરેલ ધનની.
 થાવાની ભરમ તનની, ખોટી ખુમારી શાને.
 આકાશ વિજ ચમકે, ચમકાર બય પલકે.
 મિથ્યા ગુમાની મલકે, ખોટી ખુમારી શાને.
 મોજે તણી બહારે, બાણું નહી લગારે.
 બવાનું છે સવારે, ખોટી ખુમારી શાને.
 સત્તા ધરાવી શાણો. તેમાં નથી કમાણો.
 તત્પર રહ્યાં મસાણો, ખોટી ખુમારી શાને.
 આનંદરામ લજ લે, સંસાર સુખ તજીને.
 રહી એક શર્ણુ હરીને, ખોટી ખુમારી શાને.

૧૯૮.

સત્ય પ્રેમ વિના (૨) પ્રેમ સ્વરૂપ પરબ્રહ્મની પ્રાપ્તી ન થાયે.
 નિજ જ્ઞાન વિના (૨) જ્ઞાનસ્વરૂપ પરબ્રહ્મની પ્રાપ્તી ન થાયે.

વિષયોમાં વૃત્તિ જે રમતી, દશેદીશ મોહાંધ થઈ ભમતી
નહિ ઈશ્વર પ્રેમની એ રીતી—સત્ય૦

શુક રામરામ મુખથી ભાષે, અંતરમાં હરીરસ નવ ચાષે.
પછી કોઈ પેર હરી પ્રગટ થાએ—સત્ય૦

જપ તપ સહુ ફેગટ પ્રેમવીના, પ્રભુમાંહી નથી મન પ્રેમભીના.
ધીક શુષ્ક જીવન એ માનવીનાં—સત્ય૦

અંતરમાં પ્રેમાભિ જાગે, નિજહોમ કરે હરિ અનુરાગે.
હરિ સનમુખ રહે છે વણુ માગે—સત્ય૦

હરિ જ્ઞાન લહે નિજ અંતરમાં, હરિ રૂપ થશે નિજ અનુભવમાં.
સ્મરશે જે હરિ હરિ ક્ષણ ક્ષણમાં—સત્ય૦

હરિમાં વસજે હરિમાં હસજે, હરીઐં ગુરૂઐં ધુન ઉચરજે.
આનંદા ઐં હરી રૂપ થજે—સત્ય પ્રેમ૦

૧૯૯.

કોઈ પ્રેમ ભુખ્યા જન આવોરે, પ્રેમી સાથે રમીએ.

પ્રભુ પ્રેમનિત પ્રગટાવોરે, પ્રેમી સાથે રમીએ—કોઈ૦

પ્રભુ પ્રેમ સાગર છે મોટોરે, પ્રેમ થકી નીત નાહીએ.

પ્રેમ નીરથી અંગ ઊજળીરે, પ્રેમે પવિત્રજ થઈએ—કોઈ૦

પ્રેમ રૂપ આ ભુષણુ ઝોઢીરે, પ્રેમ પંથ વિચરીએ.

પ્રભુ પ્રેમે પરપ્રભ તણીરે, પુંજ અંતરથી કરીએ—કોઈ૦

પ્રેમ દીપક અંતર પ્રકટાવીરે, ઔ પ્રેમ ઉચરીએરે.

પ્રેમ પુષ્પ પ્રેમાક્ષત ચંદનથીરે, પુજન પ્રભુનું કરીએ—કાઈ૦

પ્રેમ સ્વરૂપી પ્રભુ પધાર્યારે, પ્રેમ ભીના થઈ રહીએરે.

પ્રેમ આનંદ પ્રભુ પ્રગટાવીરે, પ્રેમ જ્યોત ઝળકાઈએ—કાઈ૦

૨૦૦.

જુઓ સુરતાધારી, ઉભા અટારી, પેલા તમારા કહાન. (૨)—ટેક.

એરે અટારી જઈને જુવો, કેવા છે સુંદીર શ્યામ.

શ્યામ થકી સહુ શોભી રહ્યું છે, સગુણ નિર્ગુણ ધામ.

એની શોભા છે સારી, શી બલીહારી મુખે મોરલીધારી.

પેલા તમારા કહાન—જુઓ૦

મોરલી નાદે સાન કરીને, તેડે છે આતમ રામ,

ગોવીંદજીનું ગાન સુણીને, ખીલ્યા છે અંગ તમામ.

અહા નરને બારી, બાળ કુંવારી, ભરી પીચકારી.

પેલા તમારા કહાન—જુઓ૦

પ્રેમના પંથથી કંથ આરીઝે, પ્રેમનો સ્વાગત તમામ.

પ્રેમનો પીયાલો પીને પાયે, કહે છે રાધે શ્યામ.

આ છે કુંજ વિહારી, ને ગીરધારી, જાઓની વારી.

પેલા તમારા કહાન—જુઓ૦

અવિધા આંકડો અળગો કરીને, છેક બનો નિષ્કામ.

ભોગ મોક્ષનો ભેખ ઉતારી, ઝોળખો હૃદય રામ.
 મુકી જરી વિજરી સારી ન ઠારી, ખોલી “અંતર ખારી.”
 પેલા તમારા કહાન—જીઓં
 પ્રાણમાં પ્રાણ પરોવી દધને, લેવી અનેરીદહાણ.
 જગ જનને જગ જીવન માનો, જીવના જીવન પ્રાણ.
 શીદ બેઠા છે હારી, શીક્ષા આસારી, લીધો ઉતારી.
 પેલા તમારા કહાન—જીઓં

સાચો સંત કોણ.

૨૦૧.

પાઈ જીસને શાન્તતા, વો સચ્યા હય સંત.
 કઉન શાંતિ ખીન ભજ શકે? ભીતરસે ભગવંત.
 ભીતરસે ભગવંત ભજના, હય સખસે કઠીન.
 કોઇ પરમ પુણ્યવંત, ભજે પ્રેમસે રાત દીન.
 અવશ્ય દુલેલ શ્યામ, ધન્ય હય વાકી માઈ.
 વો સચ્યા હય સન્ત, શાન્તતા જીસને પાઈ.

૨૦૨.

માયા વશજ જીવહય, તાકા કયા વિશ્વાસ.
 પલટ જય પલ એકમેં, રખેન કીસીકા ત્રાસ.
 રખેન કીસીકા ત્રાસ, સ્વાર્થ મય રનેહ બતાવે.

સકલ હોય જળ અર્થ, શત્રુ સમ તળ બન જાવે.
ધર્મ કર્મ સુત શ્યામ, જીસ દીલમેં નહી આયા.
વોદિલ કીસ બિધ કરે, આપસેં અલગ માયા.

૨૦૩.

પ્રભુકર સખ દુઃખ દૂર હમારે, શરણ પડે હમ નાથ તુમારે—પ્ર૦
સકલ જગત તુમને ઉપજાયા, તુમહી હો પ્રતિ પાલન હારે—પ્ર૦
સકલ વ્યાપક અંતરયામી, ધ્યાવત સુરનર મુનીગણ સારે—પ્ર૦
નામ તુમારો સખ સુખદાયક, સકલ દોષ ભય પાપ નિવારે—પ્ર૦
સત ચિત આનંદ રૂપ તમારો, બ્રહ્માનંદ સદા મન ધારે—પ્રભુકર૦

૨૦૪.

તેરી શરણ પડા મૈં આય નાથ, મોહે દે દર્શન પ્યારા—ટેક.
ગોકુલ હુંડી, મથુરા હુંડી, બિંદરાબનસારા.
કાશીપુરી સકલ ફિર હુંડી હુંડી, હરદ્વારા—તેરી૦
ઢાઇ વૈકુંઠ કૈલાસ બતાવે, ઢાઈ સાગર પારા,
ઢાઈ કહે સખ જગડે, ભીતર વ્યાપક કર્તારા—તેરી૦
સંત બતાવે ઘટકે માંહી પરગટ ઉજારા.
ઢાઈ કહે વો અલખ નિરંજન સખસે હૈ ન્યારા—તેરી૦
ચતુર્ભુજ પીતાબર સોહે, શીશ મુકુટ ધારા.
બ્રહ્માનંદ મૈં દર્શન પાવું જાવું બલીહારા—તેરી૦

૨૦૫.

બાળી કાઢી જગતની બીકરે—વરી હું તો વન માળી
 મેં તો સમજી વિચારી કીધું ઠીકરે—,,
 તુચ્છ જાણીને સર્વે કીધું ત્યાગરે—,,
 મોહી રસીક સલુણાની સાથરે—,,
 મને ચટકી લાગી છે ચીત માયરે—,,
 બીજી બહાલા વિના ન સોહાયરે—,,
 મને કાંઈ ન મુઝે કામરે—,,
 થયું હરિવીના સરવે હરમરે—,,
 હવે નિશંક થઈ છું નચિંતરે—,,
 થઈ જગમાં અલૌકિક જીતરે—,,
 સમજી કીધું છે તન કુરબાનરે—,,
 બ્રહ્માનંદના વાલાથી બાંધ્યા પ્રાણરે—,,

૨૦૬.

મોહન વરને બાંધે માતા, રાખલડી રૂપાળીરે.
 ઝાઝે હેતે લીધેરે જસોદા, ભામણીયાં મુખ ભાળીરે—મોહન૦
 ધણી ખમા મારા લાડકડાને, વિદ્ર દૂર સરવે થાજેરે.
 શરણાગત તારાં થાજે સુખીયાં, વેરીડાં મરી જાજેરે—મોહન૦
 રેશમનાં કુમતડાં રૂપાળાં, રેશમ ફેરી દ્વારીરે.
 મોતીડાં પ્રોધને માંહી, નીરખે રાધા ગોરીરે—મોહન૦

વરમાળા નટવરની મુર્તિ, ત્રીભુવનથી છે ન્યારીરે.

અલખેલા ધનશ્યામની ઉપર, અભ્યાનંદ બક્ષીહારીરે—માહુન૦

૨૦૭.

આજ બળેવ દિવસ આચ્છવનો, નંદતણે ઘેર જામ્યેરે.

નટવર છેલ છબીલાને નીરખી, અંતર સુખીયા થાઈએરે—આજ૦

ગર્ગા ચારજ રાખી બાંધી, પૂરણ અભને પુંચેરે.

અમર સદા રહો અવિનાશી, એમ બોલ્યા સુર હંચેરે—આજ૦

પ્રેમે કરી પાથરણાં નાખ્યાં, બહુ બહુ વાનાં કીધારે.

વસ્ત્ર આભુષણ સહીત ગર્ગને, દાનધેનુનાં દીધારે—આજ૦

રાજ અધિક થયાં નંદરાણી, ગોરાણી શણગાર્યેરે.

અભ્યાનંદ કહે કહાન દુંવરનાં, સરવે વિદ્ય નિવાર્યારે—આજ૦

૨૦૮.

પુણ્ય પવિત્ર એકાદશી પૂરણ, ગીત પવિત્રતે ગાવેરે.

પ્રાણ પ્રીતમને આવી પવિત્રાં, પવિત્ર ત્રિયા પહેરાવેરે—પુણ્ય૦

લટકાં પવિત્ર કરે લટકાળો, હેત પવિત્ર કરી હેરે રે.

પવિત્ર ગોવાળ ઉભા પાસે, કમળ પવિત્ર કર ફેરેરે—પુણ્ય૦

પાદ પવિત્ર મનોહર માથે, પવિત્ર કલગી લટકેરે.

મહા પવિત્ર અલૌકિક મૂર્તિ, પવિત્ર હૈયામાં અટકેરે—પુણ્ય૦

પવિત્ર પવિત્ર પોતાના જનને, દર્શન પવિત્ર દેવારે.

અભ્યાનંદ પવિત્ર પ્રીતમને, પવિત્ર પડ્યો છે હેવારે—પુણ્ય૦

૨૦૬.

દેહ ભાવ ગયા છૂટ આત્મા રામકો જપ્તસે પહિંચાના.
 નિરાકારમેં નિરાકાર હો, મીલે છુટા આના જના—ટેક.
 અહંગ આત્મસ્વરૂપ હૈ કુછ, નહી દેહસે કામ મેરા.
 શરીર તો હૈ જડખસ્તુ, ચૈતન્ય આત્મા નામ મેરા.
 રવિશશી અગ્ની આંકાશસે હૈ પરે નીરંતર ધામ મેરા.
 અનન્ત અવ્યય અવિનાશી અદ્વૈત રૂપ શિવરામ મેરા.
 કાયા કર્મકો લાગકે હમને સત્ય આત્માકો માના.
 નિરાકારમેં નિરાકારહો મીલે છુટા આના જના.—૧
 જીવ બ્રહ્મ એકી સ્વરૂપ હૈ, પરંતુ હૈ અજ્ઞાનકા ભેદ.
 અજ્ઞાની તો જીવ બને ઔર જ્ઞાની બનતા બ્રહ્મ અભેદ.
 ત્રયગુણસે જોરહીત હૈ, ઉનકી કૌનબિધિ ઔર કૌનનિષેધ
 જો આહૈ સો કરૈ વોહૈ, વેદાન્તકે કથીતા અથીતા વેદ.
 આહે વહ બોલે આહે હુંસે, ઔર આહે લગે ગાનેગાના.
 નિરાકારમેં નિરાકારહો, મીલે છુટા આના જના—૨
 આતમ સત્ય ઔર શરીર મીથ્યા, ઇસવિધી કરૈ હે જીસકે જ્ઞાન.
 વહ પ્રાણી હૈ આપી ઈશ્વર, બ્રહ્મમેં ઉસમેં ભેદ ન જન.
 કામ ક્રોધ મદ લોભ મોહ અહંકાર, કપટ તજમાન ગુમાન
 મીલે બ્રહ્મમેં બ્રહ્મરૂપ હોકર કે, સખ છોડા અભિમાન.
 જ્યોં પાનીસે ઉઠા બુદ્ધિલા, ફીર જલ અંદર સમાના.

નીરાકારમેં નીરાકારહો, મિલે છુટા આના બના.—૩
જલ તરંગ વહી એક નામ હૈ, દો ઈનકો એકી બનો.
ઈસી તરહસે અપને જીવકો, પરબ્રહ્મ કર પહિંચાનો.
જીવ બ્રહ્મમેં લેદ નહી હૈ, વેદ વાક્ય સુન લો કાનોં.
દ્વૈતભાવ કો છોડ રહો, અદ્વૈત કહા મેરા માનોં.
કાશી ગીરી જ્યોતીસ સ્વરૂપને, તત્ત્વજ્ઞાન યહ બખાના.
નીરાકારમેં નીરાકારહો, મીલે છુટા આના બના.—૪

૨૧૦.

વહાલો વિશ્વવીહારી, જગહીતકારી, જીવનો જીવન પ્રાણ.
મન તેને ભજીને પ્રેમસજીને, જીવનનું ક્ષણ જાણ—વહાલોં
ખંતથી ખોળતા ખોટાં સુખોને, અંતે થવાય નીરાશ.
તૃષ્ણાની તૃપ્તિ ન થાય કદાપી, દેહનો થાતાં વિનાશરે—વહાં
માનવ દેહ મણી મહા મોંઘો, પણ તેનું નહી જ્ઞાન.
આળસ મોહ પ્રપંચ વિચારે, કેમ મળે ભગવાનરે—વાહાલોં
દુર્મતિ સંગત ડાકિણી જવી, મહા અનર્થનું મુજ.
સમતા સંયમ નૃપની કુવરી, થાય ન તેનું મુલરે—વહાલાં
સમતા ના સ્નેહી અનેક જગતમાં, મમતાના શત્રુ અનેક.
મમતાના પુત્ર કલત્ર કલહને, સમતાના પ્રેમ વિવેકરે—વહાં
મમતા અસત્યના તાપે તપાવેને, સમતાથી શીતલ સુગંધ.
સમતા સુસંપની વૃદ્ધિ કરાવે, ને મમતા થકી પ્રતિ બંધરે—વહાં

મમતાના મોહ આડંબરે રે, અંતરમાં અંધકાર.
 વૃત્તિ વિવેક વિચાર શાન્તતા, એ સમતાના શણગારરે—વહાલો.
 કુમતિ છાંડીને સમતા વરેજે, હોય કુલીન સુઅણ.
 પાપ પાખંડથી મુક્ત થઈ, કરે બ્રહ્મ સુધારસ પાનરે—વહાલો.
 જ્ઞાનનો મારગ ગુપ્ત નહી છતાં, અજ્ઞાનીઓ અથડાય.
 તનમનને કરે હાથજો જાતે, આપમાં આપ જણાયરે—વહા.
 વિશ્વમાં વ્યાપક સર્વનો સાક્ષી, ઘટઘટ આતમરામ.
 સદચિદ આનંદ પરમ પ્રભુનું, વેદશ્રુતી કરે ગાનરે—વહાલો.
 ઉચ્ચ ઈચ્છા અને અદ્વૈત ભાવથી, જ્યોતી સ્વરૂપકળાય.
 કહાન બનો કર્ણધાર કૃપાળુ, તો ભવસીંધુ તરાયરે—વહાલો.

૨૧૧.

હારે એવા દુર્લભ શ્રીભગવાન છેરે,
 જેનું નરને નારાયણ નામ છેરે—એવા.
 જેને વેદ ઉપનીષદ ગાય છેરે,
 દેવ દેવી એને વારણે જાય છેરે—એવા.
 જોગી વનમાં વસે છે, જેને કારણેરે.
 મુક્ત કોટી કોટી જાય, એને બારણેરે—એવા.
 એતો અખીલ ભુવન પતિ એક છેરે.
 એની અધમ ઉધારવાની ટેક છેરે—એવા.

હુંતો જોધને જીવું છું એની મુર્તિરે.
હારે હવે અલગીન મેલું, એને ઉરથીરે—એવાં
મારે એક આસ છે, લગવાનનીરે:
હુંતો માલા જપું છું એના નામનીરે—એવાં
એવા મોંઘા હરી તે સોંઘા થયારે.
પ્રેમાનંદના ઉપર કીધી દ્યારે—એવાં

૨૧૨.

કચ્છી ભાષા.

પ્યારા સંતો, માયા આંઈમ મીટાઈ જ.
માયામ મીટાઈજ, મેર નજરે ન્યારજ.
બહાર નજરે ન્યારજ—પ્યારા સંતોં
મીઠી આંજીયું વાતલડીયું, સુણી ઠરીયું છાતલડીયું.
રસીયે મેં રસ મીલાઈજ—પ્યારા સંતોં
આંઈ આંકે ચાઈયાં, જીવથી વિશેષ ભાઈયાં
આંજી ચરણેજ રજ કરી, રખજ—પ્યારા સંતોં
ચરજ અંસાજ ઈઆએ, હથજેડેજ.
આંજી કાંટા રખીયું ખણાઈજ—પ્યારા સંતોં
ચેતો કખીરે, સુણે મુંજ સાધુ.
સંતસે આંઈ મીલાઈ દીજ—પ્યારા સંતોં

૨૧૩.

સખ મતલખંકે યાર જગતમેં સખ મતલખંકે યાર.
 માતા પીતા બ્રાતા ભગીની, સુત ઔર નીજ નાર-જગત૦
 સ્વજન કુટુંબી મીત્ર પ્રાણપ્રીય, દાસદાસી પરીવાર.
 રાજ પ્રજ ગરીબ તવંગર, પંડીત ઔર ગમાર-જગત૦
 જોગી ભોગી અરૂં બૈરાગી, ચોર અરૂં સાહુકાર.
 પતીવૃતા અરૂં કુલટા નારી, વરણાશ્રમ શુભચાર-જગત૦
 પશુ પંખી જલ જંતુ કીટ મૃગ, જીવયોની અપાર.
 સ્વાર્થ બીન કોઉ પાસ ન આવે, કરેન કષ્ટ ઉપકાર-જગ૦
 નીઃસ્વાર્થ કોઈ હરીકે પ્યારે, જનકો દુઃખ ઉદાર.
 જનકો પર ઉપકાર સદાપ્રીય, નાનક તીન પરમેં બલીહાર-જ૦

૨૧૪.

મરજીવા રસ માણે મારા સંતો, મરજીવા રસ માણે હોજી.
 કઠણ દુઃખ છે વાધણ કેરૂં, પીવા ઇચ્છા આણે હોજી.
 નીજ બાલક વીના કોઈ જન ચાહે, પ્રાણ તજે તેટાણે-મારા૦
 મહા રોગ છે જેના મનમાં, ભુખ્યો રહે ભરે ભાણે હોજી.
 અમર અજર રસકેરા સુખડા, વીરલા વાતો જાણે-મારા સંતો૦
 ગુરૂગમ વિના ગોથા ખાસે, પટકે પારસ પહાણેજી.
 હરી હીરો હીરલામાં રાખો. જેને વેદ વખાણે—મારા સંતો૦

જન્મ મરણનું દુઃખ છે જખરું, પુર્વનું પુન્ય પ્રમાણે રેજી.
સાંકુટ નુગરા તેથું સમજે, મુરખા મતને તાણે—મારા સંતો.
શીર સાટે સદ્યુરને સેવો, પામે પદ નીરવાણ હોજી.
ગણપત ગુરૂ ગમ જોજન જાણે, આગળની ઓળખાણે—મારા.

૨૧૫.

હરીરસ એસારે મેરે ભાઈ, જે કોઈ પીએ અમર હોજાય.(૨)
આગે આગે હું જલેરે, ભેદ ન પાવે કોઈ.
બલીહારી વા વૃક્ષકી, જીતે જડ કાંટે ફળ હોય—હરી.
રામ રસ દુર્લભ મેરે ભાઈ, પીવે વીરલા કોઈ.
હરી રસકો તો ઓજન પીયે, જોકે ઘડપે શીશન હોય—હરી.
ભક્તી કરો તો કુલ નહીરે, કુલ રખે ભક્તી ન હોય.
દો ઘોડાકે ઉપર હમને, ચડા ન દેખ્યા કાય—હરી.
નામરસ પીઓ નામદેવજી, પીપા ચૌર રોહીદાસ.
દાસ કબીરા એસા પીયો, ફેર પીવનકી આશ—હરી.

૨૧૬.

જગ ચલા જાત હય સારા, એકદીન હમખી જના હય (૨)
સાત દ્વીપ નવખંડ ધુમ રહ્યા, કાલ દીવાના હય.
ઘસકાલ બલી પાપીકા જગમેં નહી ઠીકાના હય—જગ.
ચારોકી મંડલીમેં બેઠકે, દીલ બહલાના હય.

આખરતો હોગી ક્ષનાક્ષની, મટી મીલ જના હય-જગ૦
કોડી કોડી માયા જોડી, ભરા ખજાના હય.

કુછ કરના હોય સો કરલે, ફેર ઉલટા નહી આના હય-જગ૦
કહે શંભુદાસ દ્વીજ જોડે, વૃથા યહ સકલ જમાના હય.
મેં દેખલીઆ અજમાયકે, એક શ્રીહરી ઠીકાના હય-જગ૦

૨૧૭.

કરો બંદગી હરકી સાધો, છોડ દુનીઆ કામોહ.
ચલના હય રહેના નહી, સાધો જુગમેં જીના હય દીન દો-કરો૦
ના મે ધર્મી નહી અધર્મી, ના મે જતી ના કામી હે.
ના મે કહુતા ના મે સુનતા, ના મે સેવક સ્વામી હે-કરો૦
ના મે બંધા ના મે મુક્તા, ના નિર્બંધ સર બંગી હો.
ના કાહુસે ન્યારા, હુવા ના કાહુકા સંગીહો-કરો૦
ના હમે નર્ક લોકકો જાતે, ના હમ સ્વર્ગ સીધાવેહે.
સખહી કર્મ હમારા કીઆ, હમ કર્મ નસે ન્યારા હે-કરો૦
યા મનકો કોઈ વીરલા બુઝે, સો સતગુરુ હો બેઠા હે.
મન કબીર કાહુકે થાપે, મન કાહુકો મેટઈ હો-કરો૦

૨૧૮.

ભજન બીન ખાવરે, તેને હીરો સો જન્મ ગમાયો. (૨)
કબી ન આયા સંત સરણે, ના તે હરી ગુણગાયા.

સખદીન માયામેં ગમાયા, સોય રહ્યા ઉઠ ખાયા—લજન૦

યહુ સંસાર હાટ બની એકી, સખ કોઈ સોદે આયા.

ચાતુર મોલ ચોગુણા કીના, મુરખ મુલ ઠગાયા—લજન૦

યહુ સંસાર કુલ સામરકા, શોભા દેખ લુભાયા.

મારી ચોંચ ર્થ નીકસી. તખ મુંડ ધુની પસતાયા—લજન૦

યહુ સંસાર માયાકા લોભી, મમતા મહેલ ચણાયા.

કહત કખીરા મુણો ભાઈ સાધો, હાથ કછુ નહી આયા—લ૦

૨૧૯.

સોજન મસ્તાના પાયો પદ નિર્વાના મગન હોય ચડ ગયા.

ગગન પર અધર તખત પર ધ્યાન લગન લાય ખીસરાય.

વિશ્વકો અન હદ શબ્દ પીછાના—સોજન મસ્તાના.

તાત માત સુત બ્રાત કોન તેરી દારા હય.

તુના કીસીકા ના કોઈ તેરા, સખ બદુ ગરકા સ્વમા.

શોચ સમજ કે દેખ કોણુ તેરા પ્યારા હૈ—સોજન મસ્તાના૦

સ્વાર્થ હેત જગતકિ પ્રીતી, ખીરથા ઉમર લજન ખીન ખીતા.

આયાથા કીનકાજ, સમજ ખીન હારા હય—સોજન૦

નવ દશ માસ ગર્ભમેં ભુલા, જન્મ લીઆ શુધ અપને ભુલા.

ખીન ખીચાર સત સંગ, પ્રબલ દુઃખ સારા હય—સોજન૦

સદગુરુ ચરણ નકી કરે સેવા, પાવે અગમ અટલકા મેવા.

શંકર શબ્દ સ્વરૂપ શબ્દ ઝોંકારા હય—સોજન૦

૨૨૦.

સંતો ભક્તીકા માર્ગ ઝીના, કોઈ જાણે જનન હારા—સંતો૦
 નહી અચાહ ચાહ કછુ ઉરમેં, મનલૌ લીનારે.
 સાધુનકી સંગતમે નીસદીન રહતા ભીનારે—સંતો૦
 ધન કુલકા અભીમાન ત્યાગ કરી રહે અધીનારે.
 પરમાર્થ કેહેત દેત શીર, બીલંબ ન કીનારે—સંતો૦
 ધારણુ કરી સંતોષ સદન, અમૃત રસ પીનારે.
 ભક્ત રહની કબીર સકલ પ્રગટ કર દીનારે—સંતો૦

૨૨૧.

હરીકે નામ બીન નહી નીસ્તારા, જગ જગ નર કયા સુતા.
 જગત નગરીમેં ચોર ન લુટે, જપ્પ મારેંગા જમદુતા—હરીકે૦
 જપ કર તપ કર કોટી યતન કર, કાશી જ કરવત લેલે.
 ભજનબીના તેરી મુક્તી ન હોગી, મરજ જોગી અવધુતા—હરી૦
 જોગી હોકે જટા બંધાવે, અંગ લગાવે ભભુતા.
 દમડીકે ખાતર દેહ જલાલે, જોગી નહી હો સખ જુઠા—હરી૦
 સોવતડા ચૌરાશી ધુમતા, જગતડા નર જુગ જતા.
 કહત કબીરા સુનો ભાઈ સાધું, વોહી નર અમરધામ પહુંચા—હ૦

૨૨૨.

સુમરન બીન ગોથા ખાવેગે. (૨)
 મુઠી બાંધ ગર્ભસે આયે, હાથ પસારે જવોગે—સુમરન૦

જૈસે મોતી પરસ ઓસકા, ભોરભયે ઝર જવોગે-સુમરનં
જૈસે હાટ લગાવત હટવા, સોદા બીન પસતાવોગે-સુમરનં
કહત કબીરા સુનો બાઈ સાધુ, ફેર જનમ કબ પાવોગે-સું

૨૨૩.

જુલ્યો મન કબહુ તો હોરે, શ્યાના તોહે બેર બેર સમજતા.
એક અખંડીત કહત સ્મૃતિ, અઠાર કહેત પુરાના.
નેતી નેતી કહે વેદ પુકારે, બહુ પદ કહા બીસરાના-જુલ્યોં
નામ રૂપતો હૈ માયાકે, યામેં સાર ક્યા જના.
સતચિત્ત આનંદમેં કલપૈ, મીથ્યા ભાસત નાના-જુલ્યોં
રાગ દ્વેષ નીંદા અસ્તુતી, માન ઓર અપમાના.
ધન સબકો જે સમ કરજનો, જબ તુમ તત્ત્વ પીછાના-જું
વેદવાક્ય ગુરુવાક્ય કે વચનમેં અનુભવ આપ મીલાના.
સહજ સમાધી લગી અવધુકી, નાનક મીટગયા આના જના-જું

૨૨૪.

મેં તો દાસી રામચંદ્રકી, રામ મેરા શ્યામ હય. (૨)
યહ દુનીઆકી ઝુઠી માયા, હો દીનોકા મુકામ હય-મેં તોં
હાથી ઘોડા માલ ખજના, યે માયાકા ખેલ હય. (૨)
જુઠે તનકા ક્યા ભરોસા, સચ્ચા રામકા નામ હય-મેં તોં

૨૨૫.

જવાહે ને તું કાન, જવા દેને. (૨)
 આવું ઘેલું બોલો છો, આવી કાને ?—જવાહે૦
 અમે કંસ તણા મહી યારા. (૨)
 અમે રોક્યા ન રહીએ તમારા. (૨)—જવાહે૦
 રાજ ગાદીનું તીલક કાણે કીધુ ?
 તારે આપે કે દહાડે દાન લીધુ ?—જવાહે૦
 રાજ ગાદીની તું ક્યાંથી શીખ્યોવાતુ.
 દાન લેવું હોય તો કાઢો જીનું ખાતું.—જવાહે૦
 દયા પ્રીતમે ધણા દીન સાંખ્યું.
 નથી ખીતી જોધને તારી આંખ્યું—જવાહે૦

૨૨૬.

મોપે જાતન ખરની, યહ છખી મોપે જાતન ખરની—ટક.
 શ્રી ગોવર્ધનકી આસ પાસમેં, કુલ રહી સખ અરની—યહ૦
 શ્રી મદન મોહન પ્રીયા ખેલન નીકસે, સંગશામા મનહરની—યહ૦
 કુંલનદાસ પ્રભુ ગોવર્ધન ધર, ધન ધન વૃજકી ધરણી—યહ૦

૨૨૭.

એક પલક જે રહીએ શ્રીવૃંદાવન એક પલક જે રહીએરે—
 જન્મો જન્મકા પાપ કટત હૈ, શ્રીકૃષ્ણ કૃષ્ણ મુખ કહીએરે—એ

મહા પ્રસાદ ચૌર જળ જમુનાજીકે, તનકતનક ભર લઈએરે.
સુરદાસ વૈકુંઠ માધુપુરી, ભાગ્યવિના કેસે પાઈએરે—એક૦

૨૨૮.

માખણકી ચેરી છોડ શામળા મેં સમજવું તોય (૨)
હમતે કહે જઈ ગાયનમે, રહ્યો ખીરકમે સોય.
કાંઠી ગવાલન આંખલગી, તેરી ગઈ કામલીઆ ખોય—માંખ૦
નવલખ ધેનું નંદ ખાવાકી, નિત્ય નવ માખણ હોય.
ખડો નામ તેરો નંદ ખાવાકો, હાંસી હમારી હોય—માંખણ૦
ખરસાણે તેરી ભઈ સગાઈ, નિત ઉઠી ચર્યા હોય.
ખડે ધરકી લાજ દુલારી, લાલા નામ ધરે ગો તોય—માંખણ૦
યહ કરણી મેં ના છોડુ મૈયા, હોની હોયસો હોય.
ગાસી રામ મૈયાકે આગે, દીઝો નેન ભર રોય—માંખણ

૨૨૯.

શીવને છોડા કૈલાસ, મોરલી આકી ધુન સુન કે (૨)
ખંસીકી ટર પડી કાનનમેં, શીવને ધ્યાન કીઝો એક છીનમેં
એક બન ગયો ગોપી આપ—મોરલી આકી૦
જખ શીવજી વૃંદાવન આયે, રૂપ જનાનો કરકે.
વાંતે રચ્યો હય રાત ભરરાસ—મોરલી આકી૦
શીવ પીછાણ કૃષ્ણને લીઝો, વિવિધ ભાંતસે આદરકીઝો.

વે ભયે ગોપેશ્વર આપ—મોરલી આકી.

શીવને વિવિધ ભાત પુંજ બન વારી, અંતર ઉમંગ ખુશ મન ભારી.
સત્ય કહે નારાયણદાસ—મોરલી આકી ધુન સુનકે.

૨૩૦.

પ્યારે રામકો યાદ નહી કરતાં, ઔર સખ કામ હોતા હય.
મનુષ્ય તન પાયકે અંધે, વૃથા ક્યું સ્વાસ ખોતા હૈ—પ્યારે૦
પાયકે એસી કચન કાયા, પાપકું કયુન ધોતા હય—પ્યારે૦
હરીકા નામ રટનેસે, હરીકા દર્શ હોતા હય—પ્યારે૦

૨૩૧.

પરમ પ્રેમ પરી બ્રહ્મ. માત પ્રેમ તાત પ્રેમ પુત્ર પ્રેમ પુત્રી પ્રેમ.
દંપતીના દૈવ પ્રેમ, પ્રેમ છે સંસાર સાર—પરમ૦
દયા પ્રેમ દાન પ્રેમ, ભક્તી પ્રેમ જ્ઞાન પ્રેમ.
યોગ પ્રેમ મોક્ષ પ્રેમ, પ્રેમ તે સંન્યાસ ધાર—પરમ૦
સ્થુલ પ્રેમ સુક્ષ્મ પ્રેમ, વિશ્વ કેરો મંત્ર પ્રેમ.
સૃષ્ટીનો સુવાસ પ્રેમ, પ્રેમ તેજ કેરો પાર—પરમ૦
આત્મનો વિકાસ પ્રેમ, જીવન પ્રકાશ પ્રેમ.
પ્રેમ પ્રેમ સર્વ પ્રેમ, પ્રેમનો આપારા વાર—પરમ૦

૨૩૨.

સુદામજી કુ દેખકે શ્યામ હસે—ટેક.

તુમ હમ મીત્ર બાલાજી પણ કે, અબ કયુ દૂર બસે—સુદામા૦

ફાટીસી ઘોતી દુબલીસી કાયા, ચલત પાય ધસે—સુદામા૦
હમેરે બાલીજીને પહોવે પહાયે, આવલ ગીન પસે—સુદામા૦
મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધર નાગર, કંચન મહેલ બસે—સુદામા૦

૨૩૩.

રામ ઓરા આવાં તો કહું વાતડી (૨)—ટેક.
શ્યામ શરદ પુનમની આ રાતડીરે—રામ૦
સુરતા સાહેલડી રમવાને નીસરી. (૨)
આ શોધે ગુરૂજીની ચાખડીરે—રામ૦
સોહું શણગાર સજી દૃઢ્ય કુંજ સંચરી. (૨)
આ ઝૂં કાર અંજન આંજી આંખડીરે—રામ૦
બ્રહ્મ રસ પાન કરી નયણા નચાવતી. (૨)
આ ખોલુ દૃઢ્ય કમળની પાંખડીરે—રામ૦
પરાપાર પટકુળ પ્હેરૂ સ્વરૂપના. (૨)
આ બાવની બહાર બાંધી રાખડીરે—રામ૦
દૃઢ્યના રામ સાથે રાસ રમી રીઝતી. (૨)
આ પ્રણવ પુનમ ખીલી આંદનીરે—રામ૦

૨૩૪.

જીવન મૃત્યુ તણી પરવા, પ્રભુ વિશ્વાસ પર છોડી.
હરીને આશરે બક્તો, હરીના મસ્ત થઈ ફરતા—ટેક.
ભર્યા સંસાર સિંધુમાં, ઝુકાવીને જીવન હોડી.

મરે તો પણ મહા ભક્તો, પ્રભુના નામ પર મરતા—જી૦
 નથી બહાલી જગતની જમને, આ મોહ મય માયા.
 કરે કીરતારના બસ નામ, પર કુરબાન તે કાયા—જીવન૦
 પોતે પ્રભુનો હુંજ છુ, છે સર્વ મહાં ઈશનું.
 આ પ્રાણ તેમજ પીંજરું, પણ એજ શ્રી જગદીશનું—જી૦
 હું આળખું છું એક એને, મહારી છે જને કીકર.
 નિર્ભય થઈ નિર્ચિત બન્યો છું, ઈશના શુભ નામ પર—જીવન૦
 ૨૩૫.

સંતો રામ નામ લેહુ લાગ હરી (૨)
 ડાલડાલ મેં પાતપાત મેં, કુલ કુલમેં કુલે.
 કો ગત રામ તીહારી જને, ભટક ભટક નર જુલે—સંતો૦
 તાર તારમેં રોમ રોમમેં, સખધટ વ્યાપક રામા.
 બીન કરણી કાંઈ કામ ન આવે, ભટક મરે બે કામા—સં૦
 પરા પાર કુછ નજર ન આવે, આ માયાકા બીસ્તારા.
 સુર નર મુની ગંધર્વ દેવતા, કીનહુ પાર ન પાયા—સંતો૦
 તુમ દીલ માલીક દીલકી જનો, કયા મેં કરૂ પોકારા.
 દાસ કબીરા ચરણમેં હાજર, આઠ પહોર હોશીઆરા—સં૦
 ૨૩૬.

જગમેં મુરૂ સમાન નહી કોઈ દાતા. (૨)—ટેક.
 વસ્તુ અગોચર દઈ સદ્ગુરૂને, ભલી બતાયા બાતા.

કામ ક્રોધ કેદ કરી રાખે, લોભકો ગર્દન મારા—જગમેં
કાલ કરેસો આજહી કરલે, ફીર ન મીલે એ સાધા.
ચોરાસીમેં જય પડેગો, ભુંકતે દીન ઓર રાતા—જગમેં
કહેત કબીરા સુનો ધરમદાશા, બાનો વચન હુમારા.
પડદા ખોલ મીલો સદગુરુસે, આવો લોક હુમારા—જગં

૨૩૭.

સતગુરુ બાગ લગ્યાહે રે, કોઈ અજબ જતનસે—ટેક.
આપહી બાગ આપ બગીચા, આપહી કલી તોડ નહારા—સતં
આપહી ગંગા આપહી યમુના, આપહી તીરથ નાહયા—સતં
આપહી ચંદા આપહી સુરજ, આપહી નવલખ તારા—સતગું
આપહી તાલા આપહી કુંચી, આપહી ખોલનહારા—સતગુરું
આપહી આંખા આપહી ઈમલી, આપહી ચાખનહારા—સતગું
કહત કબીરા સુનોભાઈ સાધું, આપમેં આપ સમાયા—સતગું

૨૩૮.

અનહદકી ધુન પ્યારી સાધો, અનહદકી ધુન પ્યારીરે—ટેક.
આસન પદ્મ લગા કરે, કરસે ધ્યાન ધરે એક ચિત્તેરે.
ઝીની ધુનમેં સુરત લગાવે, હોત નાદ ઝનકારીરે—અનં
પહલે પહલે ઝીન ઝીન બાજે, પીછે ન્યારી ન્યારીરે.
ધંટા શંખ બંસરી બીણા, તાલ મૃદંગ નગારીરે—અનહદં
દીન દીન સુનત નાદ જબ બીકસે, કાયા કંપત સારીરે.

અમૃત ખુંદ ઝરે મુખ માંહી, યોગીજન સુખ કારીરે—અં
તનકી સુધ સખ ભુલ જાત હૈ, ઘટમેં હોય ઉઝરીરે.
બ્રહ્માનંદ લીન મન હોવે, દેખી ખાત હુમારીરે—અનહુદં

૨૩૯.

જીવતકો વ્યવહાર, જગતમેં, જીવતકો વ્યવહાર.
માત પીતા ભાઈ સુત બાંધવ, અરૂ નીજ ધરકી નાર—જગં
તનસે પ્રાણ હોત જખ ન્યારે, ટેરત પ્રેત પોકાર—જગં
આંધ ગડી કોઈ નવ રાખે, ધરતે દેત નીકાર—જગં
મૃગ તૃષ્ણા જયું એ જગ રચના, દેખો રૂદે વિચાર—જગં
જન નાનક થે મત સંતનકો, પાંખ્યો તોહી પોકાર—જગં

૨૪૦.

મન તુમ જાઓંગે હમ જાની (૨)—ટેક.
રાજ કરંતા રાજ જાયા, રૂપ ધરંતિ રાણી.
વેદ પઢંતા બ્રાહ્મણ જાયા, ઓર જાવેગા અલીમાની—મં
પાંચ તત્વકા બના પીંજરા, તામે બસ્ત બીગાની.
આવેંગી કોઈ લહેર લોભકી, હુખ જાવેગે બીન પાણી—મં
પાંચ સખી સોદા કરને નીકસી, એંકસે એક રચાણી.
વા સોદાકા મર્મન પાયા, ફેર મનમેં પછતાણી—મનં
ચંદા જાયા સુરજખી જાયા, જાયા પવન ઓર પાણી.
કહે કબીર એક નામ ન જાઓંગા, જોતમે જોત સમાની—મં

૨૪૧.

વંદના વંદના વંદના હો, મેરા સાચા સદગુરુજીને વંદના—ટેક.
કરી કૃપા ગુરુ દુષ્પતા ઉગાર્યા, કાપ્યા કરમ ભવ ફંદના હો—મેરાં
કથીર જેમ કછુ અર્થ ન આવે, કીધા છે બાવળ ચંદના હો—મેં
પાંચ તત્વ નોખી સેન કરીને, ઘર લખાવ્યા આનંદના હો—મેરાં
હંસ સાહેબ ગુરુ મહીમા મોટા, જાણે નહી મતી મંદના હો—મેં

૨૪૨.

ભરસાના નાથ છો તમે ભેરૂ (ર) અંતકાળેના કરશેો અનેરૂ—ટેક
જગજીવન જનકી નાથ, પલ પલ ઈચ્છુ વહાલા તુજ સાથ.
છતેનાથ કહેવાઈ અનાથ—ભરસાનાં
વહાલા પ્રદહાદ ભક્તના સારૂં, મારે નાથે નરસીંહ રૂપ ધાર્યું.
અંગ હીરણ્ય કશ્યપ વિદ્યાર્યું—ભરસાનાં
અબ્જમેલ અધરમી ઉગાર્યો, સુત નારાયણ નામ પુકાર્યો.
તન તજતામાં તરતજ તાર્યો—ભરસાનાં
તાતીતેલ કઢામાંથી તાર્યો, આપે જઈને મુધન્વા ઉગાર્યો.
નાથ હવે શું રહ્યો વાંક મારો—ભરસાનાં
અનેક ભક્તોપર કરૂણાએ કીધી, હાલે નીરમળ નામ ના દીધી.
એમાં ઠોની પ્રભુએ લાંચ લીધી—ભરસાનાં

૨૪૩.

હરીમજ કસા કરીલ ભવપાર ? (૨)
 તન મન ધન વિસયાવરી વળતે, ભજની આગસ ફાર-હરી૦
 સ્વાત્મ બુદ્ધિ વિચારની પાહી, કાણી ન કેલા ઉપકાર-હરીમ૦
 અમૃત મહુણે તુંમી ભજ નીરંતર, શ્રીગોવીંદ ગોપાળ-હરી૦

૨૪૪.

ખીના કૃષ્ણ દર્શનકે શાન્તી નહી હય,
 ઉંધા જ્ઞાન ચર્યા સુહાતી નહી હય.—ખીના૦
 કયા તુમ સુનાતે હો નિર્ગુણ કહાની,
 હમારે સમજ ખીચ આતી નહી હય—ખી૦
 ખસે દીલકે અંદર મે મોહનકી મુરત,
 ઘડી પલ કબી દૂર જતી નહી હય—ખીના૦
 નહી યોગ સાધનકી હમકો જરૂરત,
 ખીના પ્રેમકી ખાત ભાતી નહી હય—ખીના૦
 જપે નામ માધવકા હમતો તિરંતર,
 શ્રીહર નાથ દીલસે ભુલાતી નહી હય—ખી૦

૨૪૫.

અવસર ખાર ખાર નહી આવે (૨)—ટેક.
 સમજે તો કહું કરલે ભલાઈ, (૨) ફેર જન્મ નહી આવે—અ૦

યહ સંસાર રેનકા સ્વપના, (૨) પલકમેં ઉડ જાવે—અવસર-
તન ગયે ધન કોન કામકે, (૨) કાહકુ કૃપણ કહાવે—અવસ-
કહત કબીરા સુનો ભાઈ સાધુ, હાથ જોડ સમજાવે—અવસર-

૨૪૬.

ઐસી કરી ગુરૂદેવ દયા મેરા મોહકા બંધન તોડ દીયા—ટેક.
ઢોડ રહા દીન રાત સદા જગોકે સખ કાર વિહારણ મેં.
સ્વપ્ને સમ વિશ્વ દિખાય મુઝે મેરે ચંચલ ચિતકો મોડ દીયા—ઐં
કોઈ શેષ ગણેસ મહેસ રટે કોઈ પૂજત પીર પેગંબરકો.
સખ પંથ ગરંથ છુડા કરકે એક ઈશ્વરમેં મન જોડ દીયા—ઐં
કોઈ હંડત હૈ મથુરા નગરી કોઈ જય બનારસ વાસ કરે.
જખ વ્યાપક રૂપ પીછાન લીયા સખ ભર્મકા ભંડા ફોડ દીયા—ઐં
કૌન કરે ગુરૂ દેવકી ભેટ ન વસ્તુ દીસે તણ લોકનમેં.
પ્રભાનંદ સમાન ન હોય કબી ધન માણીક લાખ કરોડ દીયા—ઐં

૨૪૭.

મન રામી રંગલે અવધે, મનચી રામ ઝાલે. ટેક.
સખાલ અભયંતરી, અવધે રામરૂપ કાંદલે.
ભક્તિ જ્ઞાન વૈરાગ્યે, લાભે આત્મસ્થિતિ—મનં
અંતરી સુખશાન્તિ આનંદ, રામરૂપી જડલી પ્રીતિ.
એકા જનાર્દની અવધા, રામચી આદી અંતી—મનં

૨૪૮.

ગૌરી કુમારને, કાઠી કાઠી નમસ્કાર.

કાર્ય સફળ કરજે વિધન સફળ હરજે (૨) દયાની દૃષ્ટિથી—ગૌં

ગુણ નીધાનને દયાવાન છે, છે સુખના ભંડાર. (૨)

રીધી સીદ્ધી ચરણે રમતી, જય હો અધમ ઉધાર—ગૌરીં

જગતના આધાર છે, ઝંકારના અવતાર છે. (૨)

શીશગુણ આશીષ યાચે, શોહે શુભકર શંભુ કુમાર—ગૌરીં

૨૪૯.

નજર ભર દેખલે મુઝકો, શરણુ તેરી મૈં આયા હું—ટેક.

કોઈ માતા પીતા બંધુ સહાયક હૈ નહિ મેરા.

કામ અર ક્રોધ દુશ્મનને, બહુત દીનસે સતાયા હું—નજરં

ભુલા કર ચાઢકો તેરી, પડાદુની આકી લાલચમેં.

માયાઢે જલમેં ચારેં તરફસે મૈં ફસાયા હું—નજરં

કર્મ સખ નીચ હૈં મેરે, તુમારા નામ હૈ પાવન.

તાર સંસાર સાગરસે, ગહન જલમેં ડુબાયાહું—નજરં

છુડા કર જનમ બંધનસે, ચરણુ મેં રાખલે અપને.

વો બ્રહ્માનંદ મૈં મનમેં ચેહી આશા લગાયા હું—નજરં

૨૫૦.

લક્ષરોજ રહ્યો લાગી—આનંદી આરે લોલ.

તન મન થકી ત્યાગી. " "

માયા મોહની ન માગી. " "

જ્યોત જીવન કેરી જાગી. " "

બ્રાંતો મનડાની ભાગી. " "

રાગ છોડી વીતરાગી. " "

વહાલો વિશ્વમાં વખાણે. " "

જીવન મુકતી જોગ જાણે. " "

ગણપત કહે જ્ઞાની. " "

મને સાચી વાત માની. " "

૨૫૧.

આશાક મરત ફકીર હુએ, જખ કયા દીલગીરપણા મનમેં—ટેક.

કોઈ પુજત ફુલન માલનસે, સખ અંગ સુગંધ લગાવત હય.

કોઈ લોક નિસ દરકાર કરે, મગ ધુલ લગાવત હય તનમેં—આ૦

કોઈ કાલ મનોહર થાલનમે, રસદાયક મીષ પદારથ હય.

કોઈ કાલ મીલા દુકડા સુકડા, દીન જય કબી ખીન ભોજનમેં—આ.

કબી ઝોઢત સાલ દુશાલનકો, સુખસોવત મહેલ વ્યટારીનમે

કબી ફટી'તુટી'તન ગુદડીઆ, નિત્ય લેટત જંગલવા બનમે—આ૦

સખ દ્વેતકે ભાવકુ દુર કીઆ, પરબ્રહ્મ સખીધટ પુરણ હય.
બ્રહ્માનંદ નવૈર ન પ્રીત કહી, વીચરે સમ દર્શનસેં જગમેં—આ૦

૨૫૨.

અહો વિશ્વના દેવ આનંદકારી, કરીતા હરી સેવા તે છે લાભકારી
ખરે રાખીએ પ્રાથના રોજ જરી, સરેકાજ બેહોયતે રૂંડું ભારી
હુમે રાંક છીએ વિના તુંન ચાલે, વિનાતું હરી હાથ તે ડાણુ ઝાલે
બહુ ઈચ્છીએ તેવળી ડાણુ ચાલે, વિના તું પ્રભુ વિધન તે ડાણુ ટાળે

૨૫૩.

મુઝે હૈ કામ ઈશ્વરસે, જગત રૂઠે તો રૂઠ ન દે—ટેક.
કુટુંબ પરિવાર સુતદારા, માલ ધન લાજ લોકનકી.
હરીકે ભજન કરનેમેં અગર છુટે તો છૂટ ન દે—મુઝે૦
ઐઠ સંગતમેં સંતનકી, કરે કદ્યાણુ મેં અપના.
લોક દુનીઆ કે ભોગો મે, મૌજ લુટે તો લુટ ન દે—મુઝે૦
પ્રભુ કે ધ્યાન કરનેકી લગી, દીલમેં લગન મેરે.
પ્રીત સંસાર વિષયોસેં, અગર ટૂટે તો ટૂટ ન દે—મુઝે૦
ધરી કીર પાપકી મટકી, મેરે ગુરૂ દેવને ઝટકી.
વો બ્રહ્માનંદને પટકી, અગર કુટે તો કુટ ન દે—મુઝે૦

૨૫૪.

અત્રે આવો પધારો અમોલા મહેમાન,

અંતરના બહાલે વધાવીએ (૨)

અમ અંતરનું સ્વાગત સ્વીકારવા. (૨)
 વળી અંતરના ભાવને વધારવા. —આપ આવો
 અમદીન તણી અરજ સ્વીકારશે (૨)
 વીમળ ચીતે રૂઢ્યમાં ઉતારસો. (૨)
 પછી હે તેથી આપ પધારો મહેમાન—અંતરનાં
 ન મળે હાર તોરા અમદીનતા. (૨)
 ન મળે ગુલાબ ગોટા મહા મુલના. (૨)
 માત્ર હૈયાના આવે ઉમળકાજે આજ—અંતરનાં

૨૫૫.

આટલો સંદેશો પ્યારા હરિજીને કહેશે (૨)
 સેવકને ચરણોમાં લેશે ? સંદેશો પ્યારા હરિજીને કહેશે—ટક.
 માયાની જળે હું તો રહ્યારે ક્ષમાઈ (૨)
 ક્યારે છોડાવી મુજને લેશે ?—સંદેશો
 મનડું મુઝાયે માફ દીલડું દુભાયે (૨)
 પ્રેમ સુધામૃત સીંચી દેશે—સંદેશો
 સાંવરી સુરત સાફ નયનોરે તલસે (૨)
 દીલાવર દર્શન દેશે ?—સંદેશો
 મન ગમતા માધવ રાય હૃદયમાં રહેશે (૨)
 જ્ઞાન ભક્તિનું મને દેશે—સંદેશો

ચરણે મસ્તક મુકી વિકલ વિનવે (૨)
સ્નેહે સત્સંગ મુખ દેશો—સંદેશોં

૨૫૬.

લગાલે પ્રેમ ઈશ્વરસે અગર તું મોક્ષ ચહાતા હૈ—ટેક.
રચા ઉસને જગતસારા કરે વો પાલના સખડી.
વહી માલીક હૈ દુનીઆકા પીતા માતા વિધાતા હૈ—લગાલેં
નહી પાતાલકે અંદર નહી આકાશકે ઉપર.
સદા વો પાસ હૈ તેરે કહાં હુંડનકો જતા હૈ—લગાલેં
કરે જપ નેમ તપ ભારી રહો જાકર સદા બનમેં.
બીના સતગુરૂકી સંગતસે નહી વો દીલમેં આતા હૈ ?—લ
પડે જો શરણમેં ઉસકી છોડ દુનીયાંકી લાલચકો.
વો બ્રહ્માનંદ નિશ્ચયસે પરમ મુખધામ પાતા હૈ—લગાલેં

૨૫૭.

ન સમજાએ જરા સમજે, અજબ દુનીઆ દીવાની હય.
અકલકી આંખસે દેખો કે, કૈસી ચહ નાદાની હય—ટેક.
ગઢી જો અપને હાથોસેં પ્રભુને નવ મહીનેમેં.
બનાકે મુરતી સુંદર, બેઠાહય આપ ઉસીમેં—ન સમજાએં
ન કોઈ પુજતા ઉસકો, લગે મૃગજલકે પીનેમેં.
ભટકતે દુવારકા કાશી, ફીરે હર દુવાર અબેધ્યામે—ન સમ

વીચારો સત્ય મીથ્યાકુ, અહીત હીત અપના પહીચાનો.
કરો સતસંગ સંતોકા, યથા રથ ખાતકો જાનો—ન સમજાએ૦
પકડ કર મોક્ષકા માર્ગ, આસક્તિ જગમેસે ઉઠાવો.
સકલ સંસારકે જીવકું, અપની આત્મા જાનો—ન સમજાએ૦
કહે કબીર સુનો સાધુ, એહી સંતોકી ખાની હય.
ન સમજાએ જરા સમજે, અજબ દુનીઆ દીવાની હય—ન સ૦

૨૫૮.

સંતો નિરંજન જલ પ્રસારા (૨) ટેક.
સ્વર્ગ મૃત્યુ પાતાલ સખ રચી, ત્રીન લોક ખીસ્તારા.
હરી હર બ્રહ્માકુ પ્રગટાયા, ત્રીન્હે દીયો શીર ભારા—સંતો૦
ઠામ ઠામ તીરથ રચી રોપ્યો, ધર્મ કર્મસંસારા. (૨)
ત્રીન ગુણકી કાંસ કસાય, જીવ સખ આપ બને કર તારા—સં૦
સત્ય પુરૂષકા અમર લોક હય, તોઠો કોઈ વિરલા બુજ. (૨)
નેમ ધર્મ આચાર યજ્ઞ તપ, એ ઉરલે વ્યવહારા—સંતો૦
જાસે મીત્રે અખંડ મોક્ષ સુખ, સૌ મારગ હય ન્યારા. (૨)
કહે કબીર અમર કરી રાખું, જો જન હોય હમારા—સંતો૦

૨૫૯.

ખોજ કરો કોઈ ઈસ તન અંદર, ફીરે અજબકી માલા રામા—ટેક.
દશ દરવાજે તાલા લાગે (૨) ઝુલત નાથ ગોપાલ રામા (૨)—ખોજ૦

ગંગા જમના સરસ્વતી સંગમ (૨)

તીરથ કીચા ત્રીવેણી રામા (૨)—ખોજ૦

જન્મ મરણકા ધોકા ચુકા (૨)

પીચા અમૃત રસ પ્યાલા રામા—ખોજ૦

સહજ સમાધી મુદ્રા લાગી (૨) પીચા અલ્પ રસ પ્યાલા રામા—ખોજ૦

ગુંગ ભઈ સખ તન મન અખીચા (૨)

કહે કખીર તીન લોક ઉજલા (૨)—ખોજ૦

૨૬૦.

નજરૈંસે દેખ પ્યારે ક્યા રૂપ હૈ તુમારા. (૨)

અપને ઠો લુલુ તનમેં ખાહિર ફીરે ગંવારા—ટેક.

કરમેં કુંગણ છીપાવે ઢૂંડનકા દૂર જાવે (૨)

ફીરકે સમીપ પાવે મનમેં કરૌ વિચારા—નજરૈં૦

મૃગ નાલીમેં સુગંધી સૂંઘે વોધાસ ગંદી. (૨)

દૂનીચા સખી હૈ અંધી સમજે નહી ઈશારા—નજરૈં૦

જીમ દુધકે મથનસે મિલતા હૈ ધીજતનસે. (૨)

તીમ ધ્યાનકી લગનસે પરબ્રહ્મ લે નિહારા—નજરૈં૦

જડ જન દેહ સારી ક્ષણ ભંગ દુઃખકારી. (૨)

બ્રહ્માનંદ નિર્વિકારી ચેતન સ્વરૂપ ન્યારા—નજરૈં૦

૨૬૧.

મરવા ટાણેરે મુજથી કેમ મરાશે (૨) હરી હરી હવે શું થાશે—મર૦
 ખરકીને બોલાશે નહી, પછી ગોવીંદ કેમ ગવાશે. (૨)
 કાઠનું બોલ્યું કાને નહી સંભળાય (૨) સ્વાશે ધમણુ ધમાશે—મર૦
 પંડે પડ્યુ નહી પલટાયે, પછી બેહું કેમ થવાશે. (૨)
 રોમ રોમની વ્યાધી થાશે, એ દુઃખ કેમ સહેવાશે—મરવા૦
 હીંમત જાશે માંકડ ખાશે, કુબુદ્ધિ કંઠે ઘેરાશે. (૨)
 પુંખડે પાણી પાશે, જ્યારે હાથે કેમ જમાશે—મરવા૦
 યમ કીંકરના મુદ્દગર મોટા, એ કેમ જોવાશે. (૨)
 રામાયણુ ભાગવત ગીતા, શ્રવણુ કેમ સંભળાશે—મરવા૦
 સદ્બોધે સતસંગત કરતાં, સુખથી તરત મરાશે. (૨)
 દયારામ કહે પૂરણુ બ્રહ્મ તેરામ, કેમ રૂઢ્યે ધરાશે—મરવા૦

૨૬૨.

મરવા ટાણેરે મેંથી તુરત મરાશે (૨) હરી હરી હવે ઠીક થાશે—મ૦
 ઓસડ વેસડ ગંગા જમના, વૈદ નારાયણુ થાશે. (૨)
 સાધુસંત ભક્ત સર્વ મળીને, રામતણા ગુણુ ગાશે—મર૦
 સુતવીત દારા ધન જોખનથી, જોમન અળગું થાશે. (૨)
 કામ ક્રોધ મદ મેલી કરીને (૨) હરી ચરણુ ચીત જાશે—મર૦
 એવી રીતે રામજપો તો, પૂરણુ પદ પમાશે. (૨)

ભજન કરી સંત સંગત કરતા (૨) સુખેથી તરત મરાશે—મર૦
દયારામ કહે પૂરણુ અલ્લ છે, તેજમાં તેજ સમાશે—મર૦

૨૬૩.

જે ભજે હરીકા સદા, સોઈ પરમ પદ પાયગા—ટેક.
બહારકે માલા તીલક, અરૂ છાપ નહી કીસું કામકે.
પ્રેમ ભક્તિકે બીના, નહીં નાથકે મન ભાયગા—જે૦
દિલકે દર્પણકા સફાકર, દૂર કર અભીમાન કો.
ખાકહો ગુરૂ કે કદમકી, તો પ્રભુ મીલ જાયગા—જે૦
છોડ દુનીયાંકેમજે સખ, બૈઠ કર એકાંતમે.
ધ્યાન ધર હરીકે ચરણકા, ફિર જનમ નહિ આયગા—જે૦
દ્રઢ ભરોસા મનમેં કરકે, જે જપે હરિ નામકો.
કહતા હૈ અલ્લાનંદ, અલ્લાનંદ બીચ સમાયગા—જે૦

૨૬૪.

જે જન ધ્યાન ધરે નિર્ગુણકા, સો ઈશ્વરકા દર્શન પાવે—ટેક.
જય એકાંત ભુવનમેં બૈઠે, કોમલ આસન ભૂમી બીધાવે.
ચિંતા ફીકર છોડ સખ મનકી, ત્રીકુટી મહલમેં સુરતિજમાવે—જે૦
નીત નીત ધ્યાન ધરે યોગીજન, અલ્લજ્યોત ઘટમેં પ્રગટાવે.
ઢાટી લાનુસમ ઝીલમીલ ઝીલમીલ, રોમરોમમેં સુખઉપજાવે—જે૦

કર્મનેકે બંધન સખ ટૂટે, માયામોહ બલ કટ બવે.
બ્રહ્માનંદ મોક્ષપદ પાવે, ગર્ભવાસમે ફીર નહી આવે—જો.

૨૬૫.

ખપી જવું પ્રેમમાં તારા, સમરપણ એ અમે કહીએ.
દક્ષ થવું શેરીમાં તારી, અમારું સ્વર્ગ એ કહીએ. ટેક.
દરશ તારું શ્રવણ તારું, અને તું માંજ ગુમ થાવું.
પરમ પ્રજ્ઞાનને મુક્તિ, પરા ભક્તી અમે કહીએ—ખપી.
સફરતારી ગલી માંજ, શહેન શાહી અમે કહીએ.
રહેવું ચિંતવને તારા, ધરમ એને અમે કહીએ—ખપીજવું.
તુંમાં છે જે તું છે જેમાં, પછી શું શોધવું તેને.
ખબર નહી એજ ગફલત છે, અગર અજ્ઞાન એ કહીએ—ખ.
શીખ્યા આવેદની રૂયા, બધું બ્રહ્માંડ સાક્ષી છે.
અસલ એ શબ્દ બ્રહ્માનો, પ્રભુવાણી અમે કહીએ—ખપી.
નીરાકારે રહે અંદર, મગર દર્શન નદે દીલબર.
કહીએ એ નક્કટ જીવતર, અગર મૃત્યુ અમે કહીએ—ખપી.
પીધું જે જ્યોતી પ્રીતીનું, નિરંજન નેતી નેતીનું.
ખરેખર વેદના સોગન, પ્રભુએ એ અમે કહીએ—ખપી.
ચરણસ્પર્શતા કપાબુંધીશ, પ્રભુના પ્રેમની ખાતર.
કહે હરીદાસ કર જોડી, પ્રભુમાં લીન થઈ રહીએ—ખપી.

૨૬૬.

હારે લટકાળો શામળીઆ ગીરધારી. ટક.
 ગીરીવર ધારી, વહાલો કુંજખીહારી. (૨)
 હારે મુને મારી છે નયન કટારી રે—લટકાળો
 કાલ મળ્યાતા મુને, શ્રી જુમનાજીને તીરે. (૨)
 રસીક રંગીલી છખી ભારી રે—લટકાળો
 મોરમુગટ શીર છત્રખીરાજે, મુખ મોરલી બજાવે વહાલો પ્યારીરે(૨)
 શ્રીપુરુષોત્તમ પ્રભુકી છખી નીરખત, ચરણકમળ બલીહારીરે—લ૦

૨૬૭.

ના કોઈ જુગમાં જોયારે, સંતના જેવા હીતકારી.
 મહામંત્ર સાથે મુજનેરે, સોંપ્યા છે શ્રીગીરધારી—ના કોઈ
 સાખી.

અપર માના વચને ધ્રુવજી, પોતે પધારીયા વન.
 વનમાં જઈને મહા તપ કીધુ, ત્યારે વશ થયા ત્રીલુવન નાથ.
 અવિચળ પદવી દીધીરે, શ્રીવૈકુંઠ ધામ નીશાની—ના કોઈ
 સાખી.

પ્રજપતીના બોધે કરી, પ્રહ્લાદ રામનામ ગુણુગાય.
 બળતી અગ્નીમાંથી બચાવી લીધાં, જણે મંજરી કેરાંબાળ.
 સ્થંભ કોડી પ્રગટ્યારે, શ્રીનરસીંહ રૂપ ભગવાન—ના કોઈ

સાખી.

ભાષીને મહેણે નરસીંહ મહેતો, લજવા ગયા ભોળોનાથ.
ચિત્ત સ્થિર કરીને લજન કીધું ત્યારે, શ્રીશંકરે ઝાલ્યો છે હાથ.
લઇને ગયા ગૌલોક માહીરે, નીરખાવ્યો શ્રીરાધાકૃષ્ણ રાસ-નાં

સાખી.

તુલસીદાસને ભુત પ્રસન્ન થયું, ને દેખાડ્યા હનુમાન.
હનુમાનની જઈ સેવા કીધી, ત્યારે દેખાડ્યા શ્રીરઘુવીર.
સીતારામ લક્ષ્મણ જોડીરે, ખીરાજ્યાં છે ધનુષ્યધારી-ના કો

સાખી.

નરના નારાયણ થયા, તે તો સદ્ગુરનાજ પ્રતાપ.
ગુરુગમથી જણે પ્રભુ લજ્યા, તેના ટપ્યા છે તનના તાપ.
લવનું દુઃખ ભાંગ્યુંરે, થયા છે મોક્ષ સુખના અધીકારી-ના કો

સાખી.

આપણ સરવે મહાજળા ડુખ્યા, સુણજે સકળ સંસાર.
દાસ નારાયણ કહે ગુરુ પ્રતાપે, ઉતરીએ લવપાર.
સીતારામ સીતારામ લજીએરે, મનને લીન કરી-ના કોઈ

૨૬૮.

હારે કોઈ માધવ દ્યો, વેંચંતા વૃજ નારી-હારે
માધવને મટુકીમાં ભરીને (૨) હારે ગોપી લટકે મટકે ચાલી-હાં

શેરીઝ શેરીઝ સાદ પડંતા, હારે કાઠ લ્યો છો દેવ મોરારી—હારે૦
 ઘેલીસી ગોપી ઘેલુથું બોલો, હારે વહાલો મટુકીમાં કમ સમાયા—હાં.
 નામાનો તો બુવોરે ઉઘાડી, માંહી દેખ્યા છે દેવ મોરારી—હારે૦
 બાઈ મીરાંકહે પ્રભુ ગીરધર નાગુણ, ચરણ કમળ બલીહારી—હાં૦

૨૬૬.

સદગુરુ સ્વામીને વીનવું, નમી નમી લાગું પાયજી.
 દાન દીધારે ભક્તી જ્ઞાનનાં, કોટી કર્મ મીટાયજી—સદગુરુ૦
 જન્મ મરણનું તો ભય ગયું, મટી જમડાની ત્રાસજી.
 લખરે ચોરાસી ખાતું વીંટીયું, બાણી પોતાનો દાસજી—સદગુરુ૦
 સદગુરુ સમ દાતા નહી, જો જો મનમાં વિચારીજી.
 સગાં સંબંધી બેહેની બંધવા, સર્વે સ્વપ્ના સમાનજી—સદગુરુ૦
 અવગુણ મારા અનેક છે, નવ જોયા નીરંધારજી.
 બિરદપોતાનું સંભારીને, મગ્નીદાસ કહે બલિહારજી—સદગુરુ૦

૨૭૦.

લગન માંડે હરી વરથું લાગ્યું કે ભવદુઃખ જન્મમરણ ભાગ્યુ—લ૦
 નથી વહાલુ ભાણું કે નાણું, નથી વહાલુ તન સુખકે ટાણું.
 જીવન દોરી જીવનને બાણું—લગન માંડે૦
 મારે નથી વહાલું તાંડે માંડે, વિશ્વસુખ વહાલા ઉપરવાંડે.
 ધણી એક ધરણીધર ધાંડે—લગન માંડે૦

વીંધાણી છું વીઠલ નાવેણે, મુંઝાવું નહી મુરખના મેણે.
જન્મ આપ્યો આ જુગમાં જેણે—લગન માંડું
સુખમુને લાગે નહી સાંડું, મોહયું મન મોહનસું માંડું.
ખલક સુખ લાગે છે ખાંડું—લગન માંડું
પ્રભુ વડે પુરણ પદ પામી, જાણે છેરે અંતરનો જામી.
સાચે સેવો ગણપતનો સ્વામી—લગન માંડું

૨૭૧.

આધ્ય પુરૂષ અવિનાશી તું ભજમન આધ્ય પુરૂષ અવિનાશી—તું
જેના નામ થકી જમનાશે, પીંડ બ્રહ્માંડનો પ્રકાશી—તું ભજ
કમલા પતીનું રમરણ કરતાં, છૂટે સેજ ચોરાશી—તું ભજ
અગમ અગોચર ઈશ્વર એછે, વિશ્વ સકલનો વાસી—તું ભજ
અંતરમાં આરાધ્ય અરે તું. સમરી લે શ્વાસોશ્વાસી—તું ભજ
ગણપત કહે જગમાં જનજીત્યા, જેને મળ્યા અવિનાશી—તું

૨૭૨.

સદ્ગુરૂ સરજ ન હારરે, હો શામળી આજી.
પ્રભુજી ઉતારો ભવ પારરે, હો શામળી આજી.
જનમે જનમની હું દાસી તમારીરે. (૨)
નથી બીજનો આધારરે, હો શામળી આજી—સદ્ગુરૂ
અવગુણના જોશો મારા, અંતર જામીરે. (૨)
ખીરદ સંભારી કરજો સહાયરે, હો શામળી આજી—સદ્ગુરૂ

સતસંગ સીડી એ ચઢાવ્યા, છે અમને રે. (૨)
 ભૂલીશ નહી ઉપકારે, હો શામળી આજી—સદૃઃ
 બોધને બદલે તે, ભેટ શું કરી એરે. (૨)
 એવું બીજું નથી કાંઈ રે, હો શામળી આજી—સદૃઃ
 કથા કીરતનને માળા મોહન નીરે. (૨)
 પહેરાવી કંઠે કર સાહીરે, હો શામળી આજી—સદૃઃ
 જનમ મરણ ફરે ભવ ભય ભાંગી એરે. (૨)
 દયા કરીને ઝાલી ખાંહરે હો શામળી આજી—સદૃઃ
 હરી ચરણે ગુરૂ હેત કરાવ્યારે. (૨)
 શરણું સેવ્યાથી સુખ થાયરે, હો શામળી આજી—સદૃઃ
 બાઈ મીરા કહે પ્રભુ ગીરધરના ગુણ.
 દેખે અમને સંતોના ચરણો માવાસરે, હો શામળી આજી—સૃઃ

૨૭૩.

કૃષ્ણ જગત કીરતાર, ભજનન કૃષ્ણ જગત કીરતાર (૨)—ટેક.
 પશુ પંખીનો દેહ પડાવી, આપ્યો મનુષ્ય અવતાર—ભજૃ
 સંસારમાં જણે મહા સુખ સરજ્યુ, દુનીઆનો દાતાર—ભજૃ
 જનું જીવાણ્યું સર્વે જીવે છે, જીવ્યો કેમ આભાર—ભજૃ
 બલીઓ આદી અંતનો બેલી, મુકાવે જમનો માર—ભજૃ
 કહે ગણપત હરી ગુણ વિચારે, સમજણ સાધન સાર—ભૃ

૨૭૪.

કૃષ્ણ કરે તે ઠીક કરે છે, શોચ કરે શીદને પ્રાણી—ટક૦
 દ્રોપદી કેરાં વસ્ત્ર દુશાશન, ભરી સભામાં રહ્યો તાણી.
 પંચાળી નીપતજ રાખી, વહારે ધાયા ગીરીવર ધારી—કૃષ્ણ૦
 પ્રલહાદ સુભક્ત કૃષ્ણજ કેરો, કાપ્યો પીતા મનતે જાણી.
 તેલ કઢામાં નાખ્યો સુધન્વા, તોયે ન થઈ તનને હાણી—કૃષ્ણ૦
 નરસીંહ મહેતાની હુંડી સ્વીકારવા, બહાલો બન્યા છે વહેપારી.
 રૂપીઆ રોકડા આપ્યા શ્રી હરીએ, લાજ રાખી નર સૈયાની—કૃ૦
 મીરાં ઉપર ક્રોધ કરીને, મોકલી છે જરની પ્યાલી.
 અમૃત કરી મીરાં પી ગયાં છે, સહાય થયા સારંગ પાણી—કૃ૦
 હોલા હોલી ઉપર બાજ, પારધી ઉભો તીર તાણી.
 સર્પ ડસ્યો શીકારીને પાયે, બાજ થયો ત્યાં ધૂળધાણી—કૃષ્ણ૦
 સર્વે ભક્તોની વારે ધાઈ, લાજ રાખી છે વનમાળી.
 હરીદાસ કહે ધૈર્ય ધરીને, કૃષ્ણ ભજે આનંદકારી—કૃષ્ણ૦

૨૭૫.

જય જગદીશ હરે પ્રભુ જય જગદીશ હરે.

ભક્ત જનોકા સંકટ, છીનમેં દૂર કરે—ૐ હર હર હર મહાદેવ
 જે ધ્યાવે ક્ષણ પાવે, દુઃખ બીનસે મનકા—પ્રભુ.

સુખ સંપત્તી ગૃહઆવે, કષ્ટ મીટ તનકા—ૐ હર હર૦

માતા પીતા તુમમેરે, શરણુ ગ્રહુ કીસકી—પ્રભુ૦
 તુમખીન ઔર ન દુઝ, આશકરં કીસકી—ઔં હર હર૦
 તુમ પુરણુ પરમાત્મા, તુમ અંતરયામી—પ્રભુ૦
 પરી બ્રહ્મ પરમેશ્વર, તુમ સખકે સ્વામી—ઔં હર હર૦
 તુમ કર્ણા કે સાગર, તુમ પાલન કરતા—પ્રભુ૦
 મેં મુરખ ખલ કામી, કૃપા કરે ભરતા—ઔં હર હર૦
 તુમહો એક અગોચર, સખકે પ્રાણપતી—પ્રભુ૦
 કીસ વીધમીલું ગુંસાઈ, તુમકો મે કુમતી—ઔં હર હર૦
 દીન બંધુ દુઃખ હરતા, તુમ ઠાકુર મેરે—પ્રભુ૦
 અપને હાથ ઉઠાવો, દ્વારા પડ્યો તેરે—ઔં હર હર૦
 વિષય વિકાર મીટાવો, પાપ હરે દેવા—પ્રભુ૦
 શ્રદ્ધા ભક્તિ બઢાવો, સંતનકી સેવા—ઔં હર હર મહા૦

૨૭૬.

દીલમાં પ્રગટીલ્યો દીવલડો ગુરૂગમ જ્ઞાનનોરે.
 અનુભવ સુરજ ઉદે થાશે, માયાનું અંધારું જશે.
 આતમરૂપ પ્રકાશે, ધારણુ ધ્યાનનોરે—દીલમાં૦
 વીકાર સધળા અળગા જશે, ઉન મુનીએ અજવાળું થાશે.
 તૃષ્ણાનો ક્ષય થાશે, મારગ ધામનોરે—દીલમાં૦
 નીર વીકલપને નીચે જાણો, આતમરૂપ તણું સુખ માણો.

કરતા કોણુ પ્રમાણો પ્રભુરસ પાનનોરે—દીલમાં
ભીન્ન મટીને લીન થયો છે, કેવળ મુક્તીમાંય ગયો છે.
ગણુપત ગુમ થયો છે, દેહ અલીમાન નોરે—દીલમાં

૨૭૭.

અનુભવીઓ આપ વિચારો, કોણુ સરજન હાર તમારોરે—અનુ
જે જે પદારથ જોવામાં આવે, જુગને કોણુ જણુનારોરે—અનુ
સર્વનો સાક્ષી શુદ્ધ ચૈતન્ય છે, સતચીત રૂપ સંભારોરે—અનુ
મુક્ત થઈને તમે મહારસ પીજો, બીજને પાઈને ઉધારજોરે—અનુ
કહે ગણુપત ગુરૂ જ્ઞાનજો પામો, તમે એના એ તમારોરે—અનુ

૨૭૮.

અલ્યા મન ઓળખ આતમરામ, તુજને જડસે તારો ઠામ.—ટેક.
ઘટમાં ગંગા ઘટમાં જુમના, ઘટમાં તારૂં ગામ.
ઘટ મઠમદ આકાશે માલે, સઘળે સુંદર સ્થામ—અલ્યામન
ઘટમાં ચંદા ઘટમાં સુરજ, તારા તેજ તમામ.
ગોવીંદને તું ઘટમાં ગોતે, રોમ રોમમાં રામ—અલ્યામન
પીંડ બ્રહ્માંડને પ્રીતે પેખો, ઠાલુ નથી કોઈ ઠામ.
ઝાડ પહાડ જંતુને જળમાં, પ્રગટે પુરણુ કામ—અલ્યામન
જપ તપ તીરથ જોગ કરોને, દહાડી ખરચોદામ.
સદગુરૂ વિના સમજણુ નાવે, ગાવે ગણુપત રામ—અલ્યામન

૨૭૯.

મરજીવા મહારસ માણે, માણે માણે માણેરે—મરજી૦
 અકળ સકળ ઘટ વ્યાપક સંતો, માને તે મતનવ તાણેરે—મ૦
 તૃણા ત્યાગી થયો અનુરાગી, જોને વેદ વખાણેરે—મરજીવા૦
 સદા બ્રહ્માનંદ સુખમાં ઝીલે, સંશય શોકન આણેરે—મરજી૦
 ગણપત ગોવીંદ જોના ઘટમાં, ઠરીને બેઠા ઠેકાણેરે—મરજીવા૦

૨૮૦.

બલી હારી રસીઆ ગીરધારી સુંદીર શ્યામ હો તજી અમનેરે.
 મથુરાના વાસી, આવા ન બનીએજી—ટક.
 વાંસલડી વાગી એવાં, ભણુકારા વાગે છે.
 વૃજવાટ લાગે હવે ખારી—સુંદીર શ્યામ૦
 જમુનાનો કાંઠો વહાલા, ખાવાને દોડે છે.
 અકળામણુ દે છે હવે ભારી,—સુંદીર શ્યામ૦
 વૃંદાવન ઠેરી શોભા, તમ વીણુ અમને તો.
 નજરે દીઠી નવ લાગે સારી—સુંદીર શ્યામ૦
 ગોવરધન તોલ્યો વહાલા, ટચલી આંગળીએ રે.
 અમપર ઢોલ્યો ગીરધારી—સુંદીર શ્યામ૦
 બાઈ મીરાં કહે છે પ્રભુ, ગીરધરનાગુણુ વહાલા.
 સહાય કરી શુધ લે જો મારી—સુંદીર શ્યામ૦

૨૮૧.

ગુરુ કૃપા અંજન પાયો મેરે ભાઈ,

રામ ખીના કષ્ટુ બનત નાહી—ટેક.

અંદર રામા બાહીર રામા, જહાં દેખો વહાં પુરણ કામા—ગુરુ

બગત રામા સોવત રામા, સ્વપ્નેમેં દેખત રાખહી રામા—ગુરુ

એકા જનાર્દની અતુલવનીકા, જહાં દેખો વહાં રામ સરીખા—ગુ

૨૮૨.

માઝે હૃદયીં કાંદલે રૂપ તુઝે, તુજવીણ નાઠવે કાંહી દુજે—ટેક.

માઝે જીવીંચ્યા જીવના મેધશ્યામા,

તુઝે ધ્યાન લાગલેં નીત્ય આમા—માઝે

ધ્યાની મની નયની તૂંચિ એકુ, સર્વા ભૂતી તૂજલા અવલોકું—મા

કેશવ મહાશ્વે સંતજની, જનાર્દન ભેટલ જની વની—મા

૨૮૩.

અસાવેં બ્રહ્મ સુખે સુખરૂપ—ટેક.

શ્રી સદગુરુ વરદાન કૃપેચે બ્રહ્મ હૃદયાંત અમૂપ—અસા

ગુણ દોષાસ્તવ અધર કપાટીં દૃઢતર મૌન કુલુપ—અસા

હુરી ગુણ કથન કિલ્લી ગુરુ આજ્ઞા અમૃત ધરી અપ રૂપ—અ

૨૮૪.

વિશ્વાચ્યા વિશ્રામરે સ્વામી માઝા રામરે.

આનંદાચે ધામ ત્યાચે ગાહં વાચે નામરે—ટેક.

ચિદ્રતાંચી ખાણુરે એકઝેકી જાણુરે,
 પ્રાણાયાહી પ્રાણમાત્રા ગડ્યા તુઝી આણુરે—વિશ્વ૦
 દેવાયા જો દેવરે તોહા સ્વયંમેવરે.
 અલક્ષ્ય લક્ષ લક્ષુની સાક્ષી ઘેઉં અંગે ખેવરે—વિશ્વાયા૦
 શીવાયા આરામરે ભક્તપૂર્ણ કામરે.
 મુક્ત યોગી જન ગાતી જ્યાસી નિષ્કામરે—વિશ્વા૦
 મિથ્યા હે અનેક રે સત્યરામ એકરે.
 વિષ્ણુ કૃષ્ણ જગન્નાથ કરી હા વિવેકરે—વિશ્વાયા૦

૨૮૫.

જપ તૂં રામનામ કિતી, મધુર મધુર મધુર મધુર—ટેક.
 રામ નામ ધ્વની ઉમટે, તેથે લક્ષ લાવીં નેટે.
 બ્રહ્માનંદ સહજ ભેટે, પ્રચુર પ્રચુર પ્રચુર પ્રચુર—જપ તું૦
 દૃશ્ય દેખતાંચી દીઠી, દેઈ દૃષ્ટ્યાસી મીઠી.
 આપુલે આપણુ સૌખ્ય ઘોઠી, નદુર નદુર નદુર નદુર—જપ૦
 રામ વિષ્ણુ કૃષ્ણ ધ્યાન, ત્યાસી દે મુકુંદ જ્ઞાન.
 જણે હોય સમાધાન, ચતુર ચતુર ચતુર ચતુર—જપ તું૦

૨૮૬.

ગુરૂની ઐસી ચટક લાવિલી મોઠી,
 સ્વયંભુ હૃદયીં મજ દેઉની ભેટી—ટેક.

વિસરવી દેહ ધટ આપણ હોય પ્રગટ,
 બુજવુની દ્વૈતાચીવાટ આનંદીલોટી—ગુરૂં
 નાવડે વિષય ધન કેવલ વાટે વમન,
 હોઉની મન ઉન્મન સ્વરૂપ ભેટી—ગુરૂં
 વિષ્ણુ કૃષ્ણ જ્ઞાનદૃષ્ટિ, પ્યાપુની નુરવી સૃષ્ટિ,
 કૃષ્ણ જગન્નાથ, ગોષ્ઠી ન વહે ખોટી—ગુરૂં

૨૮૭.

બ્રહ્મમય વૃત્તિ ઝાલી, આતાં કાય ઉણે.
 અહંકાર દગ્ધ ઝાલા, સ્વાત્મ સૂખ ઘેણે—ટેક.
 જ્ઞાનદીપ લાવુની જ્યોતી, તિમિર નાશ કેલા.
 મજ માજ પાહુની નાથા, નિજ લાભ ઝાલા—બ્રહ્મં
 જીવ શિવ ઐક્ય ઝાલેં, જગત બ્રહ્મ દીસે.
 પશુ પક્ષી નાના યાતિ, એકા કાર ભાસે—બ્રહ્મમતં
 બોલોનિયાં મુની ગેલે, આતાં કાય બોલું.
 પૂર્ણ શેજવરી આમ્હીં, રંગીં રંગુનિ ડોલું—બ્રહ્મમયં

૨૮૮.

ધ્યાન ધરોની શ્રીહુરી ચરણી (૨) ભાવ ધરોની રાહીં જરી (૨)
 નર જન્માચે સાર્થક સાચે (૨) ન લગે ઘેણે કષ્ટશિરી (૨)—ધ્યાં
 સ્ત્રીધન સાધન વ્યર્થચિ અંધન (૨) અંતિ નરાલા દુઃખી કરી (૨)

હે જાણુનિયાં ભગવંતાયે (૨) ચરણ વંદાવે ધરોની શીર્ષી (૨)—ધ્યા૦
 સંસારાંતરી કષ્ટ કરિતિ (૨) બહુ પરી પહરીયે ધૂળ ખરી (૨)
 હે જાણુનિયાં સુવિચારાનેં (૨) યત્ને પહાવી મુક્તિ પુરી (૨)—ધ્યા૦

૨૮૯.

જખ સંતોષ હૃદય નહી આવે, કાયા નગર નહી સુખ પાવેગા—ટેક.
 મનકરે બંદુક તનકરે શીંગડા, જ્ઞાનકા ગજ હુમકાવેગા.
 રામ નામઢી ગોળી ભરલો, ભરમકા ધુરજ ઉડાવેગા—જખ૦
 ક્ષમા કતવાલી બેઠ ચ્યુતરે, અપના રાહ બતલાવેગા.
 જીસદીન દ્વારે નોખત બાજે, પલક રેન નહી પાવેગા—જખ૦
 કહત કબીરા સુનો ભાઈ સાધુ, એ પદ હય નીરખાના.
 જો ઇસ પદ્દો ગમન કરતે હે, આવા ગમન મીટાવેગા—જખ૦

૨૯૦.

કૃષ્ણ માઝી માતા, કૃષ્ણ માઝા પીતા.
 બહિણી બંધુ ચુલતા કૃષ્ણ માઝા—ટેક.
 કૃષ્ણ માઝા ગુરૂ કૃષ્ણ માઝે તારૂં, ઉતરી પૈલપાડુ ભવ નદી—કૃષ્ણ૦
 કૃષ્ણ માઝે મન કૃષ્ણ માઝે ધન, સોઈરા સજ્જન કૃષ્ણ માઝા—કૃ૦
 તુકા મહણે માઝા શ્રીકૃષ્ણ વિસાંવા, વાટે ન કરાવા પરતાજીવા—કૃ૦

૨૯૧.

સંત ચરણરજ લાગતાં સહજ, વાસનેચે બીજ જળોની જાય—સંત૦
 મગ રામ નામી ઉપજે આવડી, સુખ ધોધડી વાઢોં લાગે—સંત૦

કંઠી પ્રેમ દાટે નયની નીર લોટે, હૃદયી પ્રગટે રામ રૂપ-સંત૦
તુકા મહાશ્વે સાધન સુલભ ગોમટે, પરી ઉપતિષ્ઠે પૂર્વ પુણ્યે-સંત૦

૨૯૨.

અહો રામરાયા દયાહી કરાવી, દીનાયે મની પદ પ્રીતી જડાવી.
સદા સંગતી સજ્જનાંચી ધડાવી, પ્રભો વાસના હેચીહે પુરવાવી.
સદા સર્વદા યોગ તુઝા ધડાવા, તુઝ્યા કારણી દેહ માઝા પડાવા.
ઉપેક્ષુ નકો ગુણવંતા અનંતા, રધુનાયકા માગણે હેચી આતાં.

જય જય રઘુવીર સમર્થ.

૨૯૩.

શ્રીગુરૂ પાય ધરા લવકરી શ્રીગુરૂ પાય ધરા-ટેટ.
તત્ત્વમસિ મહા વાક્ય વિચારિનિ; જીવીયે જીવપણુ હરા-લવ૦
શોધુનિયાં શ્રુતિ શાસ્ત્રપુરાણે; હા લવસીંધુ તરા-લવકરી૦
આનંદાત્મજ નિજગુજ ચિંતુની; લાવા અનુલવ તુરા-લવક૦

૨૯૪.

કહારે ગયા વો કાન બતાદો મુઝે કહારે ગયા વો કાન (૨) ટેક.
મોર મુકુટ ઉસકે કાનોંમેં કુંડલ (૨) ચરણે નેપુર નિશાન-બતા૦
ગોકુલ જાકર મથુરાં આઈ નહી ઠીકાના ઠામ-બતાદો૦
ખીંદ્રાવનમેં વો નહી મીલતા (૨) બંસી સુનાતા નહી સ્થામ-બ૦

અલીલાષ એકહી ઉસીઠે મીલનકી (૨)

વોહ હય મેરા પ્રાણુ પ્યારા—ખતાદો
ખંસી ખજતા ઓ નાય રહા હય (૨) જ્યાં ભક્તો કરે ગુણગાન-ખ.
વિકલનાથ તેરે ચરણોં પેવારી (૨)

પીલાદો મુઝે ભક્તિ સુધારસ પાન—ખતાદો

૨૯૫.

સંગત સાધુચી મજ ઝાલી, અક્ષય પદવી આલી—ટેક.
સર્વ મી સર્વ આત્મા ઐસી, અંતરિ દૃઢ મતી ઝાલી—સંગત
જગતિ સહીત અવસ્થા તુરીયા, સ્વરૂપી સમૂળ વિરાલી—સંગ
બહુ જન્માચી જપ તપ સંપતિ, વિમલ કુંજેસી આલી—સંગ
મી માઝે હે સરલી મમતા, સમૂળ બ્રાંતી નિમાલી—સંગત
રામી અભિનદાસ ઐસી હે, જાણિવ સર્વહી ગેલી—સંગત
ન ચળે ન ઢળે અચલ કૃપા હે, સદગુરુ રાયે ઢલી—સંગત

૨૯૬.

મના તું કરી યાચા વિચાર—ટેક.

દૃશ્ય કંધી તરી અદૃશ્ય હોઈલ, રાહીલ વસ્તુ સાર—મના
માયા કૈસી બ્રહ્મ કૈસે, કૈસા જગદાકાર—મના
બાલે રાયે બાલા માઝની, ભેદચી ઢલા ઠાર—મના

૨૬૭.

સંતાચીયે ગાવી પ્રેમાચા સુકાળ (૨) નાહી તળમળ દુઃખ લેશ-ટેક.
 તેથે મી રાહીન હોઉનિ યાચક (૨) ધાલતીલ ભીખ તેચી મજ-સં૦
 સંતાચીએ ગાંવી અખંડ આનંદ (૨) અવધા વિઠલ ધનવિત્ત-સં૦
 સંતાચે ભોજન અમૃતાચે પાન (૨) કરીતી કીર્તન સર્વકાળ-સં૦
 સંતાચા ઉધમ ઉપદેશાચી પેઠ (૨) પ્રેમ સુખ સર્વદા ઘેતી દેતી-સં૦
 તુકા મહણે તેથે આણીક નાહી પરી,
 મહણેની ભીખારી ગ્રાલો લાચા-સંતાં૦

૨૬૮.

ભૂર્તિ ત્રૈલોકી સંચલી, દૃષ્ટિ વિશ્વાચી ચૂકલી-ટેક.
 ભાગ્ય આલે સંતજન, આલે દેવાચે દર્શન-ભૂર્તિં૦
 દેવ જવળી અંતરી, ભેટ નાહી જન્મવરી-ભૂર્તિં૦
 રામદાસી યોગ બહલા, દેહી દેવ પ્રગટલા-ભૂર્તિં૦

૨૬૯.

ક્ષણે ક્ષણી હાચી કરાવા વિચાર, ઉતરાવયા પાર ભવસીંધુ-ક્ષ૦
 નાશિવંત દેહ બણાર સકલ, આયુષ્ય ખાતો કાળ સાવધાન-ક્ષ૦
 સંત સમાગમી ધરાવી આવડી, કરાવી તાંતડી પરમાર્થાચી-ક્ષ૦
 તુકા મહણે ઈહલોકીયા વ્યવહારે, નકા ડોળે ધુરે ભરૂની રાહો-ક્ષ૦

૩૦૦.

ચાલે હે શરીર કાણાચીયે સત્તે, કાણુ બોલવી તે હરીવિણુ—ટેક.
 દેખવી ઐઠવી એક નારાયણુ, તયાચે ભજન ચુકુ નકા—ચાલે૦
 દુઃખાચીએ પાનહાલે જ્યાચી સત્તા, રાહીલી અહંતા મગ કોઠે—ચા૦
 તુકા મહણે વિઠો ભરલા સપ્રાણ, ઉણે કાય આહે ચરાચરી—ચા૦

૩૦૧.

હેચી દાન દેગા દેવા, તુઝા વિસર ન બહાવા.
 ગુણુ ગાઘન આવડી, હેચી માઝી સર્વ બેડી.
 નલગે મુક્તી ધન સંપદા, સંત સંગ દેઈ સદા.
 તુકા મહણે ગર્ભવાસી, સુખે ધાલાવેં આમહાસી.

૩૦૨.

હેચી અનન્ય શરણુ, ચેણે ભેટે નારાયણુ—ટેક.
 હેચી જ્ઞાન ભાગવતી, ગીતા બોલે ભગવતી—હેચી૦
 હેચી આદરીલે સંતી, અરૂપાંત આનંદતી—હેચી૦
 તુકા મહણે ભેદવીણુ, સ્વરૂપીય હોતી લીન—હેચી૦

૩૦૩.

નિવૃત્તીચે ટટી રાહીલોજી ઉભા, આનંદાચા ગાભા દેખીયેલા—ટેક.
 પંચજુત મેળ માયેચા ગોંધળ, દીસતે સકળ દ્રશ્ય જાત—નિવૃ૦
 કાય બોલુ વાણી સુખાચી જ ખાણી, ઉઘડ નયની દીસતાહે—નિ૦
 તુકા મહણે ખૂણુ જાણતી વૈષ્ણવ, જ્યાં ગુરૂરાવ કૃપાવંત—નિવૃ૦

૩૦૪.

જ્યા મધુની ચેતી જતી, તયા નાહી ઓળખતી—ટેક.
માગે પુઠે બ્રહ્મ દાટે, મહાણતી રામ આહે કોઠે—જ્યાં
ઐસી બ્રાંતી જઈલ કેંહાં, સદગુરુ કૃપા હોઈલ તેંહાં—જ્યાં
સદગુરુ કૃપા ગ્રાહ્યાવરી, બ્રહ્મ દીસે સૃષ્ટિ સારી—જ્યાં
તુકા મહાણે ઐસીબ્રાંતી, વિઠલ અસતાંચી નાહી મહાણતી—જ્યાં

૩૦૫.

ઉગા મી કોણા કાય મહાણું—ટેક.
સચ્ચીત સુખમય એકચી અસતાં, કોઠે ભેદ ગણું—ઉગામીં
બ્રહ્મ વિલોકની ભાસેલ કૈયા, જગદા ભાસ કણું—ઉગામીં
અમૃત સાગરીં યા દ્વૈતાચા, કોઠે રૂપ ખણું—ઉગામીં

૩૦૬.

મહાણુની સુખ મોઠે સુખ મોઠે, સાંઠવિતાં નયે કોઠે—ટેક.
મરણ આહે જ્યાસી, મીતર શિવલોં નાહી ત્યાસી—,,
દેહ ભાવ ગળાલા જ્યાચા, મીતર બાળક ઝાલો ત્યાચા—,,
સદગુરુ કૃપે ઠેશવ પાહી, મીતર જીતાચી મરોની રાહી—,,

૩૦૭.

સારા ચેહે સાર વેદાચે જીંહાર, ધ્યાવા રધુવીર ઐક્ય ભાવે—ટેક.
દ્વૈતાચી ઝાડણી ગુરુચે વચની, કર્મનીઆં મની શુદ્ધ ભાવે—,,

હરીચે હે નામ સંતસમાગમ, હોઉની નિષ્કામ દેહાતીત—,,
તુકા મહણે ચેથે ન લાગે આયાસ, પાહિજે વિશ્વાસ ગુરૂપાથી—,,

૩૦૮.

પહાતાં પહાતાં મરોનિયાં જાતિ, રાહીલે માનિતી અક્ષયતા.—ટેક
સ્મશાની વૈરાગ્ય ક્ષણુ એક હોય, વિસરોની જય ધરા આદ્યા—પ૦
ઐસી યોગ માયા હરીચી સખળ, પ્રાણીયાચે બળ ચાલો નેદી—પ૦
તુકા મહણે હરી કૃપા જવ નાહી, તોવરી સર્વહી દુઃખ રૂપ—પ૦

૩૦૯.

સંકલ્પા વિકલ્પા ધ્યાવી તિજાંજળી,
સુખે વનમાળી આઠવાવા—ટેક.
આણીક તું કાંહી ન ધરી વિચાર, રાહી નીરંતર સમાધાન—સં૦
મનાસી વિક્ષેપ ઉઠે જરી નાના, ભાકાવી કંડુલા ભાવબળે—સં૦
તુકા મહણે પડે સ્વરૂપાસી મીઠી, મગ પાઠીપોઠી આત્મારામ—સં૦

૩૧૦.

નરનારી બાળે અવધા નારાયણુ, ઐસે માઝે મન કરી નારાયણુ ટેક.
નંદા કામદ્રોધ લોભ દ્વેષ નિંદાદંદ, અવધા હા ગોવીંદ નિસંદેહ—નર૦
અસાવેમી સદા વિષયી વિરક્ત, કાયા વાચાચિત્ત તુઝે પાથી—નર૦
કરોનિયાં સાદ્ય પુરવી મનોરથ, બહાવે કૃપાવંત તુકા મહણે—ન૦

૩૧૧.

જાણાવીતી કૃપા હરિચી જહુલી, ચીંતની લાવીલી મન બુદ્ધી—ટેક.
અનુભવ હોતાં વાસના વિરાલી, વૃત્તી મુરડલી ઉદ્ધરાટી—જાં
નામ રૂપસંત સેવન આવડે, કીર્તન પવાડે હરીચે ગુણ—જાં
તુકા મળે હરી કૃપેચી લક્ષણે, દીલી નારાયણે પ્રેમળાસી—જાં

૩૧૨.

તૂં માઝા યજમાન, રામા તું માઝા યજમાન—ટેક.
જનની જઠરી રક્ષીયલે મજ, પોષુની પ્રંચ પ્રાણ—રામાં
બાહેર નીધતાં માતેચે સ્તની, પચ કલે નિર્માણ—રામાં
ઐસે અસતાં યા પોટાચી, કાં કરે ચિંતા જાણ—રામાં
મધવ મુનીશ્વર સ્વામી રમા પતી, ધરી માઝા અભિમાન—સાં

૩૧૩.

રૂપ પાહતાં લોચની, સુખ ઝલે હો સાજણી—ટેક
તોહા વીઠલ બરવા, તો હા માધવ બરવા—,,
બહુત સુકૃતાચી બેડી, મહાણીની વિઠલ આવડી—,,
સર્વ સુખાચે સાગર, બાપ રખુમા દેવી વર—રૂપાં

૩૧૪.

ઘેઈ ઘેઈ માઝે વાચે, ગોડ નામ વીઠોબાચે—ઘેઈં
ડોળે તુમ્હી ધ્યારે સુખ, પહા વિઠોબાચે સુખ—,,

તુમ્હી આઈકારે કાન, માઝા વિઠોખાયે જ્ઞાન—,,
 મના તેથે ધાંવ ઘેઈ, રહા વિઠોખાયે પાઈ—,,
 તુકા મ્હણે માઝા જીવા, નંકા સોડૂં યા ઠેશવા—,,

૩૧૫.

રૂપી ગુંતલે લોચન, પાચી સ્થિરાવલે મન—ટેક
 દેહ લાવ હારપલા, તુજ પાહતાં વિઠલા—રૂપી૦
 કળો નયે સુખ દુઃખ, તાની હારપલી ભૂક—રૂપી૦
 તુકા મ્હણે નવે પરતી, તુઝા દર્શન માગુતી—રૂપી૦

૩૧૬.

ન મીળો ખાવયા ન વાઢો સંતાન, પરી હા નારાયણ કૃપા કરો—ટેક.
 એસી માઝી વાયા મજ ઉપદેશી,

આણીક લોકાંસી હેચી સાંગે—ન૦
 વિટંબો શરીર હોતકાં વિપતી, પરી રાહો ચીત્તી નારાયણ—ન૦
 તુકા મ્હણે નાશવંત થે સકળ, આઠવે ગોપાળ તેચી હિત—ન૦

૩૧૭.

પ્રાણુ બઈ દેહાંતૂન, પુત્ર પુત્રી કોઠે ધન.—ટેક.
 કાણા ઉધાર દીલાસી, તો સાંગ આમ્હાં પાસી—પ્રાણુ૦
 લાચી ખુટલીસે વાણી, ધન પુસતી છળોની—પ્રાણુ૦
 તુકા મ્હણે ધન, ધનાસાઠી દેતી પ્રાણુ—પ્રાણુ૦

૩૧૮.

હેયી દેવાપે માગત, ચરણ સેવા અખંડીત.—ટેક.
જન્મહો કાં ભલત્યા યાતી, પરી ન ચુકો તુઝી ભક્તિ.
નામા મહણે કમળાપતી, હેયી ઘાવે પુઢતા પુઢતી.

૩૧૯.

તુઝે રૂપ વેળો વેળાં, પડો માઝયા દોહી ડોળા—ટેક.
રામ નામ વદો વાણી, હરી કથા પડો કાની—તુઝેં
પાચી તીર્થ યાત્રા ધડો, દેહ સંતા ધરી પડો—તુઝેં
સર્વ કાળ દેવ પૂજ, નમન માઝે ગરૂડવજ—તુઝેં
અહો તુકા મહણે દેવા, ધડો વૈષ્ણવાંચી સેવા—તુઝેં

૩૨૦.

દેહ જવો અથવા રાહો, પાંડુરંગી દૃઢ ભાવો—ટેક.
ચરણ ન સોડી સર્વથા, આણ તુંઝી પંઢરીનાથા—દેહં
વદની તુઝે મંગળ નામ, દૃઢચી અખંડીત પ્રેમ—દેહં
નામા મહણે કેશવ રાયા, કેલા નેમ ચાલવી માઝા—દેહં.

૩૨૧.

રામ ગાવા રામ ધ્યાવા, રામ જીવીંચા વીસાવા—કેક.
કલ્યાણાચે જે કલ્યાણ, રઘુરાયાચે ગુણગાન—સમં
મંગળાચે જે મંગળ, સમ કૌશલ્યાચા બાળ—રામં
રામ કૈવલ્યાચા દાની, રામદાસા અભીમાની—રામં

૩૨૨.

ચાલો ચાલો તમામ, જઈએ પંઢરપુર મુકામ (૨)
 પંઢરપુર મુકામ, એ છે વિઠોબાનું ધામ—ચાલો
 પુંડલીક રાયનો પ્રેમ દેખી, પધાર્યા શ્રીરામ (૨)
 સંત જનોને સહાય કરવા (૨) ઉભા છે ધનશ્યામ—ચાલો
 પાપ હારિણી ચંદ્રભાગા, વહે છે આઠો જમ (૨)
 વાલવંટીમાં વિકલ વિકલ (૨) વૈષ્ણવોનું ગાન—ચાલો
 ઘેટ ઉપર ઉભા અલખેલો, કટી કર ધ્યાન (૨)
 વાટ જુએ છે વૈષ્ણવોની (૨) કહે છે આવો આમ—ચા
 પીળા પીતાંબર જરીયન જમો, શીરે કસુંબી પાધ (૨)
 કૌસ્તુભ મણી શોભે છે કંઠે (૨) પુષ્પ તુલસી હાર—ચા
 ભાવ ભક્તિથી શરણે જઈએ, હૈયે રાખી હામ (૨)
 વિકલ તારા ચરણ કમલમાં (૨) સાષ્ટાંગ પ્રણામ—ચાલો

૩૨૩.

ભરોંસો છે નાથનો મને ભારે. (૨)
 હારે કૃપાનાથ વિના ઠોણતારે—ભરોંસો
 હારે ભક્ત પ્રલ્હાદે ભરોંસો રાખ્યો. (૨)
 હારે દૈત્ય હિરણ્ય કશ્યપે સ્વાદ ચાખ્યો. (૨)
 હારે પ્રગટી સ્તંભે નાથે ચીરી નાખ્યો—ભરોંસો

હારે સભા મધ્યે સતીએ પોકાર્યા. (૨)
 હારે યાદ કરતામાં આપ પધાર્યા. (૨)
 હારે રાખી લાજને ચીર વધાર્યા—ભરોંસોં
 હારે ધન્ય લઘુ વયના ધ્રુવ ખાળ. (૨)
 હારે દેખી શ્રદ્ધાને આવ્યા ગોપાળ. (૨)
 હારે સ્થાપ્યા અવિચળ કરીને તત્કાળ—ભરોંસોં
 હારે નરસીની દયા દીલે ધારી. (૨)
 હારે મારો વહાલો બન્યા છે વેપારી. (૨)
 હારે દારે કાગળે હુંડી શીકારી—ભરોંસોં
 હારે વિઠ્ઠલનાથ ભરોંસો તમારો. (૨)
 હારે આપ્યો જન્મ તો આપ સુધારો. (૨)
 હારે જવો તેવો છું તોએ તમારો—ભરોંસોં

૩૨૪.

પ્યારે પંઢરીનાથ બતાવો મુએ (૨)
 શમ્ભુ લાકર આજ, મીલાવો મુએ—પ્યારેં
 સાખી—નામદેવકા દૂધ પીયા, મીરા બાઈકા વિષ.
 પુંડલીકકે કારણે, ખડા રહા જગદીશ.
 કટી કરકા રૂપ દીખાવો મુએ—પ્યારેં

સાખી—દામાજીકે કારણે, જો બના હય મહાર.
કાલી કમ્બલ ઓઢકે, પહોંચે રાજ દરબાર.
વિઠુ મહારકા રૂપ દીખાદો મુઝે—પ્યારે૦

સાખી—નરહરી સોનારજી, શંકર ભક્ત સુજન.
ભેદ તોડા આપને, શંકર વિષ્ણુ સમાન.
શીરપે શંકર લીંગ દીખાદો મુઝે—પ્યારે૦

સાખી—ક્ષેત્ર પંઢરપુર્મે, શ્યામ સુંદીર શીરતાજ.
સંત હિતકે કારણે, ધરે નહિ કષ્ટલાજ.
અપની ભક્તીકી ભીખ દીલાદો મુઝે—પ્યારે.

સાખી—વિઠલ તેરા નામકા, સદા મુઝે આધાર.
શરણાંગત હું શ્યામજી, સૃષ્ટિ સરજન હાર.
સ્વામી ચરણોંકા દાસ બનાવો મુઝે—પ્યારે૦

૩૨૫.

સંસાર મેંસે એક દીન જાના જરૂર હય. (૨)—ટેક.
જરૂર હય જાના ફીર ફીર આના. (૨)
કાળકા ચક્રર કુર હય—સંસાર૦
ધન જોખન હય સ્વપ્ન કી માયા. (૨)
યામે જીવ કેસા ચકચૂર હય—સંસાર૦
કૃષ્ણ ભજનસે વિમુખ રહ્યા તો. (૨)

દેવકા દરબાર દૂર હય—સંસાર૦
 બીના સતસંગત ગતિ નહીં તેરી. (૨)
 મતિ મંદ કયા મગરૂર હય—સંસાર૦
 વિકલ નાથકે શરણુમેં જ બાઈ. (૨)
 તેરા આવા ગમન મીટાઈ દે—સંસાર૦

૩૨૬.

કયા મુખડા દીખલાઈં વિહુખા મેં, કયા મુખડા દીખલાઈં—ટેક.
 અતિ અપરાધી, દુષ્ટ મેં બારી (૨) કૈસા તોરે મન બાઈં?—વિહુ૦
 કુડે કૃત્યોંસે કંપ રહા હું (૨) સન્મુખ હોત લખાઈં—વિહુખા મેં૦
 દુર્ગુણ મેરે નાથ જલાવો (૨) જ્ઞાસા યેહી ધરાઈં—વિહુખા મેં૦
 ભાવ ભક્તિકી લીખ દીલાદો (૨) ઔર કછુ નહીં ચાહું—વિહુ૦
 વિકલનાથ મોકુ બરોસા તેરા બારી (૨) ચરણોંમેં શીર બુકાઈં—વિ૦

૩૨૭.

તુજ પાહતાં સામેરી, દૃષ્ટિ ન ફીરે માધારી—ટેક.
 માઝે ચીત્ત તુઝયા પાયાં, મિઠી પડલી પંઢરીરાયા—તુજ૦
 નંહે સારીતા નીરાળે, લવણ મેળવિતાં જળે—તુજ૦
 તુકા મહુણે અહો બળી, જીવ દીલા પાયા તળી—તુજ૦

૩૨૮.

આગી લાગો તયા સુખા, જણે હરી નયે મુખા—ટેક.
 મજ હોતકાં વિપત્તી, પાંડુરંગ રાહો ચિત્તી—આગ૦

જળો જળો તે સમુળ, ધન સંપત્તિ ઉત્તમ કુળ—આગળ
તુકા મહુણે અહો દેવા, જણે ધડે તુઝી સેવા—આગળ

૩૨૯.

હરિચી આ દાસા હરી દાહી દીશા, ભાવે જૈસા તૈસા હરિ એક—ટેક.
હરીમુખી ગાતાં હરપદી ચિંતા, ત્યા નાહિં માગુતા જન્મ ઘેણે—હ૦
જન્મ ઘેણે લાગે વાસનાચે સંગે, તેચી ગ્રાહી અંગે હરી રૂપ—હરી૦
હરી રૂપ ગ્રાહે જાણુણે હરપદે, નેણુણે તે ગેલે હરિચે ઠાપી—હરી૦
હરી રૂપ ધ્યાની હરી રૂપ મની, એકા જનાર્દની હરી બોલા—હ૦

૩૩૦.

હરી બોલા દેતાં હરી બોલા ઘેતાં, હાંસતાં ખેળતાં હરી બોલા—ટેક.
હરી બોલા ગાતાં, હરી બોલા ખાતાં,
સર્વ કાર્ય કરીતાં હરી બોલા—હરી૦
હરી બોલા એકાંતી હરી બોલા લોકાંતી,
દેહ ત્યાગીતાં અંતી હરી બોલા—હરી૦
હરી બોલા ભાંડતાં હરી બોલા કાંડતાં,
ઉઠતાં બૈસતાં હરી બોલા—હરી૦
હરી બોલા જની હરી બોલાવિ જની,
એકા જનાર્દની હરી બોલા—હરી૦

૩૩૧.

એક પથે પાહતાં સૃષ્ટિ, ભરલા દૃષ્ટિ વિઠલ—ટેક.
નાહીં દ્વૈતાચી ભાવના, જૈસલા ધ્યાના વિઠલ—એક૦
મી તૂં પણા વોસ ઠાવ, ભરલા સર્વ વિઠલ—એક૦
ધ્યાની વીઠલ મની વીઠલ, એકા જનાર્દની અવધા વિઠલ—એક૦

૩૩૨.

સોડી સંસારાચી આશ, ધરી ભક્તિયા હૃંયાસ—ટેક.
દુઃખ મૂળ હા સંસાર, તયા મધ્યે ભક્તિ સાર—સોડી૦
અંથ પાહતાં લક્ષ ઢાઠી, જથે તેથે ભક્તિ મોઠી—સોડી૦
જન્મ આલીયાચે ક્ષણ, દાસ મહણે તે કેવળ—સોડી૦

૩૩૩.

જણે ભક્તિયા જીંહાળા, તોચી દૈવાચા પુતળા—ટેક.
આણીક નયે માઝયા મના, હોકાં પંડીત શાહાણા—જણે૦
નામરૂપી જડલે ચિત્ત, ત્યાચાદાસ મી અંકિત—જણે૦
તુકા મહણે નવવિધ, ભક્તિ જણે તોચિ શુદ્ધ—જણે૦

૩૩૪.

મોરી લાગી લટક ગુરૂચરનનકી—ટેક.
ચરણ બિના મુઝે કછુ નહી ભાવે, ઝુટ માયા સખ સપનનકી—મો૦
ભવસાગર સખ સૂક ગયી હૈ, ફીકર નહીં મુઝ તરનનકી—મો૦
મીરા કહે પ્રભુ ગીરીધર નાગર, ઉલટ ભયી મોરે નયનનકી—મો૦

૩૩૫.

બાપ મેલા નકળતાં, નબહતી સંસારાચી ચીંતા.
 વિઠો તુઝે માઝે રાજ, નાહીં દુસરાચેં કાજ.
 બાઈલ મેલી મુક્ત ઝાલી, દેવે માયા સોડવિલી.
 પોરે મેલી બરેં ઝાલે, દેવે માયા વિરહિત કલે.
 માતા મેલી મજ દેખતાં, તુકા મહણે હરલી ચીંતા.

૩૩૬.

બરે ઝાલે દેવા નીધાલે દીવાળે, બરીયા દુષ્કાળે પીડા કલ્હી.
 બરે ઝાલે દેવા બાઈલ કર્કશા, બરીહે દુર્દશા જના મધ્યે.
 બરે ઝાલે જગી પાવલો અપમાન, બરે ગેલે ધન ગુરેં ઢોરે.
 તુકા મહણે માઝા વિઠલરૂખમાઈ, અંતકાળી જીવા કાણી નાહી.

૩૩૭.

આમહી જતો આપુલ્યા ગાંવા, આમચા રામરામ ધ્યાવા. ટેક.
 તુમચી આમચી હેચી ભેટી, ચેથુની આ જન્મ તુટી—આ૦
 આતા અસો ઘાવી દયા, તુમચ્યા લાગતસેં પાયા—આ૦
 આતા નાહી ચેણે જાણે, સહજ ખુંટલે બોલણે—આ૦
 ચેતા નીજધામી કાણી, વિઠલ વિઠલ બોલા વાણી—આ૦
 રામકૃષ્ણ વિઠલ બોલા, તુકા જતો વૈકુંઠલા—આ૦

૩૩૮.

ઐસોની નીવાંત શુદ્ધ કરી ચીત્ત, તથા સુખા અંત પાર નાહી.ટેક.
યેઉની અંતરી રાહીલ ગોપાલ, સાયાસાયે ક્ષણ ઐસલીયા—ઐ૦
રામકૃષ્ણ હરી મુકુંદ મોરારી, મંત્ર હા ઉચ્ચારી વેળોવેળાં—ઐ૦
તુકા મહણે ઐસે દેઈન મી દીવ્ય, જરી હોઈલ ભાવ એક વિધ—ઐ૦

૩૩૯.

ચિત્ત શુદ્ધ તરી શત્રુ મિત્ર હોતી, વ્યાઘ્રહી ન ખાતી સર્પ તથા.ટેક.
વિષ તે અમૃત આધાત તે હીત, અર્કર્તવ્ય નીત હોત ત્યાસી—ચિ૦
દુઃખતે દેઈલ સર્વ સુખ ફલ, હોતીલ શીતલ અગ્ની જ્વાળાંચિ૦
આવડેલ જીવાં જીવાચીએપરી, સકળાં અંતરી એકભાવ—ચિ૦
તુકા મહણે કૃપા કેલી નારાયણે, જાણિ જને યેણું અનુભવે—ચિ૦

૩૪૦.

અમેરે ગયા તાબેની સંત સભામાં,

હેતે હરી ગુણ ગાયો—પ્રેમ રસ ગુરૂજી એ પાયો૦
જે રસ શીવ સનકાદીકે પીધો, ગોપીએ ઘટમાં સમાવ્યો—પ્રેમ૦
જે રસ શુક નારદજીને સોહીએ, તે રસ અમને બતાવ્યો—પ્રેમ૦
જે રસ મીરાના મનમાં રેવશીઓ, નરસીંહે જુગમાં જણાવ્યો—પ્રે૦
સાચુ સગપણુરે જગમાં સદગુરૂ કેરૂ, જુનો તે દેશ બતાવ્યો—પ્રે૦
જુહું સગપણુરે જીવડા જગતનું જાણો,

માયાના બંધમાં બંધાયો—પ્રેમ૦

અખંડ એવાતણુ મારે અવિચળ ચુડો, અમરવર ઓળખાયો—પ્રેં
મનુષ્ય જન્મનો તો મહિમા પિછાણો, ગણપત ગોવિંદ ગાયો—પ્રેં

૩૪૧.

વાગે છેરે વાગે છે વંદ્રાવન મોરલી વાગે છે. (૨)

એનો શબ્દ ગગનમાં ગાજે છે—વંદ્રાવનં

વંદ્રા તે વનના મારગે જતા, દાન દધીના માગે છે—વંદ્રાવનં

વંદ્રા તે વનની કુંજ ગલીનમેં, રાધા ને કૃષ્ણ ખીરાજે છે—વંદ્રાં

વંદ્રા તે વનમાં રાસ રચ્યો છે, મારો વહાલો થનકથા નાચે છે—વં

બાઈ મીરા કહે પ્રભુ ગીરધરના ગુણ,

એના દર્શનથી દુઃખ ભાગે છે—વંદ્રાવનં

૩૪૨.

નેણા ઠર્યા છે તમ જોઈને, છખીલા લાલ નેણા ઠર્યા છે તમ જોઈને.

જે દીનના મોહન તમે ગયા છો, તે દીન વીત્યા મુજ રોધને—છખીં

લોક લજ્જા મર્યાદા તજીને, રહી છું મોહનજીને મોહીને—છખીં

તમ વિનામેં તો ત્રણે ભુવનમાં, એમાં ન દીઠામેં તો ઢાઢને—છખીં

બાઈ મીરા કહે પ્રભુ ગીરધરના ગુણ, રહી છું ચરણચિત પ્રોધને—છં

૩૪૩.

ઝટપટ રામ સુમર મેરે ભાઈ—ટક.

તન ધન જોખન ઉડ જવેગો, જે સો કપુર ખાસ ફેલાઈ—ઝટં

રામ રસાયન જણે ચાખ્યો, તે નર મુક્તી પાઈ—ઝટપટ૦
 ધ્રુવ પ્રલહાદ અંબરિષ સુદામા, રામરંગે રંગાઈ—ઝટપટ૦
 મૂળ શંકર કહે જગ જંજળ તજીને, લજીને શ્રીરધુરાઈ—ઝટ૦

૩૪૪.

પ્યારા અવસર ફોગટ જાયે તમારો, પ્રભુના ગુણ ગાઓ—ટેક.
 ચાર દીવસનું ચટકુ જીવનનું, હરી લજનમાં મહાલો (૨)
 ઉત્તમ મનુષ્યા દેહ મલ્યો છે, (૨) દેવોને છે દુર્લભ—પ્રભુ૦
 મોક્ષ સુખનો અનુભવ કરવા, આત્મા રામને ઝોળખો (૨)
 ભવસાગરથી પાર થઈ તમે, મોહન સાથે માલો—પ્રભુ૦
 તન ધન જોખન સાથ ન આવે, ખુબ હરિ ગુણ ગાઓ (૨)
 મૂળ શંકર કહે મિથ્યા આ જગમાં, અખંડ ધ્યાન કૃષ્ણનું ધારો—પ્ર૦

૩૪૫.

જ્યારે આત્મા તણી પ્રખર આ દિત્તીઓ,
 આવી અધિકારી જન ઉપર પડતી.—ટેક.
 તેક્ષણે ઉઠતી અદ્ભુત કલ્પના, જીવને શીવના ભેદ હરતી—જ્યા૦
 પંડુ ગીરીવર ચઢે મુંગો વાચા ભણે, અંધને નેત્રવલી પ્રાપ્ત થાતાં.
 બધિર ગાનજ સુણે, મસ્તિથી એ ધુણે,
 સ્વરૂપને પામી ભય રહીત રહેતા—જ્યારે૦
 શક્ય તે સહગણે કોન તેને હણે, અમિત બલ પ્રાપ્તવલી નિર્વિકારી

પડરિપુ તેહને દમી ન શકે કોઈ દીન,

જય તે શીર પરે પાય ધારી—જ્યારે૦

અબલ બલ હિન તે સબલ મહા પરાક્રમી,

સ્વરૂપના જ્ઞાનથી સહજ થાતો.

મુઠીભર હાડ કાં દેહનાં હોય પણ,

વિશ્વ ખળભળાવે એ જ્ઞાનવંતો—જ્યારે૦

તીમીરવલી ટળીજતું અજ્ઞાન હીમ ગળીજતું,

ઝગઝગી સુર્ય પ્રકાશ ઉઠતો.

જ્યોતિમય સઉથતું જ્યોતિમય સઉ હતું,

નજર પડતુ હવે પટ ખસતો—જ્યારે૦

બ્રહ્મ છે બ્રહ્મ છે બ્રહ્મ સર્વત્ર છે, બ્રહ્મનું ગાન ગાતો ફરે છે.

અભયને શાંતીને પ્રેમના પાઠને, પઢવી નિશંક એ વિચરે છે—જ્યા.

કલ્પના સમીજતી વૃત્તિઓ ગળી જતી, હું તુંતે એહવા ભેદ જાવે

દૃષ્યમાં ચિત્તી રહી અદૃષ્ય વિલસી રહી,

સર્વમાં એલહી પૂર્ણ થાવે—જ્યારે૦

૩૪૬.

વાંસલડી વાગે ને મારા મન હરે,

દીલડાની ક્યાં કહેવી જઇને વાત જો.

આ વૃજ વનિતા તો વ્યાકુળ મનમાં થઈ,

આંખ લડીને આંખો કહાને બહુ કર્યો—ટક.

વૃજમાં ગોપી વિંહલ થઈ વીયોગથી,
 કાનુડો તો બંસી મહી ગુલતાન જે.
 ચંદ્ર ચંદ્યો સોળે કળાયે આલમાં,
 મનોહારીણી શરદ પુનેમની રાત જે—આં
 રસમય બંસી ગુંજે ઘેરા નાદથી, શા રમણીય રસો થકી ઉભરાય જે.
 ખીલ્યાં કુમુદો સર્વની છાતી પરે,
 મંદ પવન શો હૃદય ઠારતાં વાય જે—આં
 રાસે રમવા બંસી બોલાવી રહી,
 ગોપી ગણ સૌ વિંહલ થઈ ખેંચાય જે.
 વંદ્રા વનમાં રાસ હરિએ માંડીયો,
 ગોપી ઘેલી થઈને રમવા જાય જે—આં
 ધારા રસની બંસી મહીવરસી રહી,
 હૈયા રસ સાગરમાં ડુબકાં ખાય જે.
 મંદ હસી કાનુડો ગોપી દીલ હરે,
 શા અગમ્ય જ્ઞાનો હાર્ય મહીં દેખાય જે—આં
 વંદન હો હે કૃષ્ણ કનૈયા તુજને,
 રસનો સાગર અમ અંતર છલકાય જે.
 દેવો સધળા રાસ કીડા નીરખી રહ્યા,
 ચાંદલીઓ પાણુ થંભી ગયો આકાશ જે—આં

ધન્ય પળો તે વંદાવનની આહતી,

પ્રેમ લક્ષણા ભક્તીનું એ મુળ જો.

રાસ રમાડ્યા હરીએ સહુને નેહથી,

તે પ્રભુ કર જો નિર્મલ સહુનાં ચિતજો—આં

પ્રભુ ચરણે નમીને પ્રેમે યાયતો, સૌના અંતરમાંહી કર જો વાસ જો.

પુણ્યનંદમાં સૌને કીધા લીન જો,

નીજ સ્વરૂપ આપી સૌને કીધા ન્યાલ જો—આં

૩૪૭.

તારા દાસના દાસની નીત્ય સંગત વિના, બ્રહ્મ થાય ભુધરા મન માંડે.

દુષ્ટની સંગતે દુષ્ટ મતિ ઉપજે, શ્રવણ કિર્તન નવ થાય તાંડે—ટેક.

પૂર્ણ વિષ પાનથી દુરીજન દોહલા, વિષ પીધુ તન તેનું મરશે.

તુજ થકી વેગળા તેહની સંગતે, જન્ત કોટીતણા સુકૃત હરશે—તાં

અમૃતની ઉપમા સાધુને નવધટે, રાહુની દુષ્ટતા ન ટાળી તેણે.

પ્રલ્હાદ નારદે ગર્ભ સંગત કરી, વશ કરયા વૈકુંઠ નાથ જણે—તાં

ચતુરધા મુક્તી છે જુજવી જેહને, તાહરી તેહને નવ રાથે.

બેઉ કર જોડીને નરસૈયો વિનવે, જન્મોજન્મ તારી ભકિત જાયે—તા.

૩૪૮.

તારા દાસના ચરણની રેન મસ્તક ધરે, જે થકી કોટી કલ્યાણ પામુ.

નીરખતા નેહસુ નેત્ર અમૃત જરે,

ભવતણા પાપ તે ક્ષણમાં વામુ—ટેક.

ભક્તને ભેટતાં કિલ્ખષ નવરહે, જ્ઞાન દીપકથી તીમીર નાશે.
ધન્ય ધન્ય ભાગ્ય જે સાધુ સંગત કરે,

કૃષ્ણ કીરતન થકી કૃષ્ણ ભાસે—તારાં
એક ક્ષણવાર જે સંત સંગત કરે, ધન્ય ધડી જંતુની તેજ બણે.
બણે નરસૈયો ભવસાગર ખુડતાં, હરીજન નાવનિશ્ચે પમાણો—તાં

૩૪૯.

સાતા દીવસાચા જરી ગ્રાલા ઉપવાસ, તરી કીર્તનાસી ટાકુનયે.ટક.
કુટો હા મસ્તક તુટો હે શરીર, પરીનામાચા ગજર સોડુ નયે—સાં
શરીરાચે હોત દોની તેહી ભાગ, પરી કીર્તનાચા રંગ સોડુનયે—સાં
તુકા મહણે અયસા નામી ગ્રાલા નિર્ધાર, તેથે નીરંતર દેવવસે—સાં

૩૫૦.

બારે પાંડુરંગા કેવા ભેટ દેશી, ગ્રાલો મી પરદેશી તુઝવીણ.ટક.
તુઝવિણ સખા મઝ નાહી કાણી, વાટતે ચરણી ધાલુ મીટી—ખાં
ઓવાળાવી કાયા તુંઝે ચરણાવડની, કેવા ચક્રપાણી ભેટ દેશી—ખાં
તુકા મહણે માઝી પુરવાવી આવડી, વેગેધાલી ઉડી નારાયણા—ખાં

૩૫૧.

ખેલો જન જ્ઞાનદી હોરી (૨) જરે જમ પાસકી દોરી—ટક.
સતચિત આનંદ રૂપ નિહાળો (૨) ગુરૂપીચકારી જો છોડી. (૨)
સનમુખ હોકર લે અપને પર (૨) દ્વૈત ગુલાલકુ ઘોળી—ખેલોં

તજનામ રૂપકી ઝોરી (૨) ખેલો અસ્તિ બ્રાતી પ્રીય રૂપકી
 હોરી, બ્રહ્મ જોતા ચિત્ત ઠોરી—ખેલો૦
 વિષ સમજાણુ વિષય સખ છોડો (૨) સંતકા સંગ કરોરી.
 હે શીખ આતમ જ્ઞાનજી દેત હે (૨) રૂગવા એહી અહોરી—ખેલો૦
 વર્ણાશ્રમ અભિમાન ગારીદે (૨) તાહીકુ સુરતા જોરી
 કરો ગુરૂ વાક્ય કી ચોરી—ખેલો૦
 જનન હું પંડિત કષ્ટસે ઈહ સખ (૨) બ્રહ્મ હુતાશન હોરી
 તજેમદ, આપ સ્વરૂપ લહોરી—ખેલો૦
 એસી હોરી જો જન ખેલત (૨) તાહીકો બંધ કહોરી. (૨)
 ખેલે શ્રીકૃષ્ણજી હોરી—ખેલો૦

૩૫૨.

ગુરૂ થોરકાં દેવ થોર મહાશાવા, આધી નમસ્કાર ઠણાસી કરાવા
 મલા ભાસતો સદગુરૂ થોર આહે, જયાચે પ્રસાદે રધુરાજ પાહે—ગુ૦
 સ્વયંભાનુ જો ભાનુ આરાધીયેલા, જયાચે કુળી દીપક દીવ્ય પ્રાણા,,
 હરીભક્તીલાગુની તારી સમસ્તા, નમસ્કારસાસ્ટાંગ ગુરૂશ્રીનાથા,,
 ગુરૂ દત્તાત્રય અવધૂતા, જનાર્દન સ્વામી એકનાથા—ગુરૂ૦

૩૫૩.

તુઝે રૂપ પાહતાં દેવા, સુખ પ્રાપ્તે માઝયા જીવા—ટક.
 હે તો વાચે બેલવેના, કાય સાંગો નારાયણા—તુઝે૦
 જન્મોજન્મીચે સુકૃત તુઝે પાચીં રમે ચિત્ત—તુઝે૦

જરી યોગાયા અભ્યાસ, તેહાં તુઝા નિજધ્યાસ—તુઝેં
તુકામહણે ભક્તી ગોડ, કરૂ હરીચે ગીત—તુઝેં

૩૫૪.

માઝે મજ કળોયેતી અવગુણ, કાય કરૂં મન અનાવર—ટેક.
આતાં આડ ઉભા રાહેં નારાયણા, દયા સીંધુપણા સાચકરી—માં
વાયા વદે પરી કરણે કઠીણ, ઇંદ્રીયા આધીન ઝાલો દેવા—માં
તુકામહણે તુઝા જૈસા તૈસા દાસ, ન ધરી ઉદાસ માયબાપ—માં.

૩૫૫.

મન કરારે પ્રસન્ન, સર્વ સીદ્ધીચે કારણ.
મોક્ષ અથવા બંધન, સુખસમાધાન ઇચ્છાતે—મનં
મને પ્રતીમા સ્થાપીલી, મને મના પૂજા કેલી.
મને ઇચ્છા પૂરવિલી, મન માઉલી સકળાંચી—મનં
મન ગુરૂ આણી શિષ્ય, કરી આપુલેંચી દાસ્ય.
પ્રસન્ન આપઆપણાસ, ગતી અથવા અધોગતી—મનં
સાધક વાયક પંડિત, શ્રોતે વક્તે ઐકા માત.
નાહી નાહી અન્ય દૈવત, તુકા મહણે દુસરેં—મનં

૩૫૬.

હો કાં નર અથવા નારી, જ્યાંચા આવડતાં હરી—ટેક.
તે મજ વિઠોબાસમાન, નમૂ આવડીતે જન—હોકાં

જયાચે અંતર નિર્મળ, ત્યાંચે સપ્રાણ કામલ—હોકાં
ત્યાયા સંગ સર્વકાળ, ઘડી મઝ તે મંગળ—હોકાં
તુકા મહણે પ્રાણ, કાયા કુરવંડી કરીન—હોકાં

૩૫૭.

સંત નીંદા જયાચે ધરી, નહે ધર તે યમપુરી—ટોક.
ત્યાયા પાપા નાહીં જોડા, સંગે જના હોય પીડા—સંત
સંત નીંદા આવડે જયાસી, તો જીતાયી નર્કવાસી—સંત
તુકા મહણે નષ્ટ, જાણા ગાઢવ તો સ્પષ્ટ—સંત

૩૫૮.

મહાપદ લાધ્યું રે જને, બીજાં સાધન ન રહ્યાં તેને.
સહજ સમાધિ રે લાગી, અનુભવ જયોત નીરંતર જાગી.
અનહદ વાજું રે વાગે, પરણવ અરણવ લહેરે ગાજે.
ગંગા જમુના રે વહે છે, તરવેણીમાં તાલ મળે છે.
જન ત્યાં આવે રે ઝાઝા, ત્યાં છે સકળ તીરથનો રાજ.
દેવ મુનીનો રે મેળો, ભાવિક સંગ થાય છે લેળો.
અક્ષય વટ છે રે એમાં, વિશ્વપતીનો વાસો તેમાં.
તે તીરથમાં રે નહાશે, કાગમટીને હંસજ થાશે.
પિંડજ તેમાં રે ધરશે, એકોત્તર શત કુળ તો તરશે.
નિર્મળ થાશે રે કાયા, પ્રેમ પ્રયાગ વિશે જ નહાયા.
સતપુરૂષોની રે સંગે, છોટમ નહાયો પરમ ઉમંગે.

૩૫૯.

શ્રાવણ વદી આઠમ બુધવારી, નક્ષત્ર રોહીણી આયો રે. (૨)
અર્ધરાત જતાં અવિનાશી, પુત્ર જસોદા જયો રે—શ્રાવણ
જય જયકાર થયો ત્રિલોકમાં, દેવત્રિયા મળી નાયે રે. (૨)
આંગણીએ બ્રહ્માદીક આવીને, વેદતણી ધુન વાંચેરે—શ્રાવ
નંદરાય ઘેર ઉત્સવ ભારી, ઉલટયો ગોકુળ સારેરે. (૨)
ગોપી આય કહે જસોદાને, જીવો લાલ તમારેરે—શ્રાવણ
જન્મસુણી આંચા સિદ્ધચારણ, ગંધર્વ ઉભાં ગાવેરે. (૨)
બ્રહ્માનંદના નાથને હેતે, વૃજનીનાર વધાવેરે—શ્રાવણ

૩૬૦.

નંદ જસોદાના ભાગ્યનો મહીમા, મુખ વર્ણુઓ નવ જાવેરે. (૨)
પુરુષોત્તમ જેના પુત્ર થયા, નીત્ય ખેળામાં લઈ ખેલાવેરે—નંદ
ધન્ય ધન્ય વ્રજની લૌમ સખી, જેની રજ વંદે ત્રિપુરારીરે. (૨)
અનંત બ્રહ્માંડ પતિ ત્યાં આવી (૨) પ્રગટ્યા તે દેવ મુરારીરે—નં
બ્રહ્માદિક સિદ્ધારાજ મુની જેનું, ધ્યાન ધરીધરી હાર્યારે. (૨)
તે વહાલો ગોવાળના ધરમાં (૨) પ્રીત કરીને પધાર્યારે—નંદ
અક્ષર ધામથી અધીક થયું આજ, નંદરાયનું કૃણીયુંરે. (૨)
બ્રહ્માનંદના નાથને નિરખી (૨) નેણ તણું કૃણ મળીયું રે—નંદ

૩૬૧.

હરિ જેવો તેવો હું દાસ તમારો, કર્ણાસિંધુ ગ્રહે કર મારો.ટેક.
 સાંકડ્યાના સાથી શામળીઆ, છો બગડ્યાના બેલી. (૨)
 શરણુ પડ્યો ખળ અમિત કુકર્મિ, તદપી ન મૂકા ઠેલી-હરી૦
 નિજજન જીહાની જાતી લજ્જા, રાખો છો શ્રીરણુછોડ. (૨)
 શુન્ય ભાગ્યને સફળ કરો છો, પુરોષિરૂદ્ધ બળકાડ—હરી૦
 અવળનું સવળ કરો સુંદરવર, જ્યારે જાય જન હારી. (૨)
 અયોગ્ય યોગ્ય પતીત કરો પાવન, પ્રભુ દુઃખ દુષ્કૃત હારી-હ૦
 વિનતીવીના રક્ષક નિજ જનના, દોષતણા ગુણમાનો. (૨)
 સ્મરણુ કરતાં સંકટ ટાળો, ગણો ન મોટા નાનો—હારી૦
 વિકળ પરાધીન પીડા પ્રજાળો, અંતરનું દુઃખ જાણો. (૨)
 આરત બંધુ સહિષ્ણુ અભયકર, અવગુણ ઉર નવ આણો-હ૦
 સર્વેશ્વર સર્વાત્મા સ્વતંત્ર, દયાપ્રીતમ ગીરધારી. (૨)
 શરણુગત વત્સલ શ્રીજી મારે, મોટી છે આથ તમારી—હરી૦

૩૬૨.

હરિ રથ ફેરો ગોકુલ રથવાલા (૨)

હરિ તમે નંદ જસોદાના લાલારે—રથ ફેરો૦
 ગંગારે તલપે જમુનારે તલપે(૨)તલપે છે નદીઓ નાળારે—રથ૦
 ગાયોરે તલપે વાછરૂ તલપે (૨) તલપે છે ગોપ બીચારારે—રથ૦

ચંદ્રમા તલપે સુરજ તલપે (૨) તલપે છે નવલખ તારારે—૨૫૦
વલ્લભવિના ગોપીઓ તલપે (૨) તલપે છે પ્રાણ અમારારે—૨૫૦

૩૬૩.

વહાલો રમે છે મારો બાલુડે વેશ, બાલુડે વેશ માથે શોભે છે કેશ—૧.
અખીલ બ્રહ્માંડનો કરતા અખંડીત,

નાથ કરે છે લીલા નંદજીને ઘેર—વહાલો.
રસીઆ પ્રીતમને ગોપી તેડી રમાડે,

જેના મહીમાનો પાર પામે ન શેષ—વહાલો.
દેખી પંખીને મારો શ્યામ ડરે છે,

ધ્યાન ધરે છે જેનું શિવજી હંમેશ—વહાલો.
બ્રહ્માનંદનો પ્યારો જીવન હમારો,

લાલ આંખલડીમાં રાખીને લેશ—વહાલો.

૩૬૪.

હરીભક્તી કરનારે પલકમેં હોવેગા મરના, પલકમેં હોવેગા મરના
અહો હરી જન દુહ્ય કમલમેં, હરીભક્તી કરના—ટેક.

કાકારે મામા કુટુંબ કખીલા છોડ ચલે પ્યારે,
સમજમન છોડચલે પ્યારે સ્વપ્નેમેં જો સૃષ્ટિ હોતી.

એસા જગ સારે, એસા જગ સારે—સમજમન—સ્વપ્નેમેં.
ધામ ધરા ધન માલ ખજાના, આખર નહી અપના.

સમજમન આખર નહીં અપના, એક દીન સખ છોડકે જના.
 મિટ્ટીમેં અપના મિટ્ટીમેં અપનારે—સમજમન—એકદીન૦
 કામક્રોધ મદ લોભ ન રખના, કરના સુકૃતકો.
 સમજમન કરના સુકૃતકો, એક નિરંજન નામ સુમરના.
 ભવજલ તરનેકો ભવજલ તરનેકારે—સમજમન—એક નિરં૦
 જુઠ જગતકી છોડ વાસના, જ સદ્ગુરુ શરના.
 સમજમન જ સદ્ગુરુ સરના, ભક્તિસુધારસ પાન કરકે.
 આનંદમે રહેના, સમજમન આનંદમે રહેના—અહો૦

૩૬૫.

ક્યારે મળસે મારો શ્યામ, જોશીડા જોશ જીવોને (૨)—ટક.
 દેહતો મારી વહાલા દુરખળ થઈ છે, (૨) જોવો પાંકલો પાન—જો૦
 સુખતો વહાલા સરસવ જેટલું, (૨) દુઃખતો દરીઆ સમાન—જો૦
 સેજ લડી વહાલા સુનીરે લાગે, (૨) રોતા મારી રજની જય—જો૦
 બાઈ મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધરના ગુણ, (૨)

તારા ચરણ કમળ માં ધ્યાન—જોશીડા૦

૩૬૬.

કાગળ કુણ લઈ જય, મથુરામાં વસે મોરારી.

આરે કાગળીઆમાં ઝાઝુ થું લખીએ, (૨)

થોડે થું હેત જણાય—મથુરામાં૦

શ્રીવ તમારા વાટ જુએ છે, (૨) જસુમતી અત્ર ન ખાય-મથુ
સેજલડી વહાલા સુનીરે લાગે, (૨) રોતા મારી રજની બથ-મં
ખાધ મીરા કહે પ્રભુ ગીરધરના ગુણ, (૨)

તારા ચરણ કમળ માફે ધ્યાન-મં

૩૬૭.

મેં જોગી એસા હોય ફરે, (૨) પરમ પુરૂષ શું પ્રીત કરે,
ઝોરસે પ્રીત હરે—ટેક.

નિર્વિષયકી મુદ્રા પહેરે, (૨) માલા ફીરાઈ મેરા મનકી (૨)
ગ્યાન ધ્યાનકી લાઠી પકરે, (૨) લખૂત ચઢાવું પ્રભુ ગુનકી-મેં જો
શીલ સંતોષકી કંથા પહેરે, (૨) વિષય જલાઈ ધુણી (૨)
પાંચું ચોર પેરે ઠરી પકરે, (૨) તો દીલમેં ન હોય ચોરી સ્વરૂપકી-મેં.
ખબર લેઓ મૈં ખીજમત તેરી, (૨) શબ્દ સોંગી બજાઈ (૨)
ઘટ અંતર નિરંજન ખેઠે, (૨) વાસૂલય લગાઈ-મેં જોગી
મેરે સદ્ગુરુને ઉપદેશ દીયા હૈ, (૨) નિરમલ જોગ ખતાયો (૨)
વિનય કહે મૈં ઉનકા ધ્યાઈ, (૨) જીને શુદ્ધ મારગ દીખાયો-મેં જો

૩૬૮.

આનંદ સાગર ઉલટયોરે લોલ (૨) શ્રીવસુદેવ દેવકીને દ્વારજો.
પ્રકટ્યા શ્રીકૃષ્ણ મન ભાવતારે લોલ (૨)—ટેક.
ખીળાં ખીતાંખર પહેરીઆરે લોલ (૨) જોઢ્યા ઉપરણા સારજો-પ્રં

મસ્તકે મુકુટ ખીરાજતારે લોલ (ર) કુંડલ ઝલકે છે કાનજો-પ્ર૦
 ચારે ભુજએ આયુધ ધરચારે લોલ (ર) શંક ચક્ર ગદા પદ્મજો-પ્ર૦
 કહેડે સોહે કટીમેખજારે લોલ (ર) ચરણે ઝાંઝરનો ઝમકારજો-પ્ર૦
 એવા પ્રભુજને નીરખતારે લોલ (ર) દુઃખગયાં સર્વે દુરજો-પ્ર૦
 વસુદેવદેવકીજી હરખીઆરે લોલ(ર)નિરખ્યા શ્રીમુખસ્વરૂપજો-પ્ર.
 એવા પ્રભુને ક્યાં રાખસુરે લોલ(ર) કાપયો છે કંસરાય ભુપજો-પ્ર૦
 ચરણ કમલ હરીનાં પરસચુંરે લોલ(ર)નીચાં થયાં છે નીરજો-પ્ર૦
 તાળી પડેને ફરે કુદડીરે લોલ(ર) નાચે છે સઉ નરનારજો-પ્ર૦
 બ્રહ્મા મહાદેવ મુની દેવતારે લોલ(ર)બોલે છે જયજયકારજો-પ્ર૦
 દેવનાં તે કુંદલી વાગીઆંરે લોલ(ર)વરસે છે અમૃત અપારજો-પ્ર.
 એ મુખ શોભાશી કહુંરે લોલ(ર) કહેતાં ન આવે પારજો-પ્ર૦
 શ્રીવલ્લભ ચરણપ્રતાપ ચુંરે લોલ(ર)વલ્લભદાસ જય બલીહારજો-પ્ર.

૩૬૯.

શ્રીવીઠલ નાથ ખસત જીયજોકે, તાકી રીત પ્રીત છખી ન્યારી-ટક.
 પ્રકુલીત વદન કાંતી કરૂણામય, નૈનનમેં ઝલકે ગીરધારી-શ્રી૦
 ઉગ્ર સ્વભાવ પરમ પરમારથ, સ્વારથ લેશ નહી સંસારી-શ્રી૦
 આનંદરૂપ કરત એક ક્ષણમેં, શ્રીહરિજીકી કથા કહત વિસ્તારી-શ્રી.
 મન કર્મ વચનતાહીકો સંગ કીજે,
 પૈયત વૃજ યુવતી ન મુખકારી-શ્રી૦

કૃષ્ણદાસ પ્રજ્ઞ રસીક મુગટ મણી,

ગુણનીધાન શ્રી ગોવરધનધારી-શ્રી૦

૩૬૦.

શ્રી કૃષ્ણ કૃષ્ણ કૃષ્ણ કૃષ્ણ કહોરે મન મેરે (૨)
કાઠી જન્મ કષ્ટ પાપ, છીનમેં જય તેરે—શ્રી૦
જગત આવરેકે સંગ, તું આવરો કયોં હોવેરે.
શ્રી હરિજીકા ચરણાવિંદ, બેર બેર અહરે—શ્રી૦
બેર બેર કહત હો, તું સુનતા નાહી બહેરે.
કહત હે ગોવિંદદાસ, આનંદમેં રહેરે—શ્રી૦

૩૭૧.

પુરણ ભાગ્ય જાકા સીતારામ રામ ગાવે,
રામ રામ ગાવે સીતારામ રામ ગાવે—ટક.
અડસઠ તીરથ ચારોધામ, નીત્ય ગંગાજીમાં નહાવે.
યોગને સમાધી, રામનામ તુલ્ય નાવે—પુરણ૦
દાન જગનને યજ્ઞ હોમ, લક્ષ કાઠી પુજા કરાવે.
તે સૌથી નામ મહીમા મોટા, નીગમ નેતી ગાવે—પુ૦
કામ ક્રોધ લોભાદી તજીને, સીતા રામજીકું ગાવે.
ધર્મ અર્થ કામ, મોક્ષ ચારે વસ્તુ પાવે—પુરણ૦
આઠોજમ રામ રામ, શ્વાસો શ્વાસ ગાવે.
કહે પ્રીતમ તે કાગ મટીને, હંસતોલે આવે—પુરણ૦

૩૭૨.

મેં મેરો સ્વરૂપ જાણ્યો, હવે સખીસે ન્યારો.
 જૈસે ખીંડુ જલકે સંગ, દીસત હૈ પ્યારો—ટેક.
 સત્ય સત્ય અપાર પ્રભુ, વેદકો ઉચ્ચાર.
 સૌઈ સકલ માંહી બોલે, વ્યાપક હૈ સારો—મેં
 રક્ત નાહી પીત નાહી, શ્વેત નાહી કાળો.
 બાળ જોખન વૃદ્ધ નાહી, હે પરાથી પારો—મેં
 બ્રહ્માદીક દેવ સખે, કરત હે પોકારો.
 મેં ચૈતન્ય સખમેં દેખું, મોહમેં જગ સારો—મેં
 તોહ મોહ સ્વરૂપ બીચ ભેદ નહી, પક્ષપાતકો ટાલો
 મેરે મોયેકું નમસ્કાર, અખંડ આનંદ ઉરધારો—મેં

૩૭૩.

પિતા માતાતું સુકિતદાતા મહેશ, દયાદ્રષ્ટિ તારી દીસે છે વિશેષ
 ખરો એક આધાર તારો અમારે, દયાનાથ તારાવિના કોણ તારે.
 કૃપાકાન્તતેં માનવી જન્મ દીધો, અમે લાભતેનો ન કાંઈજ લીધો
 ગયો કાલ સર્વે હમારો વૃથારે, દયાનાથ તારા વિના કોણ તારે.
 અમોજીવનાં છે અતી નીધ્ય કર્મ, વિસારી દીધો છે અમે સત્ય ધર્મ
 તથાપી દયાતું દીલે નાથ ધારે, દયાનાથ તારાવિના કોણ તારે.
 તમારા પ્રત્યે નાથ સખંધ ભારે, અમે મોહથી તે મુક્યો છે વીસારે
 ભરૂસો કૃપાનાથ તારો હમારે, દયાનાથ તારાવિના કોણ તારે.

નથી સુજતું શીવલે નાથ થાશે, પ્રભુ હાથ તારાવિના કોણુ સ્પર્શે
 પીતાપુત્રના દોષ તે નાવિચારે, દયાનાથ તારાવિના કોણુ તારે.
 હવે જે રહ્યો શેષ આયુષ્યકાલ, સદા કાડીએ સત્ક્રીયામાં કૃપાલ
 અમે માગીએ આવીને દ્વાર તારે, દયાનાથ તારાવિના કોણુ તારે.
 અજાણી નથી તું થકી કોઈ વાત, સદા સન્મતી આપશે માત તાત
 વધું શું કહીએ અમે વારંવારે, દયાનાથ તારાવિના કોણુ તારે.
 દયા ભાવ છે નાથ તારા સ્વભાવે, કૃપાદૃષ્ટિથી દાસને તું નીભાવે
 અમારાં બધાં પાપ કર્મેને નીવારે, દયાનાથ તારાવિના કોણુ તારે.
 સ્તુતિ પ્રાર્થનાઓ સુણીને અમારી, યથાયોગ્ય હોયજે દ્યોતેસ્વીકારી
 મળી ભકત સર્વે વિનંતી ઉચ્ચારે, દયાનાથ તારાવિના કોણુ તારે.

૩૭૪.

હે જગત્રાતા વિશ્વ વિધાતા (૨) હે સપ્તશાન્તી નીકેતન હૃય-ટેક.
 પ્રેમકે સીંધુ દીનકે બંધુ (૨) દુઃખ દરિદ્ર વિનાશન હૈ-હે જ૦
 એક અખંડ અનંત અનાદિ (૨) પુરણ બ્રહ્મ સનાતન હૈ-હે૦
 જગઆશ્રય જગપતીજગવંદન(૨)અનુપમઅલખનિરંજનહૈ-હે૦
 પ્રાણુસખા ત્રીલુવન પતીપાલક (૨) જીવનકે અવલંબન હૈ-હે૦

૩૭૫.

તમેછો પ્રભુ અત્રદાતા હમારા, તમેછો પ્રભુ સર્વથી શ્રેષ્ઠસારા.
 તમેછો અમારા પ્રભુ માઈબાપ, અમે દંડવત વંદીએ વિશ્વનાથ.

તમારી સ્તુતિ વેદશાસ્ત્રે વખાણી, વીરામી મુનીઓ તણી વૃત્તીવાણી.
જગાદીશ તારા ગુણોછે અમાપ, અમે દંડવત વંદીએ વિશ્વનાથ.
તમારા ગુણો શેષ મહેશ ગાવે, તમારા પુરાપાડનો પાર ન આવે.
તમેછો ત્રીલોકી તણાતાત જેવા, દયાળુ તમોને નમું દેવદેવા.
ભજે શેષને સારદા ચંદ્ર ઈંદ્ર, ભજે આપને નિલ્ય મોટા મુનિંદ્ર.
સદાશીવ જેવા સજે નિલ્યસેવા, દયાળુ તમોને નમું દેવદેવા.

૩૭૬.

અમારા પ્રેમની ખાતર, પ્રભુજી પાસ આવોને.
દૃઢ્યના શોક હરવાને, પ્રભુ ખંસી બજવોને.
ભરી વેદાંતની વાતો, સ્વરૂપ દર્શન કરવોને.
હૃદય પટ ખોલવા ખાતર, પ્રભુ ચાવી ખતાવો ને.
અગમ જલ ચાલતી નૌકા, વિકટ માર્ગે ચડી ગઈ છે.
નીકટ સંબધને ખાતર, કીનારો કંઈ ખતાવોને.
કુકર્મી હું બન્યો ક્રોધી, વળી છું દ્રવ્યનો લોભી.
દયાળુ આપ દયા લાવી, સરલ રસ્તો ખતાવોને.
તરસતાં નેત્રની શાન્તી, રહી છે આપ દર્શનમાં.
દાસના ઝરપતાં અશ્રુને ખાતર, અરે ઝાંખી કરાવોને.

૩૭૭.

શ્રી વદલલ વિઠલ શ્રીજી સ્વામી, શામળીઆવાલા.
સધળું સમજે છે અંતર જમી, નંદલાલા.

ભય તો લાગે છે મુજને ભારી, શામળીઆવાલા.
 અંત કાળે શીવલે થાશે મારી, નંદલાલા.
 સેવા સ્મરણ ના ભાવે કીધું, શામળીઆવાલા.
 રંક સાધુને દુઃખ દીધું, નંદલાલા.
 હિણે શાસ્ત્રીય સહુ ધર્મે, શામળીઆવાલા.
 પરી પૂરણ છું હું કર્મે, નંદલાલા.
 સહુ જણે છે ભક્ત સાચો, શામળીઆવાલા.
 પાખંડી પુરાતનથી કાચો, નંદલાલા.
 બાંધે અધ્યાત્મી લાજ ધરજો, શામળીઆવાલા.
 પીડા ન પામું એવું કરજો, નંદલાલા.
 સન્મુખ લોચનમાં આવી રહેજો, શામળીઆવાલા.
 દોષ ન જોશો દરશન દેજો, નંદલાલા.
 શ્રીમુખ બોલ્યા તે સાચું કરજો, શામળીઆવાલા.
 દાસ દયાનાં દુઃખ હરજો, નંદલાલા.

૩૬૮.

ધ્યાનધર હરીતણું અલ્પમતિ આળસું, જયકી જન્મનાં દુઃખ જાયે.
 અવર ધંધાકરે અરથકાંઈ નવસરે,
 માયા દેખાડીને મૃત્યુ વહાયે—ટક.
 સઠળ કલ્યાણ શ્રીકૃષ્ણના ચરણમાં, શરણ આવે સુખપાર હોયે.

અવર વેપાર તું મેહેલ્ય મિથ્યાકરી,

કૃષ્ણનું નામ તું રાખ મહેંચે—ધ્યાન૦

પટક માયા પરી અટક ચરણે હરી,

વટક્યમા વાત સુણતાંજ સાચી.

આશાનું ભવન આકાશ સુધી રચ્યું,

મૂઠએ મૂળથી ભીંત કાચી—ધ્યાન૦

અંગ જોખન ગયું પલિત પીંજર થયું,

તોય નથી લહેતો શ્રીકૃષ્ણ કહેવું.

ચેતરે ચેતદ્વિન ચાર છે લાભના, લીંબુ ઉછાળતાં રાજ લેવું—ધ્યાન૦

સરસ ગુણ હરિતણા જે જને અનુસરયા,

તે તણા સુજશ તો જગત બોલે.

નરસૈયા રંકને પ્રીત પ્રભુ શું ઘણી,

અવર વેપાર નહિ ભજન તોલે—ધ્યાન૦

૩૭૯.

એવી સંગત કરીએ સાર, સાધુ જનનીરે.

એતો કહી સંભળાવે વાત પુરણ બ્રહ્મનીરે.—ટક.

એતો કૃષ્ણ કૃષ્ણ દીન રાત, અહો નીશ કહે છેરે.

તેની પાસે પુરણ બ્રહ્મ, સનમુખ રહે છેરે.—એવી૦

એને વંદે છે શાસ્ત્ર વેદ, વીગતે વખાણેરે.

એવા માહા પુરૂષ મરજદ, પ્રેમલઈ આણેરે.—એવીં
 એને તીલક છાપા સાર, તુલસીની માળારે.
 એતો પ્રેમ મગનની માએ, હરજીને વાહારે.—એવીં
 એતો વહેવારીના જમ, રહેછે વળગીરે.
 એવા માહા પુરૂષ હીતકારી, પ્રેમ રહ્યારોપીરે.—એવીં
 બહાલો મન બુદ્ધિથી અપાર, વેદશ્રુતિ હાર્યારે.
 દાસ મુરાર કહે કર જોડ, શરણે રહું છુંરે.—એવીં

૩૮૦.

નંદના નંદ્યું નેહ જને નહી, તેરે માનવ ખર શ્વાન તોલે.
 ભૂતળ ભાર કરવાને એ અવતર્યા, પ્રેતની પેરે સંસાર ડોલે-ટોક.
 દૃષ્ટિ થકી ટળો ભોગ તેના બળો, શિક્ષા પડો તેના મુખ માથે.
 જીવત્ત જન તે તો જમ જેવા જાણવા,
 પ્રીત નહી જહને કૃષ્ણ સાથે—નંદં
 કીર્તિ શ્રીકૃષ્ણની જીલથી નવ લણે, તેરે મુખે દેવરાય તાળું.
 બાણે નરસૈયો જણે હરીને જાણ્યા નહીં,
 તેહતું કુટુંબ સદાય કાળું—નંદં

૩૮૧.

અચ્છા મેરા દીના નાથ, મેરી શોધ લેના.
 મેરી શોધ લેના રામજી, મેરી શોધ લેના—ટોક.

સોનેકા સોનૈયા નાહી, રૂપેકા રૂપૈયા નાહી.
 ઢાડી દમડી પાસ નાહી, ક્યાં બંકે રહેના—અચ્છા૦
 ખેતી નહી વાડી નહી, ઔર કૈસા ધંધા નાહી.
 ઐસા કોઈ મીત્ર નાહી, ક્યાં બંકે રહેના—અચ્છા૦
 માતા નહી પીતા નહી, ઔર બેની બંધવ નાહી.
 ઐસા કોઈ રાજ નહી, ક્યાં બંકે રહેના—અચ્છા૦
 કહુત મલુક દાસ, છોડી દયો પરાઈ આશ.
 સંતો કે સંગમેં બંકે, રામ નામ લેના—અચ્છા૦

૩૮૨.

તુમબીન મેરી કાન ખખરલે, ગોવરધન ગીરધારીરે—ટક.
 મોર મુગટ પીતાંબર શોભે, કુંડલકી છબી ન્યારીરે—તુમ૦
 ભરી સલામાં દ્રૌપદી ઠારી, રાખો લાજ હમારીરે—તુમ૦
 મીરાકે પ્રભુ ગીરધર નાગર, ચરણ કમલ બલીહારીરે—તુમ૦

૩૮૩.

નારાયણનું નામજલેતાં, વારે તેને તજીયેરે.
 મનસા વાચા કર્મણા કરીને, લક્ષ્મીવરને ભજીયેરે—નારા૦
 કુળને તજીયે કુટુંબને તજીયે, તજીયે માને આપરે.
 ભગિની સુતદારાને તજીયે, જમ તજે કુંચીકી સાપરે—ના૦
 પ્રથમ પિતા પ્રદહાદે તજીયો, નવ તજીયું હરીનું નામરે.

ભરત શત્રુધ્ને તજી જનેતા, નવ તજીયા શ્રીરામરે—નારાય૦
 ઋષિ પત્ની શ્રીહરીને કાજે, તજીયા નિજ ભરથારે.
 તેમાં તેનું કાંઈએ નગયું, પામી પદારથ ચારે—નારાયણ૦
 વૃજ વનિતા વીકલને કાજે, સર્વ તજીવન ચાલીરે.
 ભણે નરસૈયો વંદ્રાવનમાં, મોહન સાથે માહલીરે—નારાય૦

૩૮૪.

ભુતળ ભક્તિ પદારથ મોહું, બ્રહ્મ લોકમાં નાંહીરે.
 પુણ્ય કરી અમરા પુરી પામ્યા, અંતે ચૌરાસી માંહીરે—ભુત૦
 હરીના જન તો મુક્તિ ન માગે, જન્મો જન્મ અવતારારે.
 નિત્ય સેવા નિત્ય કીર્તન ઓછવ, નીરખવા નંદ કુમારારે—ભુત૦
 ભરતખંડ ભુતળમાં જન્મી, જણે ગોવિંદના ગુણ ગાયારે.
 ધન્ય ધન્યરે એનાં માત પીતાને, સદ્ગુણ કરી એની કાચારે—ભુત૦
 ધન્ય વંદ્રાવન ધન્ય એ લીલા, ધન્ય એ વ્રજનાં વાસીરે.
 અષ્ટમા સિદ્ધિ આંગણીએ ઉભી, મુક્તિ છે એની દાસીરે—ભુત૦
 એ રસનો સ્વાદ શંકર જાણે, જાણે શુક દેવ જોગીરે.
 કંઈ એક જાણે વ્રજની ગોપી, જાણે નરસૈયો ભોગીરે—ભુત૦

૩૮૫.

દેવ તોચી સંત, સંત તોચી દેવ, યેથેં દુઝ ભાવ નાહી નાહી-
 દેવ નામ ત્યાચે, સંત નામ ત્યાચે, પરબ્રહ્મ સાચે એક ચીતે.

કાણી મહાણી દેવ કાણી મહાણી સંત, પરીતે ભાવાતીત પરબ્રહ્મ
સંતાયે ચરણ સેવી નારાયણ, દેવ નિરંજન સંત ચીત્તે.

૩૮૬.

હાચી મોહરત શુકન, હૃદય વિઠલાચે ધ્યાન.
પુઠે પાય ટાકાવા, મુખે વીઠલ બોલાવા.—હાચીં
નામ આહે જ્યાપાસી, જેથે રાહીલ તેથે કાશી.
નામ ઘેતાં કરે ધંધા, નામે પ્રકટે બ્રહ્માનંદા—હાચીં
નામ હુમણે પ્રહ્લાદ બાળ, જ્યાલા વૈકુંઠલા ગોડ.
અસા નામાચે મહીમા, તુકા બણે વાલ્મીક શંકરા.હાં

૩૮૭.

વાસનાચે સંગે નોકા જાઉ મના, પહાતા રાવણ કાય ગ્રાલે—વાસં
ઈંદ્ર પડલા ભગ ચંદ્રગ્રાલા કાળા, નારદ ચુકલાઆલા ગર્ભવાસી-વા.
મોહનીચે સંગે ભરમાસુર ચુકલા, વાલી પ્રાણ ગેલા રામ બાણ-વા.
આંગદેવ મહણે કોઠે સુખ નાહી, લક્ષ ઠેવા પાયી વીઠાબાચે—વાં

૩૮૮.

શ્રીમન્નારાયણ નારાયણ નારાયણ (૨)

લક્ષ્મીનારાયણ નારાયણ નારાયણ (૨)

નરનારાયણ નારાયણ નારાયણ (૨) જપો અખંડ જીભે પારાયણ (૨)

શીવસનકાદિક આદિબ્રહ્માદિક (૨) સુમીર સુમીરભક્ષા પારાયણ (૨)

આર વેદ પુરાણ અષ્ટાદશ (૨) વેદ વ્યાસજીકા પારાયણ (૨)
વિષ્ણુ પુરાણ ભાગવત ગીતા (૨) વાલ્મીકીજીકી રામાયણ (૨)
જે નારાયણ નામ લેત હે (૨) પાંચ હોત સખ છારાયણ (૨)
જેકાઈ ભક્તિ કરે માધવકી (૨) માત પીતા કુળ તારાયણ (૨)
માધવદાસ આશ રઘુવરકી (૨) ભવસાગર ભયે પારાયણ (૨)

૩૮૯.

હરિ હરિ રટણ કર કઠણ કળિ કાળમાં, દામ યેસે નહી કામ સરશે.
ભક્ત આધીન છે શ્યામ સુંદર સદા, તે તારાં કારજ સિદ્ધ કરશે—હ૦
અદપસુખ સાડ શું મુઠ કુલ્યો કરે, શીશપર કાળ રહ્યો દંત કરડે.
પામર પલકની ખખર નહી તુજને, મૂઢ શું જોઈને મુછ મરડે—હ૦
પ્રોઢ પાપે કરી યુદ્ધિ પાછી કરી, પર હરી થડ શું ડાળે વળગ્યો.
ઈશને ઈર્ષાછે નહી જીવપર, આપણે અવગુણે રહ્યોરે અળગો—હ૦
પરપંચ પર હરે સાર દ્વિદિએ ધરે, ઉચરે હરિ મુખે અચળ વાણી.
નરસૈયા હરિતણીભક્તી બુલીશમા, ભક્તિવિના ખીજી ધુળધાણી-હ.

૩૯૦.

સાધુ સાચે ભજે ચરણ ગોવિંદનાં, માનવી દેહ તે તત્ત્વ કહીયે.
કૃષ્ણ કહો કૃષ્ણ કહો વળિ વળિ કૃષ્ણ કહો,

કૃષ્ણ કહેતાં સઉ સુખ લહિયે—ટક.

કૃષ્ણ સેવાતણી અમર ઈચ્છા કરે, મૂઢમતિ માનવી કાંઈ ન જાણે.

કૃષ્ણનું નામરખે હૃદયથી વીસરે, ધન્યમાંધન્ય કૃષ્ણજ પ્રમાણે-સા.
જેને જોવા મહામુનીજન વન ભમે, તે વિકલો વનમાં ગાયું ચારે.
ભણે નરસૈયો જે ચતુર, નર તે ખરો,

અહરનિશ કૃષ્ણ શ્રીકૃષ્ણ ધારે—સાધુ૦

૩૯૧.

ભક્તી વડે વશ થાય, રમાપતી ભક્તી વડે વશ થાય—ટંક.
જે ઈશ્વર વશ થાય નહીં તો, જન્મ મરણ નહીં જાય—રમા૦
ભક્તી પરમ સુખનું શુભ સાધન, સફળ કરે છે કાય—રમા૦
ભક્તી વડે ભગવાન સદાવશ, નીગમાગમ પણ ગાય—રમા૦
બળીયાના બળરૂપ દયાધન, નિર્બળ થઈ બંધાય—રમાપતી૦
સંકટ સેવક પર આવે તો, ત્યાં ધરણી ધર ધાય—રમાપતી૦
ભક્તાધીન દયાનિધિભુધર, ભક્તિ વિના ન પમાય—રમાપતી૦
ભક્તીવીના વ્રત જપ તપ આદિક, અક્ષણ અનેક ઉપાય—રમા૦
ધન યૌવન બલ બુદ્ધિ ચતુરતા, નિર્બળ તે સમુદાય—રમા૦
રંગ રૂપ કુલ જાતિ વિશેષે, નકરે કોઈ સહાય—રમાપતી૦
અજમીલ નારદમુની શખરી, ક્યાં ગણિકા ગજરાય—રમા૦
કેશવ હરીની ભક્તી તણા ગુણ, શેષ મુખે ન ગવાય—રમા૦

૩૯૨.

ઉધોસો મુરત હમ દેખી. (૨)

શીવ સનકાદીક સકલ મુની કુર્લભ, બ્રહ્મ ઈંદ્ર નહીં પેખી—ટંક.

ખોજત ફીરત યુગો યુગ જોગી, યોગ જુગત તે ન્યારી.
 સિદ્ધ સમાધી સ્વમ નહી દરસી, મોહની મુરત પ્યારી—ઉધોં
 નાથ યતી અરૂ જોગી જંગમ, ઢૂંઢ રહે વન માહી.
 ભેષ્ય ધરે ધરતિ બ્રમિહારે, તિન હું દરસી નાહી—ઉધોં
 નિગમ આગમ વિમલા યશ ગાવે, રહત સદા દરબારી.
 તિલભર પાર વાર નહિ પાયો, કહી કહી નેતિ પુકારી—ઉધોં
 સોહમ ગૃહ ગૃહ નાય નચાઈ, તનક તનક દધિ દેખે.
 રામદાસ હમ રંગી શ્યામ રંગ, જહુ યોગ ધર લેકે—ઉધોં

૩૯૩.

સાધુ મનકા માન ત્યાગો (૨)
 કામ ક્રોધ સંગત દુર્જનકી, તાતે અહુનિસ ભાગો—ટેક.
 સુખ દુઃખ દોનોં સમકરે જના, ઔર માન અપમાના.
 હર્ષ શોક તે રહે અતીતા, તિન જગતત્વ પીછાના—સાધું
 અસ્તુતિ નિંદા દોઉ ત્યાગે, ખોજે પદ નિરખાના.
 જન નાનક યહ ખેલ કઠીન હૈ, કિનહું ગુરુમુખ જના—સાં

૩૯૪.

ખિસર ગઈ સખ ખાત પરાઈ, જખસે સાધુ સંગતપાઈ—ટેક.
 નહી દોઈ વેરી નહી બેગાના, સકલ સંગ હુમરી ખન આઈ—ખીં
 જો પ્રભુ કીન્હોસો ભલા કરમાન્યો, યહ સુમતિ સાધુસે પાઈ—ખીં
 સખમેં રમ રહા પ્રભુ એકાકી, પેખ પેખ નાનક વિહસાઈ—ખીં

૩૯૫.

દરશન દેના પ્રાણ પીયારારે, નંદલાલા મેરે નૈનોંકે તારારે—ટેક.
 દીનાનાથ દયાલ સકલગુણ, નંદ કીશેર સુંદર મુખવારે—દરશન૦
 મનમોહન મન રૂક્ત ન રોક્યો, દરશનકી ચિતચાહુ હમારે—દર૦
 રસીક ખુસાલ મિલનકી આશા, નીશદીન સુમરન ધ્યાન લગારે—દ૦

૩૯૬.

સનમુખ દેરારે સનમુખ દેરારે, જામેં સાહેબ મેરા—ટેક.
 આરે સંસારીઓ સ્વપ્નેકી બાજી,
     તામેં ચેત સવેરા સવેરા રે સવેરા—સનમુખ૦
 હય સખ ઘટમેં સુઝત નાહી,
     ગુરૂંખીન ઘેર અંધેરા અંધેરા રે અંધેરા—સનમુખ૦
 આવા ગમનકા ભય મટીજાવે,
     પલમેં કીયા નીવેડા નીવેડારે નીવેડા—સનમુખ૦
 ત્રીકમ સાહેબ ખેમકે ચરણે,
     તોડા જમકા જંજીરા જંજીરા રે જંજીરા—સનમુખ૦

૩૯૭.

સંત પરમ હિતકારી જગતમેં સંત પરમ હિત કારી—ટેક.
 પ્રભુ પદ પ્રગટ કરાવત પ્રીતી, ભરમ મીટાવત ભારી.
 પરમ કૃપાલુ સકલ જીવન પર, હરી સમ સખ દુઃખહારી—જગ૦

ત્રિગુણાતીત ફિરત તન ત્યાગી, રીત જગતસે ન્યારી.
 પ્રહ્લાનંદ સંતનકી સોખત, મીલત હૈ પ્રગટ મુરારી—જગતમેં
 ૩૯૮.

સંત સમાગમ કીજે હો નીશદીન, સંત સમાગમ કી જે—ટેક.
 માન ત્યજી સંતન કે મુખસે, પ્રેમ સુધારસ પીજે હો—સંત
 અંતર કપટ મેટકે અપના, લે ઉનકું મન દીજે હો—સંત
 ભવ દુઃખ ટરે અરૂંધરે સખ દુષ્કૃત, સખવિધિ કારજ છીજે હો—સં
 પ્રહ્લાનંદ સંતકી સોખત, જન્મ સફલ કરી લીજે હો—સંત

૩૯૯.

છાડકે શ્રીકૃષ્ણદેવ, ઔર કીમેં કરૂં સેવ.
 કાટ ડારો કર મેરો, તીખી તરવારસે—ટેક.
 ત્યાગકે રસીક કાન, ઔરકો જે ધરૂં ધ્યાન.
 ચીર ડારો છાતી મેરી, કઠીન કુહાડીસે—છાડકે
 શ્રી કૃષ્ણવીણ અન્ય જેહી, ઈષ્ટ બાણી નમુતેહી.
 ફેરડારો શીર મેરો, મુસળ પ્રહારસે—છાડકે
 મુક્તાનંદ કહે માઈ, ઔર જે પ્રતીત હોય.
 જા જાગ્યો અધીક નીચ, સુપચ શ્વાનસે—છાડકે

૪૦૦.

છાડકે શ્રીરાધે શ્યામ, ઔરકો જે જપું નામ.
 કરલે કટારી મેરી, જીભ્યા કાટી ડારીઝો—ટેક.
 લોકનકી લાજ ડરૂં, જે ન ભક્તિ ચીત ધરૂં.
 પાવકકે મધ્ય મેરે, તનકુ પ્રજારીઝે—છાડકે

આજીવીકાકા લોભ જાણી, ભક્તી જે છોડું તારી.
 તેહી કાણુ તન મેરો, શૈલ્યસે પછારીએ—છોડકો
 મુક્તા નંદ કહે તેરી, દૃઢતા જેડગે મેરી.
 શુળીએ ચઢાઈ, તીખે તીરનસે મારીએ—છોડકો

૪૦૧.

નમસ્તે નમસ્તે નમસ્તે પ્રભુજી, નમસ્તે નમસ્તે અખંડા વિભુજી.
 નમસ્તે નમસ્તે સદા કષ્ટ હારી, નમસ્તે નમસ્તે પ્રભુ નિર્વિકારી.
 નમસ્તે નમસ્તે પ્રભુ દીન બંધુ, નમસ્તે નમસ્તે મહાજ્ઞાન સીંધુ.
 નમસ્તે નમસ્તે પ્રભુ દીનદાતા, નમસ્તે નમસ્તે ચિદાનંદ ધાતા.
 નમસ્તે નમસ્તે વિભુ વિશ્વકર્તા, નમસ્તે નમસ્તે સદાસૃષ્ટિ ભર્તા.
 નમસ્તે નમસ્તે વિભુ વિશ્વપાળા, નમસ્તે નમસ્તે દયાળા કૃપાળા.
 નમસ્તે નમસ્તે કૃપાનાથ ત્રાતા, નમસ્તે નમસ્તે વિભુ હે અજતા.
 નમસ્તે નમસ્તે વિભુ વિશ્વજુષા, નમસ્તે નમસ્તે સદા શાંત રૂપા.

૪૦૨.

દુનીયાનાં દુઃખ નીવારો રાજ, દયા કરો ને હવે દીન બંધુ—ટેક.
 જન પામ્યા છે પીડા પાકી (૨) બનવાની નરહી બાકીરાજ—દયા
 આ સંકટતો નથી સહેવાતું (૨) નજરે જોયું નથી જાતું રાજ—દયા
 આ ઈશ્વર છે તમે ઈન્સાફી (૨) મહારાજ કરો હવે માફીરાજ—દ
 સૌ પામ્યા છે શીક્ષા પૂરી (૨) તેમાં જેતા નથી અધુરી રાજ—દ
 ફરીથી મનમાં કાઈ નહી કુત્સે (૨) ભવમાં આ દુઃખ નહી ભૂલેરાજ—દ.
 સુખપામે સૌ ગામેગામે, દીધી આશીષ દલપતરામે રાજ—દ

૪૦૩.

સૌનુ કરો કલ્યાણ દયાળુ પ્રભુ, સૌનું કરો કલ્યાણ-ટેક.
 નર નારી પશુ પક્ષીની સાથે (૨) જીવજંતુનું તમામ-દયાળુ
 જગના વાસીઓ સૌસુખ ભોગવે (૨) આનંદે રહી આઠોજમ-દૃઢ
 કુનીઆમાં દરદ કુકાળ પડે નહી (૨) લડે નહી કોઈ ગામ-દૃઢ
 સર્વે જગે સુખકારી વધે ને (૨) વળીવધે ધન્યધાન્ય-દયાળુ
 કોઈ કોઈનું બુઝન ઈચ્છે (૨) સૌનું ઈચ્છે સૌસમાન-દયાળુ
 પોત પોતાના ધર્મ પ્રમાણે (૨) સર્વે ભજે ભગવાન-દયાળુ
 બદલ દાસના દાસ પુકારે (૨) પ્રેમે કરીને પ્રણામ-દયાળુ
 ઈશ્વર સ્તુતિ.

વંદુ હું પરમેશ વ્યાપ્ત વિશુને, વંદુ જગા ધીશને.
 વંદુ સર્વ શરણ્ય સત્ય પદને, વંદુ સદા ઈશને.
 વંદુ દેવ દયા નિધી ચિદ્ધના, વંદુ હું વિશ્વેશને.
 વંદુ હું પરમાત્મ પુર્ણ પ્રભુને, વંદુ પરિ બ્રહ્મને.

જે છે એક અખંડ મંગળનિધિ, જે છે જગત્કારણ.
 જે છે પાલક સત્ય સર્વ જીવના, જે છે મહા પાવન.
 જેનું ધ્યાન ધરે મહા રૂપી મુનીઓ, નિત્યે કરે પ્રાર્થના.
 તેને પૂજ્ય ઉપાસ્ય માની કરીએ, નિત્યે અમે વંદના.

જેની શક્તી સમસ્ત વિશ્વ પ્રસરી, જેમાં દયા છે ઘણી.
 જેમાંથી અદ્ભુત સૃષ્ટિ નીસરી, જેથી સ્થિતીમાં રહી.

જેનો પાર અપારકો નવલહે, સત્તાથી વ્યાપે સદા.
એવા બ્રહ્મ સમર્થ સત્ય પ્રભુને, નીત્યે કંઈ વંદના.

જેની સર્વ રૂપી મુની સ્તુતિ કરે, સ્તોત્રે મહા સુંદરે.
વેદાથી મહીમા મહાન ઉચરી, ભક્તિ પથે સંચરે.
જેનું ધ્યાન ધરે નીરંતર સદા, યોગી જેનો જે બધા.
જેનો અંત અનંત પામી ન શકે, તે ઈશ વંદુ સદા.

જેને ન જાણી શકશે મન ઈંદ્રી ધર્મ.
જેને ન પામી શકશે ગુણ દેહ કર્મ.
એવા પરાત્પર પ્રભુ અતી શક્તી માન.
પાદારવીંદ નમી નીત્ય ધરું હું ધ્યાન.

ભાવે કરિતાં માઝી ભક્તિ, વિષય વાસના જળોની જાતી.
નિર્વિકલ્પ ઉપજે શાન્તિ, માઝે ભક્તિ પંથી ચાલતાં.
ધન્યનર દેહાચ્છી પ્રાપ્તિ, ધન્ય સાધુચ્છી સંગતિ.
ધન્ય ધન્ય તે ભાવાર્થી, જે ભગવદ્ ભક્તિ રંગલો

શ્રી એકનાથ મહારાજ.

હારી રથા મનમાંહી મુનીશ્વર, વિશ્વ પતી તણી વાત વિચારી.
તર્ક કરી કરી તત્વ જણ્યું નહિ, દૃષ્ટિ ધણી દીલ હંડી ઉતારી.
માનતજી અનુમાન કરી લખ્યું, કે મનવાણી ન પહોંચે અમારી
કેમ શકે કહી કોઈ કવીશ્વર, ઈશ્વરની ગતી વિશ્વથી ન્યારી.

એક જ્ઞાસુ એ ભગવત સ્વરૂપની પ્રાપ્તિ, મોક્ષ સુખ
મેળવવા પોતાના સદગુરુને પુછેલા પ્રશ્નો
તથા તેના ઉત્તરો નીચે પ્રમાણે છે.

(સુવર્ણ વચનો.)

૧ સવાલ:—મહારાજ કર્મ શું કહેવાય ?

જવાબ:—મુકુંદ ભગવાનને પ્રસન્ન કરવા તે.

૨ સં:—આશક્તિ ક્યાં ન કરવી ?

જં:—જગતમાં—કારણ એક દિવસ સર્વ છોડી જવું છે.

૩ સં:—નીરંતર ચીંતન્યા શું કરવું ?

જં:—સંસારનું મિથ્યાપણું—દેહની ક્ષણભંગુરતા, આત્માનું
અમરપણું, ને આત્મસ્વરૂપમાં મનબુદ્ધિને ચીત્તને
લય કરવું.

૪ સં:—અમૃત જેવું દેખાય છતાં ઝેર શું ?

જં:—માયા ને તેના પંચવિષયો; શબ્દ, સ્પર્શ, રૂપ, રસ, ગંધ.

૫ સં:—મીત્રના જેવા લાગે છતાં શત્રુ કોણ ?

જં:—સ્રી, પુત્રાદી, બંધુઓ તથા કુટુંબ સહોદર.

૬ સં:—જગતમાં દુર્લભ શું છે ? ચાર વાતો.

જં:—મનુષ્યદેહ, સંતભક્તોનો સમાગમ, ભક્તિ, ને
મન ને અંતઃકરણની વૃત્તિ અખંડ ભગવદ્સ્વરૂપમાં
લીન કરવી એ ચારે વાતો દુર્લભ છે.

- ૭ સ૦:—સર્વનો ત્યાગ એટલે શું ?
જ૦:—પરમાનંદ, નીજ આત્માનો બોધ.
- ૮ સ૦:—માણસોથી ન જતાય એવું શું ?
જ૦:—મન.
- ૯ સ૦:—હમેશાં ક્યાં ભય નથી ?
જ૦:—“ મુક્તિમાં ” અથવા આત્મ નિષ્ઠામાં.
- ૧૦ સ૦:—સહુવાસ અને સંગ કોની સાથે ન કરવો ?
જ૦:—મુર્ખ, ખળ, પાપી, અને નીચની સાથે.
- ૧૧ સ૦:—સર્વ અવસ્થામાં ન કરવા જેવું શું છે ?
જ૦:—માયીક સ્નેહ અને પાપ (સ્નેહ મુલાની દુઃખાની).
- ૧૨ સ૦:—પ્રયત્નથી વિદ્વાનોએ શું કરવું જોઈએ ?
જ૦:—બ્રહ્મ વિદ્યાનું અધ્યયન અને ધર્મ સંગ્રહ.
- ૧૩ સ૦:—જગતનું મુળ શું છે ?
જ૦:—મનની અસ્થિરતા (સ્થિર અને એકાગ્ર મને જગત દેખાતુંજ નથી બધું બ્રહ્મમયજ છે).
- ૧૪ સ૦:—સદા દુઃખી કોણ ?
જ૦:—વિષયોમાં નીરંતર પ્રીતી વાળો.
- ૧૫ સ૦:—ધન્યવાદને પાત્ર કોણ ?
જ૦:—પરોપકારી પુરુષ.
- ૧૬ સ૦:—પુજ કરવા લાયક કોણ ?
જ૦:—આત્મ તત્વમાં નિષ્ઠાવાળો હોય તે.

૧૭ સ૦:—શુરવીરથી મ્હોટા શુરવીર કોણ ?

જ૦:—કામદેવના બાણોથી જે વિધાયો નથી તે.

૧૮ સ૦:—પ્રાજ્ઞ, ધિર, અને સમબુદ્ધિવાળો કોણ ?

જ૦:—શ્રીઆના કટાક્ષથી જે મોહ ન પામે તે.

૧૯ સ૦:—વિદ્યા કયી કહેવાય ?

જ૦:—જે બ્રહ્મગતીને આપે તે.

૨૦ સ૦:—બોધ કોને કહીએ ?

જ૦:—જેથી મુક્તી મળે તેનું નામ બોધ.

૨૧ સ૦:—લાલ કોને કહેવો ?

જ૦:—લાખો અને કરોડો રૂપીઆ મળે તે નહી પણ
આત્માની ઓળખાણ થાય તેનું નામજ “લાલ”
(આત્મલાલ સ્વરૂપની પ્રાપ્તિ) આખા જગતને
છોડી દેવું પણ મનુષ્ય દેહમાં આત્મલાલ કરીલેવો.

૨૨ સ૦:—જગત કોણે જીત્યું ?

જ૦:—જેણે મન જીત્યું તેણે જગત જીત્યું.

૨૩ સ૦:—પ્રાણી માત્ર ને “ જવર ” શું કહેવાય ?

જ૦:—ચીંતા, એજ પ્રાણી માત્રનો “ જવર ” છે. ચીંતા
અજ્ઞાનથી થાય છે અને ચીંતાતુર માણસ અધો-
ગતીને પહોંચતો જાય છે ને છેવટે આત્મઘાતી
પણ થાય છે ને ક્રમોત્તે મરે છે.

ચીંતાથી ચતુરાઈ ધટે, ધટે રૂપ ગુણ જ્ઞાન.

ચીંતા મત કર માનવી, ચીંતા ચીંતા સમાન.

૨૪ સ૦:—મુખ્ય કાણ કહેવાય ?

જ૦:—વિવેક હીણ હોય તે મુખ્ય કહેવાય.

૨૫ સ૦:—મારે શું કરવું જોઈએ ?

જ૦:—નિરંતર સર્વાત્મ ભાવથી પરમાત્માની ભક્તિ.

૨૬ સ૦:—કયું જીવન ઉત્તમ અને પવિત્ર ?

જ૦:—દોષ રહીત જીવન તે ઉત્તમ ને પવિત્ર છે.

૨૭ સ૦:—બ્રહ્મ ગતીના હેતુ કાણ ?

જ૦:—જપ, તપ, ભક્તિ, દાન, વિચાર સત્સંગ અને સંતોષ એ બ્રહ્મગતીને પહોંચવાના સાધનો છે.

૨૮ સ૦:—સાચા સંતને હરીજન, તાદૃશી જન કાણ કહેવાય ?

જ૦:—સર્વમાંથી જેમની આશક્તિ ઉઠી ગઈ હોય “વૈરાગ્ય થયો હોય” મોહમાયા ટળી ગઈ હોય, અને આત્મતત્ત્વ એટલે પરબ્રહ્મ-પરમાત્મામાં નીષ્ઠાવાળો હોય તેજ ખરો સંત ભક્તને વૈશ્નવ કહેવાય છે.

૨૯ સ૦:—સારામાં સાફ ધરેણું શું છે ?

જ૦:—શીલ, સંતોષ, તેજ સાફ ધરેણું છે.

૩૦ સ૦:—ઉત્તમ તીર્થ કયું કહેવાય ?

જ૦:—પોતાનું નીર્મળ થયેલું મન છે તે ઉત્તમ તીર્થ છે.

૩૧ સ૦:—આ જગતમાં ત્યાગ કરવાનું શું છે ?

જ૦:—કંચન અને કામીનીનો અંતરથી ત્યાગ કરવાનો છે.

૩૨ સ૦:—મેટો અસાધ્ય રોગ કયો ?

૪૦:—સંસાર-જન્મમરણ એજ અસાધ્ય રોગ છે.

૩૩ સ૦:—તે અસાધ્ય રોગનું ઔષધ શું છે ?

૪૦:—સંસારના મીથ્યાપણા, ને દેહના ક્ષણભંગુર
મોટ વારંવાર વિચાર કરવો તથા ભક્તિ કરી
ભગવત નામનું રસાયણ કરી હરી રસપાન કરવું,
એજ ઉત્તમ ઔષધ છે.

૩૪ સ૦:—દરીદ્રી કોણ કહેવાય ?

૪૦:—જે ઘણી તૃષ્ણાવાળો હોય તે.

૩૫ સ૦:—લક્ષ્મીવાળો કોણ ?

૪૦:—જેને પૂર્ણ સંતોષ આવી ગયો હોય તે.

૩૬ સ૦:—જગતો કોણ છે ?

૪૦:—જે સત્ય અસત્યનો વિચાર કર્યા કરે છે તે.

૩૭ સ૦:—શત્રુ કોણ છે ?

૪૦:—પોતાની વગર જીતાયેલી ઇંદ્રિયો તેજ શત્રુ છે
(અંતર શત્રુઓ કામ, ક્રોધ, લોભ, મોહાદી).

૩૮ સ૦:—બંધાયેલો કોણ કહેવાય ?

૪૦:—જેનું મન અહરનીશ વાસના વાળું છે તે.

૩૯ સ૦:—સુખે કોણ સુવે છે ?

૪૦:—જે સમાધીમાં નીષ્ઠાવાલો છે તે.

૪૦ સ૦:—જીવન મુક્ત કોને કહેવાય ?

૪૦:—જે કામનાથી રહિત અંતહકરણ વાળો હોય તેને.

૪૧ સ૦:—યોગ કોને કહેવાય ?

જ૦:—સર્વ વિષયોમાંથી મનને ખેંચીને સાક્ષાત્ પર-
માત્મા સ્વરૂપમાં જ મનને પરિપૂર્ણ રીતે લગાડવું
તેનું નામ યોગ કહેવાય (ચીત્ત વૃત્તિનો નીરોધ
કરવો તેનું નામ જ યોગ).

૪૨ સ૦:—સંગ કોનો કરવો ?

જ૦:—મહાત્મા પુરુષોનો, કારણ તેઓના સમાગમથી
આશક્તિ રહિત થઈ અતિન્દ્રિય એવા ભગવાન
વિષે નિર્મળ ભક્તિ થાય છે. ને તેથી અવિવેક દૂર
થઈ, અવિદ્યા વડે આત્મસ્વરૂપમાં જ દેહબુદ્ધી
થયેલી હોય છે, તેનો નાશ થાય છે, એટલે દેહ-
ભિમાનનો ત્યાગ થાય છે, અને સ્વસ્વરૂપનો લાભ
થાય છે, બાકી વૈદિક ઋષો કરવાથી પ્રાણીઓને
અન્નાદિક આપવાથી પરોપકાર કરવાથી કે વેદા-
ભ્યાસ કરવાથી ને જળ, અગ્નિ કે સૂર્યની ઉપાસનાથી
આત્મસાક્ષાત્કાર, સ્વસ્વરૂપનો લાભ થતો નથી.
પણ કેવળ મહા પુરુષોના ચરણ રત્નની સેવા
કરવાથી જ સ્વસ્વરૂપનો લાભ થાય છે.

૪૩ સ૦:—વૈરાગ્ય શું ?

જ૦:—વિષયો ઉપરથી આશક્તિ ઉઠાડી લેવી તેનું નામ જ
વૈરાગ્ય છે.

૪૪ સ૦:—ભક્તિ કેને કહેવી ?

જ૦:—પરમાત્મા સ્વરૂપમાં મનને સ્થિર કરી સંકલ્પ રહીત કરવું તેનું નામજ ભક્તિ છે.

૪૫ સ૦:—જ્ઞાન શું ?

જ૦:—આપુ વિશ્વ એક ઈશ્વર રૂપ છે આવી દ્રષ્ટિ કરવું તેનું નામજ જ્ઞાન છે.

છેવટે મહાત્માએ કહ્યું કે આ બધી વાતો તારા અંતરમ હમણા નહિ ઉતરે તો હું પણ ધણા વર્ષો સુધી, ભગવતસ્મરણ રામ, રામ, રામ, રામ, રામ, રામ, રામ, રામ, એમ ભજન કરતો હોતે ને તને પણ છેવટે કહું છું કે તું પણ રામભજન કરજે, એટલે તારામાં આત્મબળ આવશે ને અંતર શુદ્ધ થશે, ત્યારે બધા વાતોનો અનુભવ થશે.

ૐ શાન્તિ: શાન્તિ: શાન્તિ:

॥ ૐ શુર સત ॥

કેટલાંક અમૃત વચનો.

મનુષ્ય જીવનનું સાર્થક સ્વાત્માધ્યયનમાંજ રહેલું છે જીવન વિમોહિત પ્રવૃત્તિઓમાં શેષ કંઈજ નથી. ક્ષણિક છે ઐહિક સુખ માટે નિર્ઠક પ્રવૃત્તિ કરવા કરતાં નિવૃત્તિમ પ્રવૃત્તિ તરફ વળવાથીજ સાર્થક છે. અલભ્ય એવા માન જીવનને મોહમય પ્રવૃત્તિથી પરવશ બનાવવામાં પોતેજ પા

જિમણમાં પડી સ્વરૂપથી દૂર જવાનો કંટકમય માર્ગ શોધવો
 એ મનુષ્યત્વ નહિ પણ પશુત્વ છે. માનવજીવન દેવોને પણ
 દુર્લભ છે માનવજીવનના થોડાજ કાળમાં મુક્તિ સાધ્ય કરવામાં
 મનુષ્યદેહ અત્યુત્તમ સાધનરૂપ છે. સ્ત્રી પુત્રાદિક અને લક્ષ્મીની
 પ્રાપ્તિની તીવ્ર આકાંક્ષા મોહમય જાળમાં ફસાવી દે છે. ઇશ્વ-
 રીય રાહમાં કંટકરૂપ કામિની, અને કાંચન છે. દરરોજના
 પ્રવૃત્તિમય જીવનમાંથી થોડોક સમય નિવૃત્તિ મેળવી વિચાર
 કરી જેતાં માનુષી ફરજનું જ્ઞાન થયા વગર રહેશેજ નહિ.
 ઉંચા પ્રકારની જીંદગી સર્વને પસંદ હોય છે, પણ ઉન્નતિનો
 માર્ગ શોધી દૈવી જીવન ગાળવા સત્વરે તત્પર થવું જોઈએ.
 મનુષ્ય પ્રાણી કર્મની સખત બેડીથી બંધાય છે, અને તેનાં
 પ્રતિકૂળ ભોગવવા માટે અવશ્ય પુનરજીવનની પ્રાપ્તિ થાય છે.
 કર્મમળને ધોવા માટે કર્મમાંથી ‘હું કર્મ કરું છું.’ એવી
 જાતના બંધન કરનારા ભાવને દૂર કરી, નિઃકર્મયોગી થવું
 વિશેષ શ્રેયકર છે. કર્મમાં અહંપણું કરવાથી સુખદુઃખની
 પ્રાપ્તિ થાય છે, તેથી વાસનાઓ ઉત્પન્ન થાય છે, અને વાસના-
 ઓથી પુનર્જન્મ ધારણ કરવો પડે છે. વારંવાર જન્મ ધારણ
 કરવો એ સુખદાયી નથી ગર્ભવાસ અને મરણ એ બે દુઃખ-
 પ્રદ અવસ્થાઓનો વિચાર કરતાં આ બાબત સહજ ખ્યાલમાં
 આવી શકે છે. બુદ્ધિમાન મનુષ્ય જીવન રહસ્યને જાણે છે,
 અને જીવનને ઉન્નત કરતો જાય છે. જીવનની ઉન્નતિ કરવી,
 નહિ કે ઐહિક સુખ માટે ઉત્પન્ન થતી લાલસાની. જીવનની

ઉત્તતિનું પ્રથમ પગથીઉ કુદરતી જીવન ગાળવું એ છે. કુદરતી જીવન એટલે જરૂરઆતોને ધટાડવી તે. એક પળ પણ ક્ષિંમતી સમજો અને ધીમે ધીમે ઈશ્વરીય જીવનને વધારતા જાઓ. ભારતવર્ષ એ એક ધર્મરૂપી તલવારથી ઝુઝવાનું સ્થાન છે. ખરો ધર્મ સમજવા માટેજ ભારત વર્ષમાં જન્મ થયો છે. એમ સમજવું અસ્થાને નથીજ. ધર્મ ભેદ રૂપી ઝગડામાં પડવા કરતાં સત્યધર્મ તત્ત્વ તરફ વળવું વિશેષ શ્રેયકર છે. વેદાન્ત શાસ્ત્ર સર્વ ધર્મોનું સામાન્ય રહસ્ય ખતાવી રહ્યું છે, છતાં તેને દૂર મુકવું, એ હાથમાં દીવો લઈ કુવામાં પડવા બરાબર છે. સર્વ ધર્મો, એક ઈશ્વર સ્વરૂપ વર્ણવે છે અને તેના માર્ગમાં ભિન્નતા હોઈ શકતીજ નથી. એવું કોણ કહી શકે તેમ છે, કે ઈશ્વર તરફ સાચો પ્રેમ કર્યા સિવાય ઈશ્વર પ્રાપ્તિ થઈ શકે. ઈશ્વર એકજ સ્વરૂપે વિદ્યમાન છે અને સાચા પ્રેમથી તે પ્રાપ્ત થાય છે. વેદાન્ત ઈશ્વરના સત્ય સ્વરૂપને સમજાવે છે, અને ‘હુંજ બ્રહ્મ છું’ એવી જાતની પ્રેમની પરાકાષ્ટારૂપ ભાવના જગૃત કરવાનું સૂચવે છે, પ્રેમનું યથાર્થ સ્વરૂપ ધ્યેય વસ્તુમાં નિમગ્ન થતાં ધ્યેય સ્વરૂપ બની જવું એ છે. કોઈપણ પ્રેમી અમુક વસ્તુ ઉપર પ્રેમ કરે છે એવું ક્યારે કહી શકાય, કે જ્યારે તેને તેના પ્રેમ પાત્ર સિવાય પ્રાણની પણ દરકાર ન હોય, અને તે પાત્ર પોતાનાજ સ્વરૂપે લાગે. પ્રત્યેક પ્રાણી વિષે રાગદ્વેષ કરવાનું શું પ્રયોજન? સર્વના નેત્રોદ્ધાર એકજ ઇશ્વરનું દર્શન કરી લો. એકજ બ્રહ્મસાગરમાં અનંત જીવ

તરંગો ઉત્પન્ન થાય છે, સાગરથી તરંગ ભિન્ન નથી સાગર રૂપજ છે, પરમાત્માનું શુદ્ધ સ્વરૂપ સચ્ચિદાનંદ છે, અને આકાશ કરતાં પણ સુક્ષ્મ હોવા છતાં, આકાશ જેવો પોલો નથી. એ આત્મા આનંદધન છે. આણુંએ આણુંમાં તેનાં દર્શન કરવાથી રાગદ્વેષાદિ ઢંઢો દૂર થઈ જાય છે. વિશ્વ એ ચિદ્રૂપ એવા આત્માનોજ વિસ્તાર છે એકજ ચિદ અનેક સ્વરૂપે પ્રગટ થાય છે. એ આત્મા સર્વનું સત્ સ્વરૂપ છે. બહાર પ્રતીત થતું આકાશ અને તેમાં રહેલા પદાર્થો એકજ ચિત્માં દેખાય છે. એ ચિત્ આત્મસ્વરૂપજ છે. પ્રત્યક્ષ એવા આત્માના સ્વરૂપને મુકી પરોક્ષ એવા વિશ્વ તરફ શા માટે દોડવું ? એ અનંત આત્મા પ્રાણથી પણ નજીક છે. વિશ્વ કરતાં દેશ, દેશ કરતાં ગામ, ગામ કરતાં પાડોશી, પાડોશી કરતાં કુટુંબીજનો, કુટુંબીજનો કરતાં પ્રાણ, અને પ્રાણ કરતાં આત્મા એ સૌને વહાલો હોય છે, કારણ કે એ સર્વનું સત્ સ્વરૂપ હોય છે, છતાં પણ અજ્ઞાને કરી આનંદધન એવા આત્માને મૂકી વિષયાનંદ તરફ વારંવાર દૃષ્ટિ કરવી એ કેટલું બધું લજ્જાસ્પદ છે, સાચી સ્વતંત્રતા અને સુખ સ્વસ્વરૂપમાંજ હોવા છતાં બહિરવૃત્તિ કરી દોડવું એ કસ્તુરી મૃગ જેવું છે, દેહમાં રહેલા ક્ષુદ્ર અહંને ટાળી નાંખતાંજ અનંત સુખની ખાણ નજીકજ જણાશે. ઐ એ આત્માનો વાચક છે. તેના અહરનિશ ગુંજન વડે હુંમેશાં નિજ મહિમામાં રહેવા પ્રયત્નશીલ થવું એ સરળમાં

સરળ ઉપાય છે. અહું અને તેથી ઉઠતું સંકલ્પ સ્ફુરણ અટકાવવાથી મન તો પરપોટાની પેઠે એ આત્મસાગરમાં કુટી જશે.

જેમ જેમ સંકલ્પવિકલ્પ નષ્ટ થશે તેમ તેમ તે દેહાત્મ બુદ્ધિ નષ્ટ થવાથી અહંકારનો લય થશે, અહંકાર અને સંકલ્પો એ એ એક બીજના આધારરૂપ છે ઇંદ્રિયો દ્વારા વિષયોની ઈચ્છામાં દોડતા મનને સંકલ્પ રહિતપણાથી અટકાવી શકાય છે, અને તેથી હુંરૂપ જીવભાવ નષ્ટ થવાથી આત્માના નિર્વિકલ્પણને પ્રાપ્ત થવાય છે. એકપણ સંકલ્પ ન ઉઠે, તો અહુંને બહિરવૃત્તિ કરવાનું શું પ્રયોજન? અહુંની બહિરવૃત્તિ અટકવાથી મનની આંતરનિષ્ઠા થાયજ. ચોવિસે કલાક નિર્વિકલ્પપણું રહી શકે નહિ, પણ ધીમે ધીમે અભ્યાસ વધારવાથી મનની ઈચ્છાઓ શાંત પડતી જાય છે, અને જીવ અંતે સ્વરવરૂપમાં વિલય પામી જઈ સત્ય સંકલ્પ એવા આત્મપણને પામે છે. શાંત અને સત્ત્વગુણની વૃદ્ધિ પામેલું ચિત જ્યારે આત્મામાં લય થાય છે ત્યારે, ઐશ્વર્ય ધર્મ, વૈરાગ્ય, જ્ઞાન, લક્ષ્મી, વીજ્ય વગેરે પોતાની મેળે આલ્યા આવે છે.

ભગવત્ધૂનો.

- ૧ ગોપાલ કૃષ્ણ રાધે કૃષ્ણ.
- ૨ હરે રામ હરે રામ રામ રામ હરે હરે,
હરે કૃષ્ણ હરે કૃષ્ણ કૃષ્ણ કૃષ્ણ હરે હરે.
- ૩ હમારા રામ ધની હયજી, હમારે કયા કમી હયજી.

- ૪ જય જય ગોવર્ધનધારી, મુકુંદ માધવ ગિરિધારી.
 ૫ જ્ઞાનોબા તુકારામ.
 ૬ નિવૃત્તિ જ્ઞાનદેવ સોપાન મુક્તાબાઈ,
 એકનાથ નામદેવ તુકારામ.
 ૭ જય દામોદર દીન દયાલ, દેવકીનંદન સર્વાધાર,
 જય ગોવિંદમ્ જય ગોપાલ, કેશવ માધવ કૃષ્ણ મુરાર.
 ૮ હરિ હરિ હરિ હરિ હરિ ગોવિંદ, રાધે રાધે હરિ ગોવિંદ.
 ૯ હરિ આલારે, (૨) સંતસંગે બ્રહ્માનંદુ આલારે.
 ૧૦ જય જય ગુરૂમહારાજ ગુરૂ, જય જય પરિબ્રહ્મ સદ્ગુરૂ.
 ૧૧ બોલૂં એસે બોલ, જાણે બોલે વિકલ ડોલે,
 પ્રેમ સર્વોગાચે ઠાયી, વાચે વિકલ રખુમાઈ.
 ૧૨ રામકૃષ્ણ હરિ, જય જય રામ કૃષ્ણ હરિ.
 ૧૩ વિઠોબા રખુમાઈ, જય જય વિઠોબા રખુમાઈ.
 ૧૪ દત્તાત્રય અવધૂતા, જનાર્દન સ્વામી એકનાથા.
 ૧૫ જીવાંચે જીવલગે, મનાચે મોહને, યેઈ પાંડુરંગે.
 ૧૬ જય જય વિકલ શ્રીહરિ વિકલ.
 ૧૭ પરમ મધુર યુગલનામ, રાધેકૃષ્ણ સીતારામ.
 ૧૮ શ્રીકૃષ્ણ ગોવિંદ હરે મુરારે, હે નાથ નારાયણ વાસુદેવ.
 ૧૯ હે ગોવિંદ રાખો શરણુ, અખતો જીવન હારે.
 ૨૦ નર હરિ નંદલાલ, ભજે ગોવિંદ ગોપાલ.
 ૨૧ જય કૃષ્ણ કૃષ્ણ, જય કૃષ્ણ કૃષ્ણ.

- ૨૨ સચ્ચા સચ્ચા હય નામ તેરા હરિ વિઠલા,
હરિ વિઠલા પ્રભુ વિઠલા.
- ૨૩ શ્રી નારાયણ જય નારાયણ જય જય નારાયણ.
- ૨૪ હરી હરી રાધા ગીરધર ગોવીંદ ગોપાલ વાસુદેવ.
- ૨૫ રાધા રમણ હરી ગોવીંદ જય જય, ગોવીંદ જય જય,
ગોપાલ જય જય, રાધા રમણ હરિ ગોવિન્દ.
- ૨૬ હરી નારાયણ ગુરૂ નારાયણ.
- ૨૭ રામકૃષ્ણ ગોવીંદ વાસુદેવ ગોવીંદ.
- ૨૮ રધુપતી રાધવ રાજરામ પતિત પાવન સીતારામ.
- ૨૯ રાજરામ રામ રામ સીતારામ રામ રામ.
- ૩૦ સીતારામ રામ રામ રાધેશ્યામ શ્યામ શ્યામ.
- ૩૧ રાધેકૃષ્ણ જય કુંજવીહારી, મોરલીધર ગોવર્ધનધારી.
- ૩૨ સચ્ચીદાનંદા આનંદકંદા, ચેરેઆપુ ગોવીંદા.
- ૩૩ નામ ગાવુ નામ ધ્યાવું નામે વીઠોબાસી પહાવું.
- ૩૪ ચીત્તી નાહી આશ ત્યાચા પાંડુરંગી દાસ.
- ૩૫ વાસનાચે બુદ્ધિ તેથે કૈચી બ્રહ્મસ્થિતિ.
- ૩૬ વીઠલ બોલા બોલાહો આનંદાને આનંદાને,
વૈકુંઠ ધ્વજ લાવીલ્યા તુકારામાને.

શ્રીપાંડવ ગીતામાંની કેટલીક પ્રાર્થના નીચે મુજબ છે.

પાંડવ:—પ્રહ્લાદ પરાશર પુડરીક—વ્યાસાંબરીષ શુક
શૌનક ભીષ્મ દાદહ્યાન્—રૂકમાંગદાર્જુન વશિષ્ઠ
ભિભીષ્ણાદીન્ પુણ્યાનિ માન્પરમભાગવતાન્સમરામી

કુંતી:—સ્વકર્મ ફલનિર્દિષ્ટાં યાંયાં યોનિ વ્રજમ્યહમ્
તસ્યાં તસ્યાં દુષીકેશ ? ત્વયિભક્તિ દૃઢાઅસ્તુમે

અભિમન્યુ:—ગોવિંદ ગોવિંદ હરે મુરારે, ગોવિંદ ગોવિંદ રથાંગ પાણે
ગોવિંદ ગોવિંદ મુકુંદકૃષ્ણ, ગોવિંદ ગોવિંદ નમોનમસ્તે.

ઉદ્ધવ:—વાસુદેવં પરિત્યજ્ય, યો અન્યં દેવમુપાસતે
તૃપિતો જન્હુવી તીરે, કૂપં વાંચ્યતિ દુર્ભગ:

વિદુર:—વાસુદેવસ્ય યે ભક્ત: શાંતાસ્તદગત માનસ્ત:
તેષાં દાસસ્ય દાસોહં, ભવેજ્જન્મનિ જન્મનિ.

ગાંધારી:—ત્વમેવમાતા ચ પિતાત્વમેવ, ત્વમેવબંધુશ્ચ સખાત્વમેવ
ત્વમેવવિદ્વા દ્રવિણં ત્વમેવ, ત્વમેવસર્વે મમ દેવદેવ.

પ્રહ્લાદ:—નાથ યોનિ સહસ્રેષુ, યેષુ યેષુ વ્રજમ્યહમ્
તેષુ તેષુ અચલા ભક્તિ રમ્યુ તાસ્તુ સદાત્વયી.

ભરદ્વાજ:—લાભસ્તેષાં જયસ્તેષાં, કુતસ્તેષાં પરાજય:
યેષા મિંદીવરશ્યામો દૃઢયસ્થો જનાર્દન:

અત્રી:—ગોવિંદેતિ સદાસ્નાનં, ગોવિંદેતિ સદાજપ
ગોવિંદેતિ સદાધ્યાનં, સદા ગોવિંદ કીર્તનમ્.

વિદુર:—હરેનામૈવ નામૈવ નામૈવ મમજીવનમ્
કલૌ નાસ્ત્યેવ નાસ્ત્યૈવ નાસ્ત્યૈવ ગતિરન્યથા.

- વશિષ્ઠ:—કૃષ્ણેતિ મંગલં નામ, યસ્ય વાચિ પ્રવર્તતે
ભસ્મી ભવંતિ તસ્યાયું, મહા પાતક ક્રોધય.
- સુભદ્રા:—એકોપિ કૃષ્ણસ્યકૃતઃ પ્રણામો દશાશ્વમેધા વૃભૃથેન તુલ્યઃ
દશાશ્વમેધી પુનરેતિજન્મ, કૃષ્ણપ્રણામિ ન પુનર્ભવાય.
- વ્યાસ:—સત્યં સત્યં પુનઃ સત્યં, જીજ્ઞમુત્થાપ્ય ચોચ્યતે
નવેદાચ્ય પરંશાસ્ત્રં, નદેવઃ કૈશવાત્પરા.
- ધન્વંતરી:—અચ્યુતાનંત ગોવિંદ, નામોચ્યારણુભેષજત્
નસ્યતિ સકલા રોગાઃ સત્યં સત્યં વદામ્યહમ્.
- શ્રીશુકઃ—આલોકય સર્વશાસ્ત્રાણી વિચાર્યૈવ પુનઃ પુનઃ
ઈદમેકં સુનિષ્પન્નં ધ્યેયો નારાયણુઃ સદા.
- શ્રીમહાદેવઃ—શરીરં ચ નવચ્છિદ્રં વ્યાધિચસ્તં કલેવરમ્
ઔષધં જાહ્નવી તોયં વૈદ્યો નારાયણો હરિઃ
- શૌનકઃ—ભોજનાચ્છાદને ચિંતાં વૃથા કુર્વન્તિ વૈષ્ણવઃ
યોસૌવિશ્વંભરો દેવઃ સભક્તાન્કિ મુપેક્ષતે ?
આકાશાત્પતિતં તોયં યથા ગચ્છતિ સાગરમ્
સર્વદેવ નમસ્કારઃ કૈશવં પ્રતિ ગચ્છતિ
કૃષ્ણ કૃષ્ણેતિ કૃષ્ણેતિ કૃષ્ણનામ સદા જપે
આનંદો પરમાનંદો, વૈકુંઠં તસ્ય નિર્શીતમ્.
- શ્રી કૃષ્ણ ભજનાશ્રમનો કાર્યક્રમ.

હરરોજ પ્રાતઃકાળ સવારના (૨૬. ટા. ૭ થી ૧૦.)

તથા હરરોજ રાત્રે (૨૬. ટા. ૮-૩૦ થી ૧૦.)

ભજનાશ્રમમા કેવળ ઈશ્વર સ્મરણ, ભગવત ધ્યાન તથા પ્રાર્થનાઓ તથા ઈશ્વર જશ અને ગુણાનુવાદ ગવાય છે. જેનો મનુષ્યને એકજ વાર આવી હરી રસ અમૃત પાન કરવાથી પોતાના આત્માને કેવી અલૌકિક શાન્તી આનંદ તથા પરમ સુખનો અનુભવ થાય છે તે પધારવાથી પોતાનો સ્વઆત્મ અનુભવ થશે. માટે સર્વે હરીજન વૈષ્ણવોને હમારી નમ્ર વીનંતી છે કે એક વાર આવી જ્યાં ભગવત નામા મૃતનું પાન થઈ રહ્યું છે તે અમૃત રસ પીને પોતાના જીવનનું સાર્થક કરી જીવતાંજ જીવન મુક્ત બની મોક્ષ સુખનો અનુભવ કરવો.

રામ સીતા કૃષ્ણ રાધા, વીકલ રખુમાબાઈ;

ગોપી જન મન મોહન વ્યાપક, હરી હા સર્વા ઠાઈ.

શ્રો હરિ, હરિ ઐ તત્સત્ પરમાત્મને નમો નમઃ

અચ્યુતં કેશવં રામનારાયણમ્

કૃષ્ણ દામોદરં વાસુદેવં હરિમ્

શ્રીધરં માધવં ગોપિકા વલ્લભમ્

શ્રી જનકી નાયકં રામચંદ્રં ભજે

